

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Αρ. 509

ΣΕΛΙΔΕΣ 52

Δέν είνε απαραίτητο μιά κυρία νά είνε ωραία γιά νά γίνη κομψή και γοητευτική και νά προκαλή τόν θαυμασμόν εις όλους ή εμφάνισις της. Άρκεί μιά καλλιτεχνική ένδυμασία μοντέρνα νά της δώση την χάριν και την γοητείαν και νά την κάμη ένα ξυψυχο λευλούδι ανάμεσα εις τόν κόσμο του ωραίου φύλου.

Μιά τουαλέττα πού εκπροσωπεί την τελευταίαν λέξιν της μόδας, μέ πικάντικους συνδυασμούς, δημιουργεί την λεπτήν και έξαισιαν σιλουέτταν.

Η Δις Μανωλέα, Διπλωματούχος της Academie Internationale de Coupe de Paris, επανελθούσα πρό τινος από την κίοναν πόλιν του μόντέρνισμού, έφερε πλουσιωτάτην συλλογήν μοντέλων, γιά νά ικανοποιηθή και τó πλέον ιδιότροπο γούστο.

Οδός Κυδαθηναίων 11

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΟΤΑ

Ε. Αρβανίτης

Είμεθα αποθήκη μένον Μεταξωτών και τó συμφέρον μας απαιτεί, τά πολυόμενα παρ' ήρδν μεταξωτά νά είνε συλλογή παντός άπλεκτου και μοντέρνου πού παράγει ή Έλληνική Μεταξουργία.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Έρμιο 3, Πλατεία Συντάγματος
Τηλ. 22-529

ΖΕΡΣΕΊ

ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ Α. Ε. ΠΑΤΡΩΝ

ΠΡΑΤΗΡΙΑ ΑΙΟΛΟΥ-ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Διά γυναικεία φορέματα
Τό λεπτότερο γυναικείο γούστο
Θά τά φορέση ό καλλίτερος κόσμος
Τιμαί έκτός συναγωνισμού

Η γοητεία του προσώπου
προσεβήκει τον άνδρα

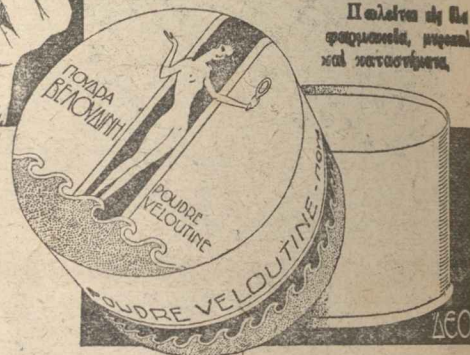
Κυρία μου,
Τό σπουδαίον σπουδαίον πρόσωπο
λεγομένη το, από ούς έξαρτάται
Μή κάποτε γοηθών κοίτης και παρ-
ακούσεται με πανουργίας μεθόδους
άλλα ακολουθήσετε τας προόδους της
κοσμήσεως.

Διαμείναται την κοίτην

ΒΕΛΟΥΔΙΝΗ

Έχει σπουδαία προμήματα.
Είνε λεπτή με άφαιον άρωμα.
Παρασκευάζεται με όλα τα σύγχρονα
μέσα. Η άπαισιος σας είνε έξαιρετική
αμύνη.

Πολύτιμη είνε ή
φαρμακία, μαλακή
και κατεστρώμενη.

Διαρκής παρα-
καταθήκη: Κλει-
σθένους 11, Αθή-
ναι. Φαρμακείον 1
Μακαραστίη, Τηλέ-
φωνον 34085

ΠΑΝΤΟΤΕ ΦΗΜΙΣΜΕΝΗ

Παρασκευασμένη υπό έξαιρετι-
κούς υγιεινούς συνθήκας με άγνα
υλικά, φυσικά, μη αλλοιωμένα και
οριστος έκδοσης, χρίζει παγκο-
σμίως έξαιρετικής φήμης ή ΚΡΕΜΑ
SIMON και μετά τó είναι έτι πιο
καθαρόν, άποδοτικότερον από
ήμερας εις ήμεραν ή υγιεινότερον
δραστικότερον και άποτελεσματικότε-
ρον. Κατέρας τών Κρεμών,
άλλα και δέν της προσδίδει την
αποκρουστικήν λιπαρότητα άλλων
Κρεμών είναι από πάσης άποψέ-
ως τέλει.

Μή άποσεί-
τε δια την έ-
κκλησιν Κυρί-
α μου, μετά
χειρίσθητε
την

CRÈME
SIMON

Ακολουθήστε
προσεκτικώς τον
τρόπον της χρή-
σεως της.

Η ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

είνε να έχετε μέναι Σα-
τά περσινά Σας φορέματα με
τάς Γερμανικάς Βαφές

ARTI

Αι Βαφαι ARTI κάνουν
τά παλαιά φορέματα και
νέουργια και μεδέρναι. Έπι-
χία αφάνταστες. Χρής ή
πλουσιωτάτη. Όδηγία Έλλη-
νιστί. Αι Βαφαι ARTI έπι-
μήθησαν με τó Μέγα Έρ-
είον της τελευταίας Έξέ-
σεως. Πολύτιμα σά έμπε-
ρά και τά φαρμακεία.

ΔΗΜ. Γ. ΜΑΥΡΑΚΗ

Χειρουργός Όδοντίατρος Π.Ε.Ε.

Όροι επίσκεψιν 9-1 και 3-5
Όδός Έρμανουήλ Μενάντη 3

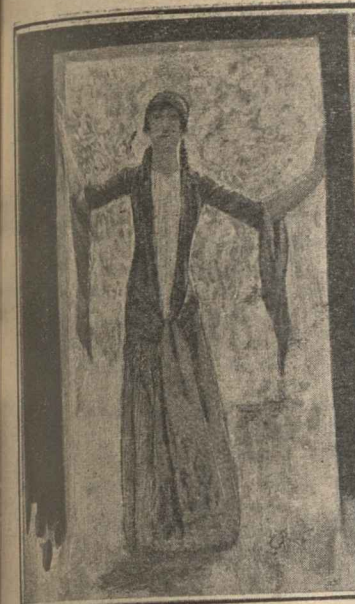
1 Δεκεμβρίου 1933

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1561

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΟΥ ΑΜΠΟΥ ΣΑΪ'Δ

ΕΡΑΣΜΕΝΑ μεσάνυχτα.
Ο Νουρεδίν, ξαπλωμένος
στή βάρκα του, πού την
άκωναν θάλασσα, κον-
τά στην παραλία, και νά
διευθύνεται έπου την ο-
δηγούσε τó ρεύμα, κίν-
ταζε τ' άστρα, πού τρε-
μόλαιπαν στον ουρανό,
σάν αναβιγνιγτες χρυσές
καρφίτσες σ' ένα μαδι
μεταξωτό ύφασμα. Κά-
που - κάπου γυρνούσε τó
κεφάλι του κι έβριγχε
μιά στοργική ματιά στην
ποιτεια, στον τόπο πού
γεννήθηκε. Τά μικρά σπι-
τάκια, αραδιασμένα στη
σειρά, στην προκυμαία, έ-
παιρναν μιάπαράξενη ζωή
μες στη νύχτα, με τά φω-
τισμένα παράθυρά τους,
πού έμοιαζαν μέ άκοίμη-
τα μάτια. Πάνω από τά
ταπεινά αυτά σπιτάκια ορ-
θωνότανε, περήφανος γί-
γαντας, ό πύργος του σουλτάνου Άμπου Σαΐδ. Η βάρκα του Νουρεδίν,
πού την τραβούσε τó ρεύμα, είχε κιόλας περάσει κάτω απ' τόν πύργο του
σουλτάνου, όταν ξαφνικά ό βαρκάκης έκρουσε έναν χροτό από πίσω
του, σάν νύτσσε ένα βαρύ δέμα από ψηλά. Ο Νουρεδίν υποκρίστηκε
κεί. Άρπαξε τά κοντά, γύρισε πίσω, και τά μάτια του, μαθημένα νά
βλέπουν στο σκοτάδι, ξεχώρισαν πράγματι ένα δέμα, πού είχε πέσει στην
βάρκα και σά χορτάκια της άροθθαλασσίς, κάτω από μερικά δένδρα.
Ο Νουρεδίν έπληξε έξω, πλησίασε πρὸς τόν όγκο και είδε πώς ήταν
ένα χαλί πολυμέλι γύρω από μιά γυναίκα !...

Από πού σάπι είχαν πετάξει αὐ-
τό τó γυναικείο σόμα; Τί έγκλημα
έχε γίνει; Ποιά δόρα έδικυήσεως
έχε ικανοποιηθεί; Τά τρία αυτά
ερωτήματα πέρασαν σάν άστρατι
από τó ζυλωμένο μυαλό του Νου-
ρεδίν. Μά ό βαρκάκης δέν άγχιζε
νέ ένα δέμα, την ψυχραιμία του, νά
καταλήθ πὸς τὸς ή γυναίκα εκεί-
νη νά είχε ανάγκη βοήθειας και
πὸς δέν έφερε νά χάνη πολύτιμο
μαρτύ. Άρπαξε λοιπόν τó γυναικείο
σόμα, πού παραδόθηκε χροί και ά-
ποδοτικὸ στην αρχαλιά του, τó με-
τάφερε στη βάρκα του, ριζώνοντας
γύρω του ερευνητικά βλέμματα, γιά
νά βεβαιωθῇ πὸς δέν τόν έβλεπε
κανείς, και άγχιζε νά τραβάη με
δύναμι τά κοντά, διευθυνομένους
πρὸς την καλύβα του, πού βρισκό-
τανε στην άλλη όψη της πολιτείας,
σε μιά έρημη παραθαλάσσια τοπο-
θεσία.

Όστερα από λίγο ή γυναίκα ή-
ταν ξαπλωμένη στο στρώμα του
Νουρεδίν. Στο φῶς του λυχναρίου,
ό βαρκάκης είδε πὸς είχε μπροστά
του μιά νέα σπάνιας όμορφιάς, ένα
παραμυθιακό οὐρί του Παραδείσου.
Τά μακριά κατάνυρα μαλλιά της
πλισσόναν δυ μονάχα τó άχρό
πρσιόσά της, αλλά και τά λαξεμέ-
να μορτάκια της και τó πλοσίο στή-
θος της, κόκκινο από τó αίμα, πού
έφερε από μιά πληγή, κάτω απ' τó
δεδά μαστί. Ο βαρκάκης πρόσεξε
καλύτερα την πληγή αυτή και είδε
πὸς ήταν άσημαντη. Άκούμπησε
τὸ αὐτί του στην καρδιά της νέας
και την άκουσε νά χτυπάη άκόμα
μέ ελαφροῦς παλμούς. Η νέα ζού-
σε! Ο Νουρεδίν δέν μπόρεσε νά
μή χαμογελάση από χαρά, με τη
σκέψη πὸς ό κόσμος δέν θαχανε έ-
να τέλει τέλει τόσο όμορφό !

Όστερ' από λίγες μέρες, ή νέα

ήταν τελείως καλά. Όστόσο ό βαρκάκης την έβλεπε τόσο μελαγχολική
και συλλογιμένη, ὥστε δέν τολμούσε νά την ρωτήση πὸς είχε δε-
λήσει νά την μαζωρώση, πὸς την πέταξε στη θάλασσα, τυλιγμένη σ'
ένα χαλί. Φοβόταν μήπως της ξαναβιγνίση μιά τραγική σκηνή, πού θα
ήθελε κι ή ίδια νά την ξεχάση... Από τά βλέμματα όμως, πού τὸ έρ-
οχιζε κάπου - κάπου ή κοπέλλα, καταλάβαινε πὸς είχε αντίληφει έκείνη
τη λεπτότητά του και πὸς τὸν εὐγνωμονούσε επειδή δέν της έκανε καμ-
μιά άδύνατη εξώστη.

Ένα βράδυ, ἐνῶ ό Νουρεδίν καθόταν μπρὸς στην καλύβα του, απο-
λαβδόνοντας τó μαγικό θέαμα, πού άπλωναν σά μάτια του ό μικρός
άνθισμένος κήπος του, ή βάρκας πὸς έσχίζαν σάν κίονα τά νερά της
θάλασσας, κάτω απ' τó φῶς του φεγγαριού, ή όραία κοπέλλα πήγε και
ζάδωσε κοντά του, άκούμπησε τó κεφάλι της σά γόνάτι του και τὸν
είπε :

—Δέν ξέρω πὸς νά σ' εύχαριστήσω γιά δσα έκανες ὡς τώρα γιά μέ-
να και γιά τή φιλοξενία πού μου έδωσες ! Θά ήθελα νά σου έλεγα την
ιστορία της ζωής μου, νά σου φανέρωνα γιατί μέ πέταξαν, μαγαριουμέ-
νη, στη θάλασσα... Μά δέν μπορώ νά σου πὸς τίποτα... Φοβάμαι νά σου
άποκαλύψω την αλήθεια... Δέν μπορώ ούτε τó δνομά μου νά σου πὸς,
γιατί αν μαθευθῇ ὅτι μ' έσωσες από βέβαιο θάνατο και ὅτι μου έδωσες
σὺ ένα όνομα, ὅποιο σου άρέσει ! Και σέ παρακαλώ άκόμα νά μ' άγα-
πάς σάν αδελφή σου, νά μή ζητήσης νά μάθης πὸς είμαι και νά ξεκα-
λουθῇς νά δείγνης τó ίδιο ενδιαφέρον γιά μένα... Κί' έχω σου τὸν τό-
σομοι νά σέ υπηρετῶ σάν σκλάβαν...

Ο Νουρεδίν, συγκινημένος από τόν τόνο της φωνῆς της νέας, της
χαϊδψε τó κεφάλι και της είπε :

—Τά χρήματα πού κερδίζω από τή βάρκα μου μās φτάνουν νά ζή-
σουμε και οι δύο... Θά σέ κρατήσω, λοιπόν, κοντά μου, ὡς δτου θελήσης
έσθαι νά φύγης... Δέν θά ζητήσω ποτέ νά μάθω πὸς είσαι, θά σ' άγαπῶ
και θά σέ προστατεύω σάν αδελφή μου — δπως κι' εὐρ πρέπει νά μέ
υπηρετῇ: σάν αδελφή μου κι' ὅχι σάν σκλάβαν !...

Τις μέρες εκείνες ό βασιλιάς Μπου Σαΐδ ήταν μελαγχολικός και θυμο-
μενος. Κανείς από τὸς αὐλικούς του δέν μπόρουσε νά μαντεύση πὸς
χρηφός καίμως έκανε τόν εὐθυμο και άνοιχτόκαρδο άλλοτε βασιλιά νά
είνε τώρα τόσο βαρύνσιμος και ά-
γοριμένος. Ο Μπου Σαΐδ κρα-
τούσε μυστικό τόν πόνο του. Και
όρες - ὥρες τόν έπιανε κάτι σάν
τρέλλα. Έδερνε ὅποιον εύρισκε
μπροστά του, διάταζε νά κρατιέ-
σουν δυό - τρεῖς απ' τὸς φιλικί-
σμένους, βασάνιζε τὸς σκλάβους
του. Θά έλεγε κανείς πὸς ό βασι-
λιάς είχε νοιώσει ξαφνικά απέ-
ραντο μίσος έναντίον ὅλων τὸν
άνθρώπων. Και ὅταν ή μαγία του
έφτανε σά κατακόρυφο τὸν παρο-
ξυσμό της, ό Μπου Σαΐδ έταίριζε
ένα τόξο, έδωγανε σὸν μεγάλο έ-
ξώστη τὸν παλατιῶ του κι' έβρι-
γχε βέλη κατά τὸν διαβατόν, πού
περνούσαν άνάπατοι σά δόμοι.
Δέν περνούσε μέρα, πού νά μή
σκοτάση έτσι δυό - τρεῖς υπάκο-
ους του. Οι κάτοικοι της πολιτείας
δέν τολμούσαν πὸς νά πρσιάζουν
από τὸ παλάτι.

Ένα μεσημέρι κάποιος περα-
στικός διάβαινε άμεσημνος κάτω
από τ' ανάκτορα. Θά ήταν ξένος
φαινεταί, άπό άγνωστούς τὸν χί-
σμος τὸν άπειλούσε και τί τρεκ-
λα είχε πάσει τὸν σουλτάνο. Ο
Μπου Σαΐδ, ό ὅποιος στεκόταν
σὸν έξώστη τὸν περιτοιγμένον
αὐλικούς του και περιμένοντας κα-
νένα δέμα του, είδε τὸν διάβατη
και, χωρίς νά χάνη καρῶ, έβλεπε
ένα βέλος σά τόξο του και τὸ
πέταξε στην περιστοκή, μελώντας
άγρια απ' τή καρῶ του. Μά ὅταν
ό άνθρωπος τὸν βασιλέως έτος
έαν κοντά του γιά νά τὸν πάρουν
και νά τὸν πῶνε γά τὸν θάνατόν
του είδαν νά σκωμνεται ὀρθος
και νά χαμογελά, σάν γά μή είχε
συνέψη τίποτα !

—Τό βέλος, εἰτε άπόφαση, πέ-
ρασε πάνω από τó κεφάλι μου...
Είδα όμως ὅτι μου τὸ είχε πέτα-

Ο Μπου Σαΐδ έριχνε βέλη κατά τὸν διαβατόν...

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ JEANNE GALZY

Α ΠΟ τὰ ψηλά παράθυρα τῆς Βιβλιοθήκης ἔπεφτε τὸ γκρίζο φῶς τοῦ μελαγχολικοῦ ἀπογευματινοῦ. Ὅλο τὸ φθινοπωρινὸ Παρίσι ἦταν τυλιγμένο στὴν πρώτη πένθυμη δымλή του. Τὶ καλὸς καιρὸς γιὰ μελέτη καὶ γιὰ χιμαυρώματα ὄνειρα!..

Ἡ Τζίνα σήκωσε σὲ μιὰ στιγμή τὸ κεφάλι της καὶ κιντήσε τὸ φοιτητὴ πὸν καθόταν δίπλα της. Δὲν τὸν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά. Τὸν εἶχε προσέξει ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου. Τὸ πρόσωπό του εἶχε μιὰ σοβαρὴ ἑκφραση, μὲ ἀδρά καὶ ἀξέχαστα χαρακτηριστικά, πὸν τῆς εἶχαν κάνει ἐντύπωση ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ. Σήμερα ἦταν σκυμμένος πάλι ἀπάνω σ' ἓνα μεγάλο τόμο, μὲ μιὰ πτυχὴ πᾶρος στὰ χεῖλη του.

Ἡ Τζίνα ἔβριξε μιὰ ματιά στὰ χεῖρα του, στὰ πλατεὰ καὶ χοντρά χεῖρα του καὶ δίχως νὰ τὸ θέλῃ, θυμήθηκε τ' ἀστεινὸν καὶ μυθιστορηματικὰ σὺλλογισμὸν:

—Θεέ μου! Τὶ χεῖρα δολοφόνου!..

Ἐπειτα ἔσκυψε πάλι στὰ χαρτιά της καὶ ἐξακολούθησε νὰ παίρνῃ σημειώσεις ἀπὸ ἓνα πανάκριβο σύγγραμμα. Ἐργασθε γρήγορα, μ' ἓνα παραξένο χαρακτηριστὸν σὰν νὰ στενογραφῶσε τὸ κείμενο, μὲ μυστηριώδη καὶ μαγευτικὰ σημεία. Πόσο εἰκόλες ἦσαν ἡ σημειώσεις καὶ αὐτὸν τὸν τρόπο καὶ πόσο καλὴ ἦταν ἡ ἐξαδέλφη της, πὸν τῆς εἶχε μῆθε τὸ καλοκαίρι αὐτὴ τὴν πρωτότυπὴν στενογραφίαν!

—Ναί, τὸ καλοκαίρι, σὺλλογιστρε ἡ Τζίνα. Πῶς πέρασαν τόσο γρήγορα ἡ ἡλιόφρονες μέρες!.. Ἀ! ἡ ὁμορφὴ ζωὴ τῆς ἐσχολῆς!.. Ὁ καὶ τὸς χειμῶνες παταροῦντες, ἡ ἀκαταστασία μὲ τὰς λυγρὰς καὶ τὴς μελαγχολικὰς βράχους, τ' ἀντιέτιμα μὲ τὰ τραγανὰ σταφύλια, τὸ πανηγύρι τοῦ τσίγγου!.. Τὶ ἀξέχαστη ζωὴ!..

Ἡ Τζίνα ἔλειψε γιὰ μιὰ στιγμή τὰ μάτια της, μαγεμένη ἀπὸ τὸς καὶ τὸς ὁμορφὲς ἀναμνήσεις.

—Ἐ, Τζίνα... Ἐσχάσε λοιπὸν τὴς φιλίες σου! τῆς ψυχῆς σου ἔβαρνα μιὰ φωνή.

Γόρσις ἀπότομα τὸ κεφάλι της καὶ εἶδε τὴ Ντάνια Μωκλιάρ, τὴν πὸ εὐθὺν συνάδελφόν της. Κατάλαβε λοιπὸν ἀμέσως ὅτι εἶχε χάσει τὴν τὴν ἡμέραν της.

Ἡ Ντάνια ἐτοιμάστηκε νὰ τῆς διηγήσῃ τὴς τελευταῖες ἐκδηλώσεις περιπέτειας της, ὅπως σιγήθηκε πάντα, μὲ σιγή τὴν ἰδίαν στιγμήν, κιντήσε πᾶνω ἀπὸ τὸ σκυμμένο κεφάλι τῆς Τζίνας τὸ σοβαρὸ καὶ σκληρὸ πρόσωπο τοῦ φοιτητοῦ, τ' ἀτακτὰ μαλλιά του, τὸ τετράγωνο σῶμά του, τὰ πλατεὰ καὶ χοντρά χεῖρα του καὶ ψιθύρισε μὲ θαυμασμό:

—Τὶ ὁμορφὸς... δολοφόνος! Ἡ Τζίνα χαμογέλασε, μάζεψε τὰ χαρτιά της καὶ ἔφυγε μὲ τὴ Ντάνια Μωκλιάρ ἀπ' τὴ Βιβλιοθήκην, εἰσφέροντας κορυφὴν μιὰ τελευταία ματιά στὸ φοιτητὴ.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ μέρα τύχαινε νὰ τὸν συναντᾷ συχνά. Ἦσαν ἀραγε συμπτώσεις ἡ αἰσθητικὴ κατάρτιση πάντα νὰ βοήθηται καὶ τὴν ἰδίαν στιγμήν, κιντήσε πᾶνω ἀπὸ τὸ σκυμμένο κεφάλι τῆς Τζίνας τὸ σοβαρὸ καὶ σκληρὸ πρόσωπο τοῦ φοιτητοῦ, τ' ἀτακτὰ μαλλιά του, τὸ τετράγωνο σῶμά του, τὰ πλατεὰ καὶ χοντρά χεῖρα του καὶ ψιθύρισε μὲ θαυμασμό:

—Τὶ ὁμορφὸς... δολοφόνος! Ἡ Τζίνα χαμογέλασε, μάζεψε τὰ χαρτιά της καὶ ἔφυγε μὲ τὴ Ντάνια Μωκλιάρ ἀπ' τὴ Βιβλιοθήκην, εἰσφέροντας κορυφὴν μιὰ τελευταία ματιά στὸ φοιτητὴ.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ μέρα τύχαινε νὰ τὸν συναντᾷ συχνά. Ἦσαν ἀραγε συμπτώσεις ἡ αἰσθητικὴ κατάρτιση πάντα νὰ βοήθηται καὶ τὴν ἰδίαν στιγμήν, κιντήσε πᾶνω ἀπὸ τὸ σκυμμένο κεφάλι τῆς Τζίνας τὸ σοβαρὸ καὶ σκληρὸ πρόσωπο τοῦ φοιτητοῦ, τ' ἀτακτὰ μαλλιά του, τὸ τετράγωνο σῶμά του, τὰ πλατεὰ καὶ χοντρά χεῖρα του καὶ ψιθύρισε μὲ θαυμασμό:

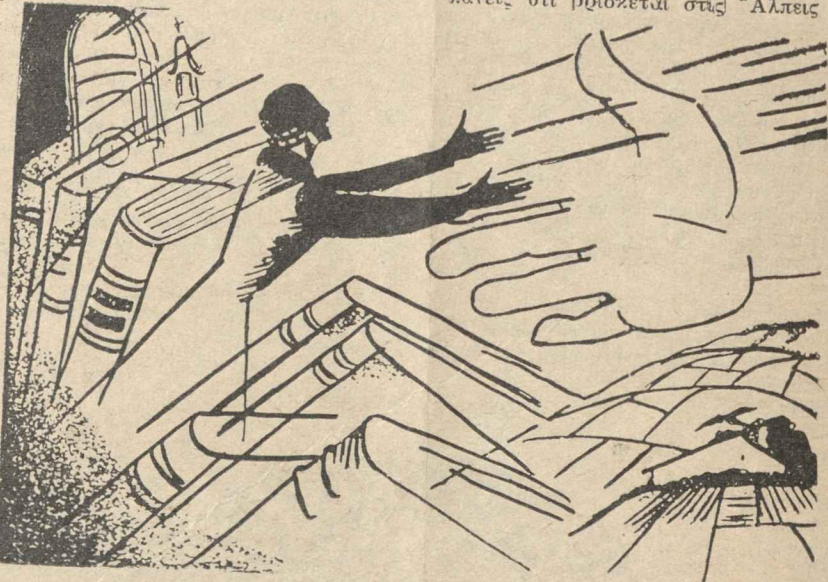
—Τὶ ὁμορφὸς... δολοφόνος! Ἡ Τζίνα χαμογέλασε, μάζεψε τὰ χαρτιά της καὶ ἔφυγε μὲ τὴ Ντάνια Μωκλιάρ ἀπ' τὴ Βιβλιοθήκην, εἰσφέροντας κορυφὴν μιὰ τελευταία ματιά στὸ φοιτητὴ.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ μέρα τύχαινε νὰ τὸν συναντᾷ συχνά. Ἦσαν ἀραγε συμπτώσεις ἡ αἰσθητικὴ κατάρτιση πάντα νὰ βοήθηται καὶ τὴν ἰδίαν στιγμήν, κιντήσε πᾶνω ἀπὸ τὸ σκυμμένο κεφάλι τῆς Τζίνας τὸ σοβαρὸ καὶ σκληρὸ πρόσωπο τοῦ φοιτητοῦ, τ' ἀτακτὰ μαλλιά του, τὸ τετράγωνο σῶμά του, τὰ πλατεὰ καὶ χοντρά χεῖρα του καὶ ψιθύρισε μὲ θαυμασμό:

—Τὶ ὁμορφὸς... δολοφόνος! Ἡ Τζίνα χαμογέλασε, μάζεψε τὰ χαρτιά της καὶ ἔφυγε μὲ τὴ Ντάνια Μωκλιάρ ἀπ' τὴ Βιβλιοθήκην, εἰσφέροντας κορυφὴν μιὰ τελευταία ματιά στὸ φοιτητὴ.

ΕΝΑ ΧΕΡΙ

ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ...

νὰ σὺς πῶ...
Στάθηκε ἀναποφάσιτος, κιντήσε κατὰ γῆς, σὰν νὰ μὴ μποροῦσε ν' ἀποτελεῖσθαι τὴ φράση του. Ἡ Τζίνα τότε, γιὰ νὰ διακρίνῃ ἐκείνη τὴ σιωπὴ πὸν τοὺς βράβαινε, τὸν ρώτησε πάλι:

—Κι' ἀγαπᾷτε τὴ ζωὴ τῆς ἐσχολῆς;
—Ναί, Μ' ἀρέσει πολὺ τῆς ἀπάντησε. Μὲ εἶχαν κλείσει ἀπὸ μαρὸ σ' ἓνα λινεὶο καὶ δὲν τὴν ἔφερα καθόλου. Σπούδαζε, δίχως νὰ βροῖσω καμμιὰ ἀναγκασμένη, ἀπὸ συνήθεια. Ἀπ' τὴ μέρα οὖν πᾶν γύρισα ἀπὸ ἐκεῖ κάτω, δὲν μπορῶ πιά νὰ ἔξωσ αὐτὴ τὴ ζωὴ ἐδῶ στὸ Παρίσι...

Τὸ παλὸν ρολόι τοῦ Πανεπιστημίου ἄρχισε νὰ χτυπᾷ ἀρὰ νῶτα, ἀνέβαινε στοὺς γκαζῶν τοῦχοις τῆς αὐλῆς. Ἐβόρε... Ἡ Τζίνα ἀνοῖξε τὴν θυροφύλα τῆς.
—Μοὶ ἐπιτρέπετε σήμερα νὰ σᾶς συνοδεύσω λιγάκι; τὴν παρακάλεσε.
—Ἐμεῖς βιαστούμε... Ἐχῶ μᾶθημα, ψιθύρισε ἡ Τζίνα, παραμένει. Ἐκείνος δὲν τόλμησε νὰ πῇ τίποτα καὶ ἄρχισε νὰ περπατᾷ δίπλα της, σὰν νὰ μὴν ἤθελε νὰ τὴν ἀφήσῃ μόνη. Ἡ Τζίνα πάλι σὺλλογιστρε νὰ παραπονεῖται ὅτι δὲν θὰ ξανάβλεπε τὸ σοβαρὸ καὶ φηλὸν πρόσωπό του ἀπέναντί της, σὴν Βιβλιοθήκην.
—Πῶς εἶνε τὰ χιμαυρώματα; τὸν ρώτησε.
—Πῶς περᾷ ἀπὸ τὴ Γκενέβη... Στὸ Σάρι... τῆς ἀπάντησε.

τί εἶχε γίνει λοιπὸν; Ἡ Τζίνα ἔνοιωσε κατὰ σὺν ἓνα βάρος στὴν καρδίαν. Πόσο τῆς ἄρεσαν ἐκεῖνα τὰ χεῖρα του πὸν τῆς εἶχαν τὴν ἐσχολὴ καὶ τὴν εἰρηνικὴ ζωὴ τῆς! Τὶ πληχτικὰ, τὶ πένθυμα πᾶν ἡ Βιβλιοθήκην!..

Μιὰ μέρα, ὁ Ζάν Νταμιὲν ξαναγύρισε, μὲ μαύρα ρούχα. Κινησε πάλι ἀπέναντί της, πᾶν καποὶ βιβλίο, μὲ δὲν διόριζε. Ἡ Τζίνα καταλάβαινε ὅτι τὴν κιντήσε καὶ ἔβαρνα κακοῖς καὶ τοῦ χαμογέλασε δειλά. Μὰ αὐτὸ μὴν ἦταν ὅρα γιὰ νὰ φύγῃ. Ἦσαν ἐπιμελήτρια σ' ἓνα ὄνομα τῶν τοῦχοις καὶ εἶχε πᾶν νὰ περᾷ διὰ τὴν ἀνέστησε ὅρα μὲ τὴν ἀνέστησε μᾶθημα πᾶν.

Τὴ στιγμήν ὅμως καὶ κατέβαινε τὸ δεύτερο σκαλοπατὶ, τὸν ἔνοιωσε δίπλα της. Τὸ πλατὺ χεῖρ του κρατοῦσε τὸ χέρι τῆς αὐλῆς.

—Συγχωρεστε με, τῆς εἶπε, μὲ ἤθελα νὰ σᾶς ἀπομαρτυρήσω.
Ἡ Τζίνα σήκωσε σαστισμένη τὸ κεφάλι καὶ τὸν ἀντίεξε. Τὴν πᾶν τὸν δὲν εἶχαν περᾷ ἐκείνη τὴν πτυχὴ τῆς πᾶρας. Ἦσαν πᾶν ἀνέστησε, πᾶν ἔνοιωσε...
—Ἐχάσα τὸν πατέρα μου!.. τῆς εἰσήγγησε. Κι' ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε καλεῖς ἄλλος ν' ἀναλάβῃ τὸ ὑποστατικὸ, πᾶν τὴν ἀπάρσε καὶ ξαναγύρισε ἐκεῖ κάτω...
—Πῶς ἐκεῖ κάτω; τὸν ρώτησε περιέργῃ ἡ Τζίνα.
Μὰ τὴν ἰδίαν στιγμήν ὁμοῦσε ἀπὸ ἐκείνη τὴν εἰρηνικὴν ἐκφράση τῆς καὶ ἔνοιωσε τὸ κεφάλι. Στὸ τελευταῖο σκαλοπατὶ ὅσοστον τὸν ξαναγύρισε:
—Καὶ ἡ ἑσχολὴ...
—Τελείωσαν! τῆς ἀπάντησε ἀμέσως... Ἡ, πᾶν ἔφερε, μποροῦσε νὰ τῆς ξαναπῇ ὅτι κατὰ μέρα, μέσα στὰ χιμαυρώματα καὶ σὴν χειμῶνες μοναχία. Ἐχῶ κατὰ μέγαλα ὑποστατικὰ πᾶν, σὴν πᾶν ἑσχολὴν θεοορῶν βοήθημα... Ἀ! Τὶ ὁμορφὸς πᾶν εἶνε τὰ μέρα μᾶς, καὶ καλεῖς ὅτι βοήθημα σὴν Ἀλφει;

Ἡ Τζίνα χαμογέλασε. Ἐβόρε πᾶν μὲ τὴ φαντασία της πᾶν νοσμένα δάση, λινες παραμένει, ἀκατασταλόμενος καταράχτες... Ἐπειτα σὺλλογιστρε τὸ ὁμοῦσε, ὅπου κατὰ τὸν τῆς θύμῃσε ὅτι μὲ τετραπύρα φράγμα μποροῦσαν νὰ βοήθησαν πᾶν ἐκὼς μὴν ἄλλοι...
—Λοιπὸν, θὰ γυρίσετε ἐκεῖ κάτω στὸ ὑποστατικὸ σας; τὸν ρώτησε ἡ Τζίνα μὲ θαυμασμό.
Τὶ τρελλὴ πᾶν ἦταν νὰ εἰπῇ καὶ αὐτὴ σὲ μιὰ τέτοια εἰρηνικὴ μαρτυρία ἀπὸ τὴν δымλή, σὴν στενοῦς δρόμοις, τὰ πληχτικὰ βιβλία, τ' ἀντιπᾶρα μᾶθημα! Ἡ σκαλοπατὴ τῆς ζωῆς τῆς τῆς ἔκανε νὰ διστάσῃ.

Ἐκείνος τὴν κιντήσε στὰ μάτια, δειλά καὶ ἔπειτα τῆς ἀπάντησε στενοχωρημένος:
—Ναί... Ὅτι φῶν γιὰ πάντα ἀπ' τὸ Παρίσι. Ἦν αὐτὸ ἤθελε

Ἡ Τζίνα χαμογέλασε. Ἐβόρε πᾶν μὲ τὴ φαντασία της πᾶν νοσμένα δάση, λινες παραμένει, ἀκατασταλόμενος καταράχτες... Ἐπειτα σὺλλογιστρε τὸ ὁμοῦσε, ὅπου κατὰ τὸν τῆς θύμῃσε ὅτι μὲ τετραπύρα φράγμα μποροῦσαν νὰ βοήθησαν πᾶν ἐκὼς μὴν ἄλλοι...
—Λοιπὸν, θὰ γυρίσετε ἐκεῖ κάτω στὸ ὑποστατικὸ σας; τὸν ρώτησε ἡ Τζίνα μὲ θαυμασμό.
Τὶ τρελλὴ πᾶν ἦταν νὰ εἰπῇ καὶ αὐτὴ σὲ μιὰ τέτοια εἰρηνικὴ μαρτυρία ἀπὸ τὴν δымλή, σὴν στενοῦς δρόμοις, τὰ πληχτικὰ βιβλία, τ' ἀντιπᾶρα μᾶθημα! Ἡ σκαλοπατὴ τῆς ζωῆς τῆς τῆς ἔκανε νὰ διστάσῃ.

Ἐκείνος τὴν κιντήσε στὰ μάτια, δειλά καὶ ἔπειτα τῆς ἀπάντησε στενοχωρημένος:
—Ναί... Ὅτι φῶν γιὰ πάντα ἀπ' τὸ Παρίσι. Ἦν αὐτὸ ἤθελε

Ἡ Τζίνα χαμογέλασε. Ἐβόρε πᾶν μὲ τὴ φαντασία της πᾶν νοσμένα δάση, λινες παραμένει, ἀκατασταλόμενος καταράχτες... Ἐπειτα σὺλλογιστρε τὸ ὁμοῦσε, ὅπου κατὰ τὸν τῆς θύμῃσε ὅτι μὲ τετραπύρα φράγμα μποροῦσαν νὰ βοήθησαν πᾶν ἐκὼς μὴν ἄλλοι...
—Λοιπὸν, θὰ γυρίσετε ἐκεῖ κάτω στὸ ὑποστατικὸ σας; τὸν ρώτησε ἡ Τζίνα μὲ θαυμασμό.
Τὶ τρελλὴ πᾶν ἦταν νὰ εἰπῇ καὶ αὐτὴ σὲ μιὰ τέτοια εἰρηνικὴ μαρτυρία ἀπὸ τὴν δымλή, σὴν στενοῦς δρόμοις, τὰ πληχτικὰ βιβλία, τ' ἀντιπᾶρα μᾶθημα! Ἡ σκαλοπατὴ τῆς ζωῆς τῆς τῆς ἔκανε νὰ διστάσῃ.

Ἐκείνος τὴν κιντήσε στὰ μάτια, δειλά καὶ ἔπειτα τῆς ἀπάντησε στενοχωρημένος:
—Ναί... Ὅτι φῶν γιὰ πάντα ἀπ' τὸ Παρίσι. Ἦν αὐτὸ ἤθελε

Ἡ Τζίνα χαμογέλασε. Ἐβόρε πᾶν μὲ τὴ φαντασία της πᾶν νοσμένα δάση, λινες παραμένει, ἀκατασταλόμενος καταράχτες... Ἐπειτα σὺλλογιστρε τὸ ὁμοῦσε, ὅπου κατὰ τὸν τῆς θύμῃσε ὅτι μὲ τετραπύρα φράγμα μποροῦσαν νὰ βοήθησαν πᾶν ἐκὼς μὴν ἄλλοι...
—Λοιπὸν, θὰ γυρίσετε ἐκεῖ κάτω στὸ ὑποστατικὸ σας; τὸν ρώτησε ἡ Τζίνα μὲ θαυμασμό.
Τὶ τρελλὴ πᾶν ἦταν νὰ εἰπῇ καὶ αὐτὴ σὲ μιὰ τέτοια εἰρηνικὴ μαρτυρία ἀπὸ τὴν δымλή, σὴν στενοῦς δρόμοις, τὰ πληχτικὰ βιβλία, τ' ἀντιπᾶρα μᾶθημα! Ἡ σκαλοπατὴ τῆς ζωῆς τῆς τῆς ἔκανε νὰ διστάσῃ.

Ἐκείνος τὴν κιντήσε στὰ μάτια, δειλά καὶ ἔπειτα τῆς ἀπάντησε στενοχωρημένος:
—Ναί... Ὅτι φῶν γιὰ πάντα ἀπ' τὸ Παρίσι. Ἦν αὐτὸ ἤθελε

Ἡ Τζίνα χαμογέλασε. Ἐβόρε πᾶν μὲ τὴ φαντασία της πᾶν νοσμένα δάση, λινες παραμένει, ἀκατασταλόμενος καταράχτες... Ἐπειτα σὺλλογιστρε τὸ ὁμοῦσε, ὅπου κατὰ τὸν τῆς θύμῃσε ὅτι μὲ τετραπύρα φράγμα μποροῦσαν νὰ βοήθησαν πᾶν ἐκὼς μὴν ἄλλοι...
—Λοιπὸν, θὰ γυρίσετε ἐκεῖ κάτω στὸ ὑποστατικὸ σας; τὸν ρώτησε ἡ Τζίνα μὲ θαυμασμό.
Τὶ τρελλὴ πᾶν ἦταν νὰ εἰπῇ καὶ αὐτὴ σὲ μιὰ τέτοια εἰρηνικὴ μαρτυρία ἀπὸ τὴν δымλή, σὴν στενοῦς δρόμοις, τὰ πληχτικὰ βιβλία, τ' ἀντιπᾶρα μᾶθημα! Ἡ σκαλοπατὴ τῆς ζωῆς τῆς τῆς ἔκανε νὰ διστάσῃ.

Ἐκείνος τὴν κιντήσε στὰ μάτια, δειλά καὶ ἔπειτα τῆς ἀπάντησε στενοχωρημένος:
—Ναί... Ὅτι φῶν γιὰ πάντα ἀπ' τὸ Παρίσι. Ἦν αὐτὸ ἤθελε

Ἡ Τζίνα χαμογέλασε. Ἐβόρε πᾶν μὲ τὴ φαντασία της πᾶν νοσμένα δάση, λινες παραμένει, ἀκατασταλόμενος καταράχτες... Ἐπειτα σὺλλογιστρε τὸ ὁμοῦσε, ὅπου κατὰ τὸν τῆς θύμῃσε ὅτι μὲ τετραπύρα φράγμα μποροῦσαν νὰ βοήθησαν πᾶν ἐκὼς μὴν ἄλλοι...
—Λοιπὸν, θὰ γυρίσετε ἐκεῖ κάτω στὸ ὑποστατικὸ σας; τὸν ρώτησε ἡ Τζίνα μὲ θαυμασμό.
Τὶ τρελλὴ πᾶν ἦταν νὰ εἰπῇ καὶ αὐτὴ σὲ μιὰ τέτοια εἰρηνικὴ μαρτυρία ἀπὸ τὴν δымλή, σὴν στενοῦς δρόμοις, τὰ πληχτικὰ βιβλία, τ' ἀντιπᾶρα μᾶθημα! Ἡ σκαλοπατὴ τῆς ζωῆς τῆς τῆς ἔκανε νὰ διστάσῃ.

Ἐκείνος τὴν κιντήσε στὰ μάτια, δειλά καὶ ἔπειτα τῆς ἀπάντησε στενοχωρημένος:
—Ναί... Ὅτι φῶν γιὰ πάντα ἀπ' τὸ Παρίσι. Ἦν αὐτὸ ἤθελε

ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος στὴν Ἐκδοσὶ τῆς κ. Φλωρὰ Καραβία. Κρίσεις καὶ ἐπικρίσεις. Ὁ Κεφαλωνίτης εὐχόμενος καὶ ὁ Κεφαλωνίτης φαντάρος. Ὁ κ. Βενιζέλος... ὁμοῦσε. Πῶς νίκησε τοὺς Ἀναγινανούς. Σὲ πέντε λεπτά στὴν κορυφὴ τοῦ Λυκαβητοῦ. Ὁ νεὺς καὶ οἱ πόδες. Ὁ Γεράσιμος καὶ ὁ ἄτυχος ὁ Δάντης, κλπ. κλπ.

ὉΝ Ἀπρίλιο τοῦ 1913, ἡ γνωστὴ ζωγράφος κ. Φλωρὰ Καραβία, ἡ ὅπου εἶχε παρακολουθήσει καὶ ζωγραφίσῃ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον, ἔβαινε ἔκδοσιν τῶν πολεμικῶν εἰκόνων τῆς στὸ «Λίκειον» τῶν Ἑλληνίδων, στὴν Ἀθήνα.

Τὴν ἔκδοσιν αὐτὴ ἐπεκράθη ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, καὶ ὅλη ἡ τότε Βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Βασιλεὺς μάλιστα, κρατοῦσε καὶ ἓνα δευτερεύον. Ἦσαν διὰ σῴτα του, τὰ ὅπου ἡ κ. Καραβία τοῦ εἶχε κῆρυκε στὸ στρατόπεδον καὶ τὸν εἶχε παρακαλεῖ, νὰ τῆς τὰ στείλῃ, γιὰ νὰ τὰ ἔχῃ καὶ αὐτὰ στὴν ἔκδοσιν τῆς.

Καὶ ὁ Κωνσταντῖνος τῆς τὰ ἐπέτρεψε μὴνός του. Τὴν ἔκδοσιν αὐτὴ ἐπεκράθη ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, καὶ ὅλη ἡ τότε Βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Βασιλεὺς μάλιστα, κρατοῦσε καὶ ἓνα δευτερεύον. Ἦσαν διὰ σῴτα του, τὰ ὅπου ἡ κ. Καραβία τοῦ εἶχε κῆρυκε στὸ στρατόπεδον καὶ τὸν εἶχε παρακαλεῖ, νὰ τῆς τὰ στείλῃ, γιὰ νὰ τὰ ἔχῃ καὶ αὐτὰ στὴν ἔκδοσιν τῆς.

Καὶ ὁ Κωνσταντῖνος τῆς τὰ ἐπέτρεψε μὴνός του. Τὴν ἔκδοσιν αὐτὴ ἐπεκράθη ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, καὶ ὅλη ἡ τότε Βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Βασιλεὺς μάλιστα, κρατοῦσε καὶ ἓνα δευτερεύον. Ἦσαν διὰ σῴτα του, τὰ ὅπου ἡ κ. Καραβία τοῦ εἶχε κῆρυκε στὸ στρατόπεδον καὶ τὸν εἶχε παρακαλεῖ, νὰ τῆς τὰ στείλῃ, γιὰ νὰ τὰ ἔχῃ καὶ αὐτὰ στὴν ἔκδοσιν τῆς.

Καὶ ὁ Κωνσταντῖνος τῆς τὰ ἐπέτρεψε μὴνός του. Τὴν ἔκδοσιν αὐτὴ ἐπεκράθη ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, καὶ ὅλη ἡ τότε Βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Βασιλεὺς μάλιστα, κρατοῦσε καὶ ἓνα δευτερεύον. Ἦσαν διὰ σῴτα του, τὰ ὅπου ἡ κ. Καραβία τοῦ εἶχε κῆρυκε στὸ στρατόπεδον καὶ τὸν εἶχε παρακαλεῖ, νὰ τῆς τὰ στείλῃ, γιὰ νὰ τὰ ἔχῃ καὶ αὐτὰ στὴν ἔκδοσιν τῆς.

Καὶ ὁ Κωνσταντῖνος τῆς τὰ ἐπέτρεψε μὴνός του. Τὴν ἔκδοσιν αὐτὴ ἐπεκράθη ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, καὶ ὅλη ἡ τότε Βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Βασιλεὺς μάλιστα, κρατοῦσε καὶ ἓνα δευτερεύον. Ἦσαν διὰ σῴτα του, τὰ ὅπου ἡ κ. Καραβία τοῦ εἶχε κῆρυκε στὸ στρατόπεδον καὶ τὸν εἶχε παρακαλεῖ, νὰ τῆς τὰ στείλῃ, γιὰ νὰ τὰ ἔχῃ καὶ αὐτὰ στὴν ἔκδοσιν τῆς.

Καὶ ὁ Κωνσταντῖνος τῆς τὰ ἐπέτρεψε μὴνός του. Τὴν ἔκδοσιν αὐτὴ ἐπεκράθη ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, καὶ ὅλη ἡ τότε Βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Βασιλεὺς μάλιστα, κρατοῦσε καὶ ἓνα δευτερεύον. Ἦσαν διὰ σῴτα του, τὰ ὅπου ἡ κ. Καραβία τοῦ εἶχε κῆρυκε στὸ στρατόπεδον καὶ τὸν εἶχε παρακαλεῖ, νὰ τῆς τὰ στείλῃ, γιὰ νὰ τὰ ἔχῃ καὶ αὐτὰ στὴν ἔκδοσιν τῆς.

Καὶ ὁ Κωνσταντῖνος τῆς τὰ ἐπέτρεψε μὴνός του. Τὴν ἔκδοσιν αὐτὴ ἐπεκράθη ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, καὶ ὅλη ἡ τότε Βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Βασιλεὺς μάλιστα, κρατοῦσε καὶ ἓνα δευτερεύον. Ἦσαν διὰ σῴτα του, τὰ ὅπου ἡ κ. Καραβία τοῦ εἶχε κῆρυκε στὸ στρατόπεδον καὶ τὸν εἶχε παρακαλεῖ, νὰ τῆς τὰ στείλῃ, γιὰ νὰ τὰ ἔχῃ καὶ αὐτὰ στὴν ἔκδοσιν τῆς.

Καὶ ὁ Κωνσταντῖνος τῆς τὰ ἐπέτρεψε μὴνός του. Τὴν ἔκδοσιν αὐτὴ ἐπεκράθη ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, καὶ ὅλη ἡ τότε Βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Βασιλεὺς μάλιστα, κρατοῦσε καὶ ἓνα δευτερεύον. Ἦσαν διὰ σῴτα του, τὰ ὅπου ἡ κ. Καραβία τοῦ εἶχε κῆρυκε στὸ στρατόπεδον καὶ τὸν εἶχε παρακαλεῖ, νὰ τῆς τὰ στείλῃ, γιὰ νὰ τὰ ἔχῃ καὶ αὐτὰ στὴν ἔκδοσιν τῆς.

Καὶ ὁ Κωνσταντῖνος τῆς τὰ ἐπέτρεψε μὴνός του. Τὴν ἔκδοσιν αὐτὴ ἐπεκράθη ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, καὶ ὅλη ἡ τότε Βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Βασιλεὺς μάλιστα, κρατοῦσε καὶ ἓνα δευτερεύον. Ἦσαν διὰ σῴτα του, τὰ ὅπου ἡ κ. Καραβία τοῦ εἶχε κῆρυκε στὸ στρατόπεδον καὶ τὸν εἶχε παρακαλεῖ, νὰ τῆς τὰ στείλῃ, γιὰ νὰ τὰ ἔχῃ καὶ αὐτὰ στὴν ἔκδοσιν τῆς.

Καὶ ὁ Κωνσταντῖνος τῆς τὰ ἐπέτρεψε μὴνός του. Τὴν ἔκδοσιν αὐτὴ ἐπεκράθη ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, καὶ ὅλη ἡ τότε Βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Βασιλεὺς μάλιστα, κρατοῦσε καὶ ἓνα δευτερεύον. Ἦσαν διὰ σῴτα του, τὰ ὅπου ἡ κ. Καραβία τοῦ εἶχε κῆρυκε στὸ στρατόπεδον καὶ τὸν εἶχε παρακαλεῖ, νὰ τῆς τὰ στείλῃ, γιὰ νὰ τὰ ἔχῃ καὶ αὐτὰ στὴν ἔκδοσιν τῆς.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΕΝΟΧΟ ΓΡΑΜΜΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΠΕΝΑΡ

ΥΓΗ την τραγική ιστορία μου τη διηγήθηκαν εδώ και λίγες μέρες στη λίσση των παλαιών πολεμιστών το βράδυ που γινότανε όλο το Παρίσι την επέτειο της ανακοχής. Είπε ένα συγκινητικό δράμα της εποχής του πολέμου...

Δεν θυμάμαι πού είπε κάποτε ότι κάθε άνθρωπος, κάθε πρωί πριν φύγει από το σπίτι του, θέκανε καλά να εξομολογηθεί και να μεταλαβάνει. Η ζωή είχε γεμάτη απορόστα και μοιραία περιστατικά και μπορεί να αντιγράψει το θάνατο σε κάθε βήμα του, κάτω απ' το αιώνιο κι' απ' διαπέραστο μυστήριο τ' ουρανού.

Κι' αλήθεια, ο λοχαγός Ζεράρ Μπωμέ δεν θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί, εκείνη τη μέρα, ότι στο σταθμό του Σουασόν, στο ίδιο τραίνο που πήγαινε στο Παρίσι, στο ίδιο βαγόνι και στο ίδιο διαμέρισμα της πρώτης θέσεως θα συναντούσε άξαφνα το λοχαγό Πιέρ Φλερύ που γύριζε στο σπίτι του, όπου τον περίμενε η άμορφη γυναίκα του.

—Μπα! Για κίταξε τί συμπτώσεις! Τι γίνεται Ζεράρ; πού φώναζε ελόχως ο λοχαγός Φλερύ. Έλα λοιπόν να καθήσουμε μαζί, εδώ, ο ένας απέναντι του άλλου. Περίμενες ποτέ ότι θα γνώριζαμε την ίδια μέρα και με το ίδιο τραίνο στο Παρίσι;

Ο λοχαγός Μπωμέ μόλις αντίκρισε το φίλο του, χλώμιασε σαν να δρόθηκε μπροστά στο θάνατο. Ένα κρύο ανατριχίλασμα τον έκανε να σφίξει τα δόντια του με τρόμο. Συνήλθε όμως γρήγορα και μπόρεσε να χαμογελάσει στο Φλερύ, που είχε ανοίξει κιόλας διαχτυλιά την αγκαλιά του.

—Πιέρ, εσύ; φησίζεις ο Μπωμέ. Αλήθεια, τί συμπτώσεις!... Και φίλησε με παγωμένα χείλη το φίλο του.

—Πάω να δώ λιγάκι τη Ροζίνα, που ξήγησε ο Φλερύ. Κατάφερα να πάρω τέλος μια επιτήμερο άδεια, ύστερα από ξηή μήνη...Πόσο θα χαρή η γυναίκα μου, η καμμένη η Ροζίνα! Για φαντάσου τη στενοχωρία της, να ξη ολομόναχη στο σπίτι!

Ο Μπωμέ κοκκίνησε τώρα σαν να ντεπείσαν μπροστά σ' αυτή την άδολη χαρά του φίλου του. Στεκόταν στενοχωρημένος, χωρίς να ξέρη τί να του απαντήσει.

Οι υπάλληλοι του σταθμού φώναζαν έντομεταξύ στον κόσμο να ανεβούν στις θέσεις τους. Το τραίνο σε λίγο θα ξεκινούσε.

Εκείνη τη στιγμή στην πόρτα του διαμερίσματος παρουσιάστηκε ένας στρατιώτης.

—Κόμμε λοχαγέ! φώναζε λαχανιασμένος. Έχετε ένα γράμμα... Ήσαν η «όρντινάντσα» του Μπωμέ. Οι δυο αξιωματικοί γύρισαν το κεφάλι, ξαφνιασμένοι.

—Ενα γράμμα; Για μένα; έκανε ο λοχαγός Μπωμέ. Έμπρός, δώσε μου το και δρόμο γρήγορα, γιατί ξεκίνησε το τραίνο...

Ο στρατιώτης τότε, από την ταραχή του δεν πρόφτασε να δώσει το γράμμα στο χέρι του Μπωμέ. Τ' άρρησε να πέση κάτω και μ' ένα πήδημα βγήκε από το διαμέρισμα και κατέβηκε απ' το τραίνο που έφτανε πια από το σταθμό.

Το γράμμα έπεσε μπροστά στα πόδια του Φλερύ που έσκυψε άμέσως για να το δώσει στο φίλο του. Μα ο Μπωμέ το είχε αρπάξει κιόλας με μια άπτομη κίνηση, δίχως να μπορεί να κρύψει την ταραχή του.

Ο Φλερύ εκείνη τη στιγμή άκραιώς, από τη ματιά που είχε ρίξει στη διεύθυνση του φακέλου, είχε αναγνωρίσει το γραφικό χαρακτήρα της γυναίκας του! Και δίχως να συλλογιστεί τίποτ' άλλο, με μια άσυγκράτητη όρμη, είχε αρπάξει κι' αυτός το γράμμα από την άλλη άκρη. Μια σωαπηλή κι' αγωνιώδης πάλι άρρησε τότε μεταξύ τους, μπροστά στα κοσμογμένα μάτια των επιβατών. Μα κανείς δεν κουνήθηκε από τη θέση του. Όλοι τους καταλάβαιναν ότι κάποιο δράμα, κάποιο ξανικό δράμα είχε ξεσπάσει σαν άστρατη μέσα σ' εκείνα τα λίγα δευτερόλεπτα.

Ο Φλερύ τέλος κατόφερε να κρύψει ένα κομμάτι από το γράμμα

Η Ροζίνα, τρέμοντας απ' το φόβο της, ξέσπασε σ' αναφυλλιά...

κι' απόπειρε ευνούξ, ανασαίνοντας θαρρεί, με το μέτωπο ιδρωμένο και με τα μάτια καρφωμένα σ' εκείνο το κομμάτι του μυστικού που το έσφιγγε στο χέρι του. Έπειτα έβγαλε στη γωνία του καναπέ κοντά στο παρόθυρο, κι' έκλεισε τα μάτια. Ο Μπωμέ κατάκλιος, χωρίς να ξέρη τί να πη και τί να κάνει. Άξαφνα όμως γύρισε και κίταξε το φίλο του, που κρατούσε πάντα τα μάτια του κλειστά κι' ήταν κίτρινος σαν πεθαμένος. Έπειτα έσκυψε κοντά του και του φησίζε με μια φωνή που προσπαθούσε να την κάνει σταθερή:

—Πιέρ... άκουσέ με. Τι σου πέρασε από το νου; Δεν έχεις δικη...

Μά ξεχνούσε ότι ο Φλερύ κρατούσε μέσα στο χέρι του το μυστικό γράμμα και δεν ήθελε ούτε να το κίταξει, γιατί δεν είχε πια ανάγκη από καμιά απόδειξη. Σ' εκείνη τη λαβύρινθο και τόσο κοντά πάλι τους δεν είχε καταλάβει ότι η ύπνοια του ήταν άδωγη, ότι εκείνα τα άμορφα γράμματα πάνω στο μυστικό φακέλο ήταν γραμμένα απ' τη γυναίκα του;

Ο Φλερύ μισάνοιξε τα μάτια του που ήταν γεμάτα δάκρυα, μα δεν απάντησε στο φίλο του. Με την πονεμένη ματιά του, άσπια, του έδωσε να καταλάβει ότι ήταν πεπειστή κάθε δικαιοσύνη. Τα ήξερε όλα! Κι' έκλεισε πάλι τα μάτια του για να κρύψει τα δάκρυα του.

Μ' ένα μικρό παράπονο τώρα έβλεπε το σπίτι του που δεν ήταν πια δικό του και τη Ροζίνα του, που δεν ήταν πια γυναίκα του. Πόσο τρυφερά τη συλλογίζεταν, άναμεσα στους στρατιώτες του, στις πιο κρίσιμες στιγμές της μάχης και τις νύχτες μέσα στο ήργο και παγωμένο χαράκιμα! Πόσο λαχταρούσε την ειρηνική και θερμη άτμόσφαιρα του σπιτιού του και τ' άπιαστα καίσαρα χείρα της Ροζίνας που τον αγκαλιόταν με τόσο περικράεια! Αλλά όλα τα συλλογίζεταν από μακριά, στο μέτωπο...

Η Ροζίνα!... Πώς μπόρεσε τότε να πιστέψει στα λόγια της, στα λόγια της «εθνημης χήρας», όπως την έλεγαν, που τον άκουζαν ότι δεν είχε άσπαστη κανέναν άλλο κι' ότι μονάχα εκείνος την είχε κάνει να νοιώσει σαν άληθινή έρωτα! Είχε δίκορο λοιπόν ο πατέρας του, που δεν ήθελε από το γάμο; Είχε δίκορο ο ανταμαράχης του, ένας στρατιωτικός με ταραχιά γλώσσα, που του έπε καθάρα και ξάστερα ότι θα έκανε τη μεγαλύτερη κοιταλάρα της ζωής του, αν έπαιρνε γυναίκα του την «εθνημ χήρα»; Είχαν δίκορο κι' όλοι εκείνοι στο Υπουργείο που του έφρασαν χίλιες δυο δυσκολίες και του καθυσπερούσαν την άδεια του γάμου, γιατί δεν άγαπούσαν, όπως έλεγαν; Ναι! Είχαν δίκορο!... Μα εκείνος τότε δεν πίστευε σε κανένα και δεν άκουγε καμιά συμβουλή. Κι' έτσι, αυτό το πείσμα του τον άποξένωσε αγά-αγά από τους γονείς του και τους φίλους του. Ο μόνος που τον βοηθούσε και τον υποστήριξε ήταν ο Ζεράρ Μπωμέ...

Γι' αυτό λοιπόν του έκανε το φίλο; Για να τον ξεγελή; Για να του πάρη τη Ροζίνα; Για να γίνη φίλος της; Ο Φλερύ ένοιωσε στην καρδιά του ένα σκληρό κι' άδασπαχο πόνο. Η ζήλια τον τρέλλανε...

Τι έσπερε τώρα να κάνει; Πώς θα νύριζε στο σπίτι του; Όχι! Δεν είχε πια σπίτι, δεν είχε πια γυναίκα. Έσπερε να γυρίσει πίσω στο χαράκιμα, άναμεσα στους στρατιώτες του. Εκεί πέρα ήταν το σπίτι του, η εικόνητά του. Και με μια άπελυσμένη προσπάθεια σηκώθηκε δρόμος, και δίνοντας στο Μπωμέ το μυστικό γράμμα, του έπε σγάζ, με βραχνή φωνή, σαν να στέναζε:

—Πάρε το, εινε δικό σου!... Έπειτα τυλίχτηκε στη χλαίρη του και παραπατώντας σαν μεθυμένος, βγήκε στο διάδρομο. Σε λίγο το τραίνο στάθηκε σ' ένα σταθμό. Ο Φλερύ κατέβηκε από το βαγόνι κι' έγινε άφροντος...

Ο λοχαγός Ζεράρ Μπωμέ, τριζόντας τα δόντια του από τη λύσσα, βγήκε κι' αυτός στο διάδρομο, όταν ξεκίνησε πάλι το τραίνο και διάβασε το μυστικό γράμμα της Ροζίνας. Η γυναίκα του Φλερύ τον ειδοποιούσε μ' αυτό το «πείγμα» ότι έσπερε να αναστή την άναχώρησή του, γιατί εκείνες τις μέρες θα γύ-

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΣΤΡΟΦΕΣ

(ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ)

I

Σ' άπειρο κάμπο μόνο του στέκει γεμάτο συλλογή
Στην άδρα, στον άγέρα
Το δέντρο, και τον ίσκιό του με φύλλα τρέμουλα στη γη
Απλώνει κάθε ήμερα.

Κοράκια έπάνω του πετούν κι' άγριοπερίστερα δειλά
Να έρουν άνασα όλίγη,
Τό τρώει ή μούχλα, και ό κισός ό άδύναμος με άπατηλά
Πλοκάμια το τυλίγει.

Νοτιές όργιλες κι' άστραπές του άφήκαν την τρανή συχή
Κορφή του συντριμμένη,
Όμοια θλιμμένο ύπέρσχα, πανούργον άνθρωπον τα σκληρά
Χτυπήματα ύπομεινε.

II

Σας ξαναβλέπω άκίνητα, ό κυπαρίσσια, στο σκληρό
Φώς, πάντοτε ύψωμένα
Σ' άκρογιαλιά, σ' ένα λευκό φράχτη κοντά, στον ουρανό
Τό ίδιο ζωγραφισμένα.

Φυλάμε τό ίδιο, τους νεκρούς, άδυσσο μούρη έχω ψυχή
Πιο μούρη απ' τη μορφή σας,
Μ' από τη μοίρα πάω μπροστά κι' από την δύστυχη ζωή
Σαν την τρανή κορφή σας.

III

Συλλογισμένος κι' έρημος θα πάω στους δρόμους πέρα,
Κάτου απ' το κρύο κι' απ' τη χαρά ξεγελασμένο αϊθέρα,
Κ' έρωτικά στα χέρια μου θα σφίξω και στο στήθος
Τα φύλλα σου, ό φθινόπωρο, που ή κεύθες έρχουν πληθος.

Τόν άνεμο και τα πουλιά, που όταν βραδυάξω, κράζουν
Πετώντας πάνω απ' τους άγρούς ό' άκούσω, στα θλιμμένα
Δειδάδια, σ' όχτους που νερά λυπητερά λιμνάζουν,
Θάνασε, έσι βά στοχαστώ πολύ, ζωή και σένα!

Τα νέφη, τό δροσόπαγο θα δέση τραμαγμένα
Και ή δύση μες τη κατχνιά θα ξεψυχήσει άγάλη,
Αποσταμένος τότε έγώ, γαληνεμένος, σ' ένα
Λίθο άκουμπώντας, τό μικρό ψωμί θα κρύω πάλι.

IV

Πέρα στην άκρη των δασών στοχάζομαι τη χώρα,
Τις νύχτες τις άτέλειωτες, τό δάσος που έρημώθη,
Απ' τό Νοέμβρη τό σκληρό,—και καθωμένη τώρα
Μπρός στη φωτιά της, μια γρηά τη ρόκα της να κλώδη.

Έσένα που σ' άντάμασα σ' όλους τους δρόμους, τόσο
Θλιμμένη, και τό βήμα μου πάντα ώδηγούσες μόνη,
Σελήνη, θα σε καρτερώ για να σε μακαρώσω
Στό ρέμα ώρειών ποταμού π' άρχίζει να παγώνει.

V

Θηγέ! όλιγόπιστε, καρδιά πολύ άνθρωπινή, δωμένα!
Σαν των ματιών τό άνάβλημα τό πλούσιο φώς θαμπώνει,
Δεν θα τό νοιώστε έσείς πατέ, πόσο φωτίζει έμένα
Η σκιά που τούτη ή σκατεινή δεινδοσταχία ξαπλώνει.

ΒΡΑΔΕΙΑ

(ΤΟΥ WILLENS KLOOS)

Καθώς μακριά στον χειροθάλανο ουρανό
Όταν λουλούδι τό φεγγάρι άνθίζει,
—Σόν λουλούδι μισάνοιχτο, χωρίς καρπό—
Που τα φύλλα του στο άπειρο σκουρίζει,

Έτσι στον πέπλο άνάμεσα, θαρώ, κάποια φορά
Τό άμορφό σόν πρόσωπον έφάνηκεν έμπρός μου
Και ύστερα έπέταξε κι' έσβύσκειν άργά...
Μακριά από τα μάτια μου, στο βάθος του άλλου κόσμου.

Ό! σε άγαπώ σαν όνειρο άρετό γυμνασμένο,
Που μοναχά για μια στιγμή τον ύπνο μας πλανά
Και μόλις έρθει ή χειροπύη γροισπετάει μακριά.

Και σαν την ρόδινη άνοιχτή σε άγαπώ,
Και σ' άγαπώ σαν την άχνη άστροφεγγιά...
Σαν κάθε πλάσμα άμορφο πόθνη απ' τη γη μακριά.
Μετ. ΜΑΡΙΝΟΥ ΣΙΓΟΥΡΟΥ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Το 1888 ο τότες Κάιζερ Γουλιέλμος είχε πάει στην κλινική του παθολογικού χειρουργού Σβάστσκοφ. Τη στιγμή εκείνη άκριβώς, ο φίλος του καθηγητής έκτελεισε τον άκρωτηριασμό του ποδιού ενός «άνεστου». Η έγχειρίσις επέντυχε και πόσο πολύ ένθουσιάζτηκε ο άπαισιότατος, όποτε φώναζε:

—Μπίς!... Μπίς!...

Εντωδύς ο φίλος του καθηγητής δεν τόν...άκουσε, κι' έτσι δεν άκουσε και τ' άλλο πόδι του άρρώστου του.

Μια μέρα ή οπτομετρεία Έλισάβετ της Αυστρίας βγήκε περί-
που μετρί με τις κορρές της και τόν Έλληνα δάσκαλό της κ. Κε-
ραλά.

Ένώ όμως όλοι τους άπολαμβάνανε τό δροσερό αέρα, που μουσκα-
δαίνανε απ' τα λουλούδια του Κερκυραϊκού παραδείσου, ή οπτομετρε-
τρια γύρισε άπότομα στον δάσκαλό της και του έλεγε:

—Δεν εινε άμορφες ή κορρές μου, κ. Κεραλά;

Κι' ό άρελίστατος κ. Κεραλάς της απάντησε:

—Μεγαλειότης, και ή γκαμήλα τα παιδιά της ώρα τα βρρίκει.
Η άνεκτιμότης και άγαθή οπτομετρεία, όταν άκουσε την όχη
κατακτενική αυτή απάντησι, όχι μόνο δεν θύμωσε, αλλά ξεκαρδί-
στηκε απ' τα γέλια.

ΜΟΥΣΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΤΡΕΛΛΕΣ ΤΟΥ ΒΑΓΝΕΡ

Ο Βάγνερ ξεδήλωνε τόν ένθουσιασμό του με τους πιο τολμη-
ρές και παράξενους τρόπους.

Εινε άπόλυτος πιστοποιημένο γεγονός, ότι κατά τό 1875, στο Μπαϊρόν, μέσα στην μεγάλη αίθουσα των συναυλιών και μπροστά στους άπειράριθμους θαυμαστές του έκανε μια...τούμπα! Με τόν τρόπο αυτό είχε εκδηλώσει την μεγάλη ευχαρίστησι που αισθάνθηκε από την επιτυχία έκτέλεσι ενός έργου του.

Εινε γνωστόν εξ άλλου, ότι ό έξοχος αυτός συνθέτης φερότανε συχνά σαν ένα μικρό παιδί. Ένα βράδυ που ό Δισκ εξέτελεσε μπροστά του μια απ' τις σονάτες του, ξαπλώθηκε χάμους, φωνάζον-
τας:

—Φράντς, φίλε μου, πρέπει να κυλιστώ κάτω σαν άρκουδά για να σου δείξω τό μεγάλο μου θαυμασμό!...

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΦΟΝΟΣ ΣΤΟΝ ΥΠΟΓΕΙΟ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟ

ΤΟΥ ΤΟΜ ΤΟΠΠΙΝΚ

«Εντουαντ Μαλρόνι, ο διευθυντής της αστυνομίας της Νέας Υόρκης, που είχε αρχίσει το πολυτάραχο στάδιο του από απλός αστυφύλακας, έτυχε νύχτα διάθεσι μιά μέρα κι' αφηγήθηκε μ' εκείνο τον παράξενο και νευρικό τρόπο του, στους αστυνομικούς ρεπόρτερς των εφημερίδων μερικά απ' τις παλιές κι' αδέχαστες αναμνήσεις του.

— «Α! Η ζωή μου! Έκανε ο Μαλρόνι με κάποια πίκρα. Τι εφιαλτική περιπέτεια! Έπερασα τις πιο τραγικές αγωνίες κι' αντίκρισα χίλιες φορές το θάνατο. Μά, δεν βαρύνεστε! Όλα περνούν! Όλα ξεχνιούνται! Τι αξιοθαύμαστη άντοχη, που έχει ο άνθρωπος!... Α, πώς αντέχει! Αυτό είναι το μυστήριο, που δεν μπόρεσα να διαφωτίσω μέχρι τώρα πολλά χρόνια, ως την τελευταία μου στιγμή. Ο άνθρωπος! Τι αλυσίδα αινιγμάτων!...

«Ο Μαλρόνι άναψε την πίπα του, κτύπησε μιά στιγμή τους ρεπόρτερς κι' έπειτα βυθίστηκε στις αναμνήσεις του.

«Θα σας μιλήσω σήμερα, τους είπε σε λίγο, για κείνον τον περίφημο φόνο στον υπόγειο σιδηρόδρομο... Είπε ένα από τα πρώτα μυστήρια, που κατάφερα να διαφωτίσω. «Αν είχα το ταλέντο του αγαπημένου μου συγγραφέως Έντγκαρ Άλλαν Πόε, θα μπορούσα να σας κάνω ν' ανατριχιάσετε μ' αυτήν την ιστορία... Μά δεν πειράζει. Έλπίζω ότι έχετε περισσότερη φαντασία από μένα... Εγώ θα σας αφηγηθώ απλά και με λίγα λόγια την υπόθεση του φόνου, όπως μου φαίνεται τις πιο πολλές φορές απλή, απεισιχτική απλή, κι' η ίδια ή ζωή...

Νά, λοιπόν, πώς έγινε αυτό το μυστηριώδες έγκλημα:

«Ενα πρωί, στις όχθες ή ώρα, τη στιγμή που ένας συρμός του υπογείου σιδηρόδρομου περνούσε κάτω από τη Λεωφόρο Λέξινγκτον, στο μακρύ τούνελ, που βρίσκεται ανάμεσα στην 125η και στην 86η οδό, ο Τζαίμς Μίντς, υπάλληλος ενός χωματουργείου της Γουόλ Στριτ, στεκόταν δοκίμιος και σπριζόταν με τ' αριστερό του χέρι σε μιά θέσι. Ο Μάξ, ο αδελφός του, ήταν δίπλα του. Πότε άλλοτε τότε οι επιβάτες δεν ήταν σπριζομενόμενοι σαν σαρδέλλες μέσα σ' ένα βαγόνι, όσοι ήταν εκείνο το πρωί. Ο Τζαίμς, ο οποίος διάβαζε την εφημερίδα του, διπλωμένη στα... όχθες, για να μην ενοχλή κανένα. Τι διάβαζε εκείνη τη στιγμή; Τίποτε εύθυμο; Πώς ξέρει... Το περιεργό είναι ότι δεν μπόρεσε να κρατήσει πειρά τα γέλια του. Άξαφνα όμως χλώμιασε, στέναξε βαρεία και σωριάστηκε πάνω στο πάτωμα θναιόθητος!

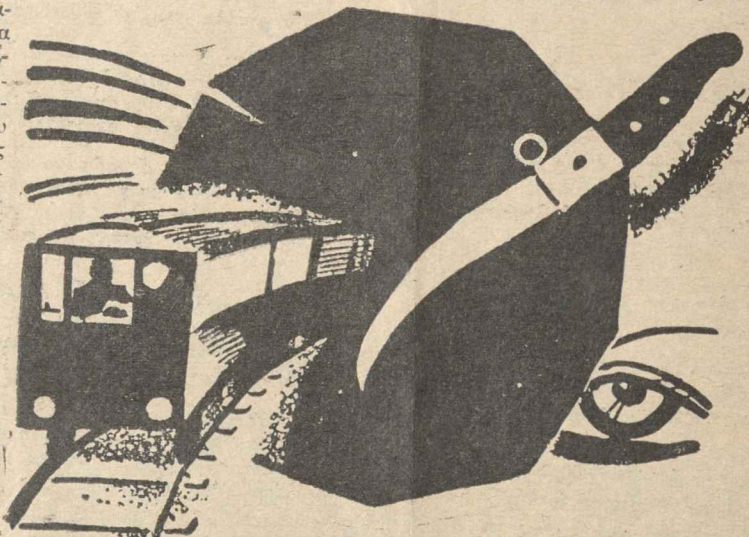
«Ο Μάξ, ο αδελφός του, κατάχλωμος κι' αυτός, έσπρη' άμέσως από πάνω του, ενώ το τραίνο έβγαине εκείνη τη στιγμή από το τούνελ, κι' έκανε να σηκωθεί τον δυσχεσιμένο Τζαίμς, μιά βουνοσε κάτω ζεστό να βρέξει το χέρι του και τραβώντας το άπότομα, είδε με φρίκη ότι ήταν καταματωμένο!...

«Τόν μαχαίρωσαν! φώναξε ο Μάξ. Κι' έπειτα, σφίγγοντας τα δόντια του, κτύπησε τοιγύρω του με λύσσα. Ένας μελαγχολικός άνθρωπος, μ' άπαισιο πρόσωπο, είχε καρφώσει τα λευκά μάτια του άπάνω του. Παιός ήταν αυτός ο άνθρωπος και γιατί τον κτύπησε τόσο βλοσυρά; Μόνο ένας βίσιπτος μπορούσε νύχτα μιά τέτοια έκφραση...

«Αυτός είναι ο δολοφόνος! Αυτός μαχαίρωσε τον αδελφό μου! Ουδ' άλλαξε ο Μάξ, δείχνοντας τον μελαγχολικό άνθρωπο με τα λαμπερά μάτια. Τό βαγόνι άναστατώθηκε άμέσως από τον πανικό και τις φωνές. Έμεινε στη στιγμή από τον έτοιμοθάνατο. Μέσα όμως στη γενική σύγχυση ο άνθρωπος που είχε δείξει ο Μάξ είχε γίνει άφαντος. Τό τραίνο στάθηκε στο σταθμό κι' ο Μάξ με δυό επιβάτες μετέφερε τον αδελφό του στην ασπύδρα.

«Όταν ο οδηγός θέλησε να ξεκινήσει πάλι, οι επιβάτες, που είχαν μαζευτεί μπροστά στις πόρτες, τόν εμπόδιζαν να τις κλείσει και να φύγει από το σταθμό.

«Ο Μάξ Μίντς τότε προσπάθησε να ξαναβρεί τον άνθρωπο με τó άπαισιο πρόσωπο, μιά δολοφόνος του αδελφού τον είχε χυθεί... Έφτασε τέλος και τó φορείο. Μά ήταν άργά πειρά. Ο Τζαίμς Μίντς είχε πεθάνει!... Ο πόλιςμαν θέλησε να πάρει τις καταθέσεις των μαρτύρων, μόλις όμως άρχισε να τους ρωτάει, ένας-ένας τόν γύριζε την πλάτη και χανάταν μέσα στο πλήθος. Η πόρτες των βαγονιών μπόρεσαν τότε να κλείσουν κι' ο συρμός έφυγε σαν άστρατη άπ' τó σταθμό...

«Εγώ ήμουν ακόμα αστυφύλακας κι' έτυχε να περνά εκείνο τó πρωί από τó σταθμό της 86ης οδού, μαζί με μερικούς συναδέλφους μου, που φορούσαν πολιτικά. Έτρεξα λοιπόν κοντά στον Μάξ Μίντς και τόν είπα:

—Κτύπησε καλά τόν κόσμο που είχε γύρω μας και δείξε μου εκείνον που σκότωσε τον αδελφό σου... Έκείνον που έστεκε κοντά σας. Μη φοβάσαι μήπως γελαστείς. Λείξε μου πέντε ή έξη, δά τούς πάσαμε έλους!...

«Ο Μάξ Μίντς τότε χύμηξε άξαφνα κι' άρπαξε κάποιον από τó λαμό. —Αυτός είναι! φώναξε. Κτύπηστε, είνε ματωμένα τά ρούχα του! Έγώ άρχισα ν' άνακρίνω τόν ύπντο. Όπως μου είπε ο ίδιος, άναμώσαν Άντώνιο Νογκιέρο κι' ήταν Πορτογάλλος...

—Δεν ξέρω τί συνέβη!... μου δήλωσε σαστισμένος. Δεν πρόφτασα να καταλάβω τί συνέβη. Νά, στεκόμουν δίπλα τους, μιά δεν είδα τίποτα! Είμαι άρρωστος. Δεν έκαμα εγώ τó φονικό!...

Φανόταν στ' αλήθεια ότι ήταν άδωος, έπειδή όμως είχε αίματα άπάνω στα ρούχα του, τόν πήγαμε στο τμήμα.

—Με τί μαχαίρι σκότωσαν τόν αδελφό σου; ρώτησαν τόν Μάξ Μίντς. Πού είναι τó μαχαίρι τού δολοφόνου;

Δεν τó είχε δει κανείς. Ήταν άπρος βλέπετε ένα μυστηριώδες έγκλημα. «Κάποιος ξένος, κάποιος μυστοεργός, θα έκανε δίχως άλλο αυτό τόν φόνο, συλλογίστηκα. Πρέπει όστόσο να βρεθί τó μαχαίρι. Ή απλή μαρτυρία τού Μάξ Μίντς δεν είναι άρκετή για ν' άποδειχθεί ότι ο δολοφόνος είναι ο Άντώνιο Νογκιέρο...»

Έπειτά πρόσαπα κρατήθηκαν στο τμήμα για μάρτυρες, μαζί με τόν Νογκιέρο. Από τήν έρευνα που κάναμε, δεν βρήκαμε άπάνω σε κανένα τó μαχαίρι.

«Πρέπει να τó βρω!», είπα με πείσμα μέσα μου κι' έφυγα σαν τρελός από τó τμήμα.

Κανείς δεν είχε συλλογιστεί να πάρη τόν αριθμό τού βαγονιού, μέσα στο οποίο είχε γίνει ο φόνος. Στη διένδυση τού ύπογειου σιδηρόδρομου με πληροφόρησαν ότι είκοσι τραίνα ήταν στη γραμμή της Λεωφόρου Λέξινγκτον. Άν λοιπόν έκαμα τó πρώτο τραίνο, έκαμα μιά γρήγορη έρευνα και κατόπιν έδωκα στον άλλο σταθμό για να πάρη τόν έπαινο συρμό, μέσα σε μιά ώρα τόν παύ να εύρισκα τó ματωμένο βαγόνι.

Κι' αυτό έκαμα. Στο ένωτο τραίνο είδα αίματα στο πάτωμα ενός βαγονιού. Έπιτέλους! Είχα βρεί τó βαγόνι τού έγκλήματος...!

Όχι όμως και τó μαχαίρι! «Κι' όστόσο, συλλογίστηκα, αυτό τó μαχαίρι θα είναι ακόμα έδωκερά, γιατί άν τó εύρισκε κανείς, θα τó έδινε άμέσως στην αστυνομία...»

Άρχισα τότε να ψάχνω προσεχτικά κάτω από τις θέσεις, έκτός από μιά μόνο, στην όποια καθόταν μιά μελαγχολική νέα, που κτύπησε μπροστά της άκίνητη, μ' ένα παράξενο βλέμμα τρελλής.

—Σηκώθηκε! τής ρώναξα άπότομα. Άρπαξε φρονιά ή θέσις σας!...

Νά είχε κάποια σούστα. Τήν ίδια στιγμή ένα ματωμένο μαχαίρι γλίστρησε από μιά δίπλα τού φορεματός της και καρφώθηκε στο πάτωμα!

«Όταν τώρα έδειξα τó μαχαίρι στον άνδρα της, στο άστυνομικό τμήμα της Μπουάμπρεν Στριτ, ο Νογκιέρο μούγχιωσε από τή λύσσα του.

Νά! Έγώ τόν σκότωσα! μού φώναξε. Έγώ είμαι ο δολοφόνος! Με πειράζε τó γέλιο αϊτουνού τού Μίντς, έξήγησε κατόπιν. Έκανε ότι διάβαζε τάχα τήν εφημερίδα, κι' όμως κοινοστάτες τή γυναίκα μου, που καθόταν άπέναντί του και τής έκανε γλάκι μάτια. Όταν λοιπόν ή Έλβιρα γύρισε άπότομα τó κεφάλι της για να μ' ήν τόν βλέπει, αυτός ο Μίντς ξεπασσε σ' ένα περιφρονητικό γέλιο, που μ' έκανε να λυσσάξω άπ' τó θυμό μου!... Έγώ τόν σκότωσα, νά! Τόν κάφωσα χυμιά με τή «σαβάνια» μου (μεγάλος σουγιάς), κι' όποτε τόν έκρινα στο φορέμα της γυναίκας μου, που είχε μαμαρωθεί άπ' τή φρίκη της...!

Καταλαβαίνετε τώρα ότι ο Πορτογάλλος αυτός ήταν ένας μυστοεργός, ένας ζηλιάρης, που νόμιζε ότι έλος ο κόσμος έκανε κόρτε στη γυναίκα του. Κι' είχε δολοφονήσει έναν άδωο, γιατί ο Τζαίμς Μίντς ότε θα είχε προσέξει διόλου τήν Έλβιρα Νογκιέρο. Όσο για τó μαχαίρι γέλιο του, πούς ξέρει τί είχε διαβάσει εκείνο τó πρωί στην εφημερίδα του.

Άντί λοιπόν να στείλουμε τόν δολοφόνο στην ηλεκτρική καρέλα, τόν κλείσαμε στο φρενοκομείο των έγκληματών της Νέας Υόρκης...!

—Βλέπετε, φίλοι μου, πόσο περίεργο ήταν τó μυστήριο αυτό τού φόνου στον υπόγειο σιδηρόδρομο; Τό νού σας, λοιπόν! Προσέχετε πάντα τούς μυστοεργούς ζηλιάρηδες, σαν τόν Άντώνιο Νογκιέρο!... Είνε οι πιο επικίνδυντοι κακούργοι!...

ΤΟΜ ΤΟΠΠΙΝΚ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΠΑΝΔΑΜΑΤΩΡ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Σάν μικρό καναπέ τού μεσαίου πατώματος τού ξενοδοχείου καθόταν μιά κυρία εύσωμη και όχι περιποιημένη.

Καθώς κατέβαινα, με κτύπησε, τήν κτύπησε κι' εγώ, μιά δεν είχα τίποτε τó έξαιρετικό να ιδώ και άντιπαρήλθα.

«Κι' όμως, σαν κάποιον να τήν είδα αυτή τήν κυρία, σκέφτηκα. Κι' αυτό ήταν όλο!...

Τήν άλλη μέρα πάλι συναπαντήθηκεμε τυχαίως στη σάλα. Κρατούσε ένα γατάκι στα χέρια της.

—Τι κάνετε; μου είπε, χαϊδεύοντας τó γατάκι. Γιατί δεν μάς μιλάτε; Τόσο μάς λησμονήσατε; Έστάθηκα. Κι' άξαφνα θυμήθηκα.

—Πώς; Σ' έ-σαι ή Άννίτσα; Συγχωρέσε με, δεν σε γνώρισα!... έ-

—Και δεν έχεις άδικο... Άλλαξα πολύ, μου άπάντησε. Και μαζί με τού καιρού τó πέρασμα, άφησα και τόν έαυτό μου!... Πάχυνα, εδάρινα, έγκατέλειψα τήν περιποίησή μου!...

—Είπα χρόνια και παραπάνω περάσανε σαν άστρατη τήν φαντασία μου τότε.

Ένα, στραπίτης έφεδρος εκείνο τόν καιρό κι' αύρι ή πού ήρθε κι' ή πού κοιμή η κυρία της πόλεως. Άπαι, ειλικρίνη, κυριαστή στο περλάτημά της, άσπρη στο πρόσωπο, χαριτωμένη και ντυμένη πάν-τε με τó τελευταίο φινιρίδι!...

Όσα μακαρίζαν τόν άνδρα της, τόν άνδρα που τήν είχε!...

Και τότε; Τήν κτύπησε και νόμιζε ότι δεν ήταν αυτή, αλλά πώς ήταν τó... περι-

—Μαζί της, πώς ήταν τó... τσούγλιο της!...

Πες ή ώρα και κοιμή η εκείνη νέα πέθανε, άφου πειρά δεν υπήρχε.

Αν πώς από τόν τάφο τών έτών που πέρασαν ήρθε τούτο έδω τó φάντασμα, κακός βουκό-λας μιάς ώρας πεθαιμένης!...

—Κι' όμως, είπα νέα άόδια, τής άπάντησα. Πιπ άρρεσε τόν έαυτό σου έτσι!...

—Τά χρόνια που περνούν αφήνουν κάτι τó πολύ βαθύ και στην ψυχή και στο σώμα, μου άπάντησε. Πού ή παλιά άνάφλες τού α-λάτι, που ή χαρά κι' ή δύναμις, που λαμπα-λάζαν τó σώμα; Τώρα τó αήμα έγινε νερό και τó σώμα μας μολύνει!...

—Κι' όμως, είπα εντυχής!... Ο σύζυγός σου είναι τόσο καλός και τόσο πλούσιος!... Έ-στην τί σου λείπει;

—Τά πλούτη, ή άγάπη, ή τιμές, δεν είναι υο-τίνας εκείνα που διατηρούν τόν άνθρωπο, φίλε μου!...

Σκέφτηκα ν' άλλαξω θέμα κι' άρχισα να τήν ρωτάω για τόν ένα και τόν άλλο της πα-ρέρους της.

—Και τήν Έλβιδα, μου λέει, τήν θυμάσαι;

Έκασταθήκα λιγάκι.

Αιτή που μ' άνέφερε ήταν τότε ένα κοριτσάκι άδωό σαν τó τριαντά-φυλλο, γλάκο σαν τήν αγνή και δροσερό σαν τίς αινιγνές δροσοσταλίδες.

Λεπτό σαν ήμενότερο και συμπληρωτικό σαν παλιά άγάπη!...

—Μά πώς δεν τήν θυμάσαι τήν Έλβιδα; Έσκέφτηκα ότι δεν ήταν σωστό να προσ-ποιούμαι!...

—Μά μήπως τήν λησμόνησα ποτέ!... ά-πάντησα.

—Ε, να τήν ιδής, δεν θα τήν άναγνωρί-σες σήμερα. Πιό χειρότερα κατάντησε από μένα!... Χόνδρινε, έξηλειωσε...!

—Εκείνη ή πεταλούδα;

—Εκείνη ή πεταλούδα χόνδρινε, άσπι-σαν τά μαλλιά της και τόν έαυτό της δεν τόν περιποιείται πειρά όπως τότε...!

—Τά λές αυτά για να με πειράξεις;

—Στό όρμηζομαι!...

—Τό όραίο εκείνο πλάσμα τού παλινού καλού καιρού, που ο κόσμος, σαν περνούσε, στεκόταν και τόν θαύμαζε, γέμισε πρόωρα;

—Πάει πάλι, δεν υπάρχει!... Πάει!...

—Πώς πάλι; Και γιατί; Γιατί; Τι έ-νε αυτό, που περνά και τά άσχημίζει όλα;

—Πώς πάλι; Και γιατί; Γιατί; Τι έ-νε αυτό, που περνά και τά άσχημίζει όλα;

—Πώς πάλι; Και γιατί; Γιατί; Τι έ-νε αυτό, που περνά και τά άσχημίζει όλα;

—Πώς πάλι; Και γιατί; Γιατί; Τι έ-νε αυτό, που περνά και τά άσχημίζει όλα;

—Πώς πάλι; Και γιατί; Γιατί; Τι έ-νε αυτό, που περνά και τά άσχημίζει όλα;

—Πώς πάλι; Και γιατί; Γιατί; Τι έ-νε αυτό, που περνά και τά άσχημίζει όλα;

—Πώς πάλι; Και γιατί; Γιατί; Τι έ-νε αυτό, που περνά και τά άσχημίζει όλα;

—Πώς πάλι; Και γιατί; Γιατί; Τι έ-νε αυτό, που περνά και τά άσχημίζει όλα;

—Πώς πάλι; Και γιατί; Γιατί; Τι έ-νε αυτό, που περνά και τά άσχημίζει όλα;

—Πώς πάλι; Και γιατί; Γιατί; Τι έ-νε αυτό, που περνά και τά άσχημίζει όλα;

Τί είνε εκείνο, που τραβά τόν άνθρωπο, τόν τεντώνει, τόν φουσκώνει, τόν ρυτιδώνει, τόν σουβιτίζει, τόν γελοιογραφεί και τόν αφήνει έκτρωμα σκληρό τού έαυτού του;... Τί είνε αυτό που κάνει τίς ώραιές κοπέλλες τέρατα;... Τί είνε εκείνο που σκοτώνει τίς ζωντανές εικόνες, τίς παλιές, για να τίς θάψη μέσα στη μνήμη, σαν μούμιες άλλοτινών ύπόξεων;

—Έτσι είνε, φίλε μου. Κι' αν έλ-θης καμιά φορά στην πόλι μας και τήν ιδής, θα είνε άδύνατον να τήν γνώρισης!...

—Καλύτερα να μην έρθω και να μη τήν ξαναϊδώ ποτέ!... Άς τήν φαντάζομαι ώραία και λεπτή, μοσχο-βολούσαν από νεότητα, να περνά τούς στενούς σας δρόμους, καμαρωτή-καμαρωτή, σεμνή και κομψή, με τó βα-θύ γαλάζιο φόρεμά της και τó πλατύ-υπο καπέλλο της... Έτσι τήν έχω ζων-τανή στην φαντασία μου.

Γιατί να τήν ιδώ;

Γιατί να πεθάνη έτσι πειρά, δια παντός, ή ώραία σι-λουέττα της από μέσα μου;

Άφησε καλύτερα να άπατώμαι, νομίζοντας ότι ή-πάρχει!... Είνε κάτι τι κι' αυτό!... Καλύτερη ή έγε-λιάστρα πλάνη άπ' τήν αλήθεια τήν πικρή!...

Γιατί να ιδώ και να άπογοητευθώ, κτυπάζοντας τόν όγκώδη τάφο, τόν σάχρονο τόν τάφο, ενός ώραιου πλάσματος;...

Γιά μένα εκείνη δεν ύπάρχει!... Πέθανε!... Κι' αυτή που είνε εκεί πέρα, είνε κάποια άλλη!... Μιά ξένη, μιά που είνε εκεί πέρα, είνε κάποια άλλη!...

Τού κόσμου ή γυναίκες δεν μ' έν-διαφέρουν!... Τί κοινόν πλέον μεταξύ της έξαρανθείσης και αυτής; Διαβλεπύνη συμπτώσις!...

Τήν άλλη μέρα τó πρωί, περνώντας από μιά μικρογειτονιά, θυμήθηκα ένα σπατάκι, που μιά ξανθή κοπέλλα μ' είχε μεθύσει άλλοτε με τά χρυσά της τά μαλλιά, με είχε θάψει με τά νάσια της και με είχε άναστήσει με τά κατακάθαρα και μοσχοβολούντα άσπρόροχά της.

Ήταν ή Μαργαρίτα τού Φάουστ για μένα, χωρίς εγώ να είμαι ο Φάουστ τότε ούτε και να έχω υπό τας διαταγές μου κανέναν Με-φιστοφελή!...

Άλλωστε, και δεν μου χρειαζόταν!...

—Μωρέ, δεν μπαίνω μέσα, λέω, για να ιδώ τί γίνεται ή Μαργαρίτα!...

Μιά γυναίκα, άνασκουπιωμένη και γεμάτη σαπουνάδες, μ' έδέχθηκε, ίσχυι, χωρίς τριαντάφυλλα στα μάγουλα, χωρίς γαργαλά στα χείλη, χωρίς στο σώμα κορούς και δροσιές. Ήταν ή Μαργαρίτα!...

Τά μπροστινά της δόντια έλειπαν. Τά μά-τια της τά γαλάζια δεν ήταν πλέον σαν τήν βοθεία, γεμάτη πόθους, θάλασσα!...

—Έσείς, μου λέει, λίγο τραγική, τώρα παντρεύτηκε!...

—Νά έχετε!...

Κι' άπόχτησα και δυό παιδιά!...

—Νά τά έκασταθήσις!...

—Και κάθε καλοκαίρι πάμε στα λοντά.

—Και είσαι ευχαριστημένη;

—Δόξα σοι ο Θεός!...

—Δόξα σοι ο Θεός!... επανέλαβα κι' εγώ.

Και έφυγα, σπυρμένος, πικραμένος, θλιβε-ρός, σαν να γύριζα από κηδεία, δαυν συνάδε-να κι' έθαμα μιά παλιά και δροσερή άγάπη!...

Και στο μυαλό μου μέσα άναδεύονταν κι' έο-χότανε και ξαναόχτανε, μιά παρρησία, Άρα-βική ή Περσική, που γύριζε και ξαναγύριζε στη σκέψη μου;

«Ό,τι πέρασε, είνε νεκρό!...

Άλλοίμονο!...

Νεκρό τó κάθε περασμένο!...

Νεκρή κάθε στιγμή, που διαβαίνει από πάνω μας και κάθε δευτερόλεπτο. Γιατί όλο και κάτι τó νεκρό σωριάζουν!...

Άλλοίμονο!...

Ένα νεκροταφείο είνε ή δόλια ή ζωή μας και ή άνάμνησις ένα άτέλειστο και διαρκές μνημόσυνο!...

Κι' άνάμεσα έμεις, σ' αυτά τά δυό, περνάμε, περνάμε!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ήταν μιά Μαργαρίτα τού Φάουστ για μένα!...

Ήταν μιά Μαργαρίτα τού Φάουστ για μένα!...

Ήταν μιά Μαργαρίτα τού Φάουστ για μένα!...

Ήταν μιά Μαργαρίτα τού Φάουστ για μένα!...

Ήταν μιά Μαργαρίτα τού Φάουστ για μένα!...

Ήταν μιά Μαργαρίτα τού Φάουστ για μένα!...

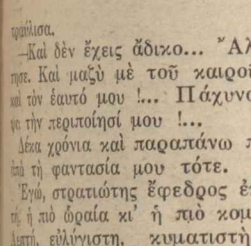
Ήταν μιά Μαργαρίτα τού Φάουστ για μένα!...

Ήταν μιά Μαργαρίτα τού Φάουστ για μένα!...

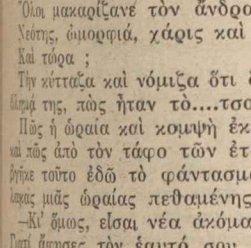
Ήταν μιά Μαργαρίτα τού Φάουστ για μένα!...

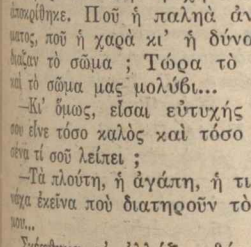
Ήταν μιά κυρία εύσωμη...

Κάνει τίς ώραιές κοπέλλες τέρατα!

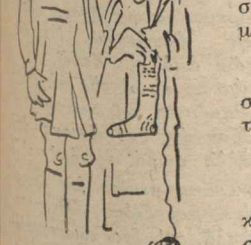
Άλλοίμονο!... Ένα νεκροταφείο είνε ή δόλια μας ή ζωή!...

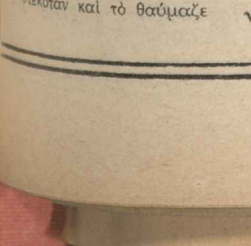
Ήταν μιά Μαργαρίτα τού Φάουστ για μένα!...

Ήταν μιά Μαργαρίτα τού Φάουστ για μένα!...

Ήταν μιά Μαργαρίτα τού Φάουστ για μένα!...

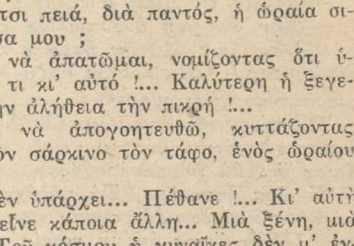

Ήταν μιά Μαργαρίτα τού Φάουστ για μένα!...

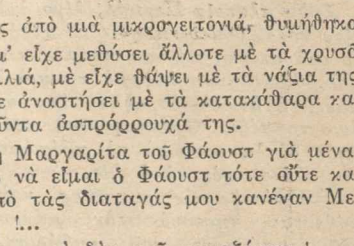
Ήταν μιά Μαργαρίτα τού Φάουστ για μένα!...

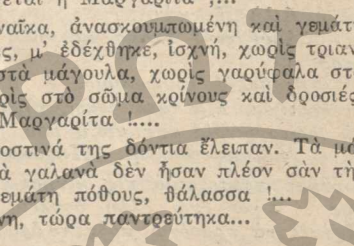
Κι' έκράταγε έ-να γατάκι!...

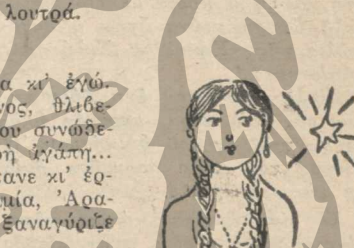
Ήταν μιά Μαργαρίτα τού Φάουστ για μένα!...

Ήταν μιά Μαργαρίτα τού Φάουστ για μένα!...

Ήταν μιά Μαργαρίτα τού Φάουστ για μένα!...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΥΠΟΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗΣ

ΟΙ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

Τὸ τελευταῖο κατόρθωμα τοῦ Γάλλου ντέκετιβ Ρισάρ Γκαρνιέ. Ἡ ὑπόπτες ἐπιχειρήσεις μιάς ὁμορφῆς ἀνθοπόλις. Οἱ περιέργοι πελάτες τοῦ «Τζόκευ-μπάρ». Μιά ἐρευνα στὴν «Κόκκινη Σελήνη». Οἱ μυστηριώδεις μενεξέδες τῆς Λιλῆς Κανκάν. Πῶς πωλοῦσε κοκκίνη ἡ ὁμορφὴ ἀνθοπόλις. Ὁ μοιρικός ἔρωσ τοῦ «Γκράν Λουί», κλπ. κλπ.

ΝΑ ἀπόγευμα τῆς περασμένης ἐβδομάδος, ὁ Ρισάρ Γκαρνιέ, τὸ καλύτερο λαγωνικό τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας τῶν νυχτερινῶν κέντρων, ἔδειξε μιά γρήγορη ματιά στὰ ἔγγραφα πού ἦταν στυδαιμένα πάνω στὸ γραφεῖο του, δέχθηκε τὴ φωτογραφία μιάς νέας κ' ὁμορφῆς γυναίκας, τὴν ἔκρινε στὴν τσέπη του κ' ἔπειτα γύρισε καὶ μὴ εἶπε μ' ἓνα μυστηριώδες χαμόγελο:

—Δὲν πάμε νὰ κάνουμε ἓναν περίπατο ὡς τὴν Μονμάρτη; Ἐγὼ μὴ τρελλὴ διάθεσι γιὰ διασκέδασι, ἀπάνει...

—Πάμε... τοῦ ἀπάντησα σκανδαλισμένος.

Πῆς μου ὅμως πρῶτα ποιαῖς εἶνε αὐτὴ ἡ φωτογραφία πού ἔκρινες στὴν τσέπη σου;

—Ὁ Ρισάρ Γκαρνιέ μὲ κούταξε λὰ μὲ μία παιγνιδιάρικη εἰρωνία.

—Ξέρεις τὴ Λιλὴ Κανκάν; μὲ ρώτησε.

—Τὴν ὁμορφὴ ἀνθοπόλιδα τῆς «Κόκκινης Σελήνης»;

—Ἀκριβῶς. Αὐτὴς ἦταν ἡ φωτογραφία... Μὰ βλέπω ὅτι εἶσαι ἀδιάρκετος! Ἐλα λοιπὸν μαζί μου χωρὶς νὰ ρωτᾷς... Ἀπὸ πότε ἔγινες τόσο περιέργος;

—Ὁ ντέκετιβ, ὅπως κατάλαβα, μὴ εἰκοίμαζε κάποια ἐκπληξή. Ἐπρεπε νὰ πάω μαζί του χωρὶς νὰ τοῦ ζητήσω καμμιά ἐξήγησι, εἰδὼς ὅτι θὰ παρακολούθουσα κάποια ὑποπτη περιπέτεια...

Ἡ ὥρα ἦταν ἕξη. Τὰ πολυχρώμα φῶτα τῶν κέντρων τῆς Μονμάρτης καθρεφτιζόντουσαν παρᾶξένα στὴν ὑγρὴ ἀσφαλτο τοῦ δρόμου. Ἦταν ὁμοῦς ἀνομιή νωρίς. Ὁ ἀργεῖος ν' ἀρχίζον ἡ ἐθθυμὴ νυχτερινὴ ζωή. Ὁ κόσμος καθότανε στὰ καφάρινα μπάρ κ' ἔπαιρνε τὸ «ἀπαιρετικό» του.

Στὴν πλατεῖα Πιγκάλ, λίγο πρὶν πέρα ἀπὸ τὴν «Κόκκινη Σελήνη», εἶνε τὸ «Τζόκευ-μπάρ». Ὁ Ρισάρ Γκαρνιέ, κ' ἓνα ἀγγλικὸ σγαρῆτο στὸ στόμα, πέρασε πρῶτος τὴν περιστροφικὴ πόρτα του. Τὸν ἀκολούθησε σιωπηλός, μὲ τὸ πρὶν ἀδιάρκετο ὕψος τοῦ κόσμου. Ἐκεῖ κοντὰ στὴν εἴσοδο, ἦταν ἓνα ἄδικο τραπέζι.

Ὁ ἀστυνομικὸς κάθισε δίπλα μου, μὲ τὸ πρόσωπο γυρισμένο πρὸς τὸ δρόμο.

—Πρόσεξε τίς γυναῖκες πού καθότανε μπροστὰ στὸν πάγκο τοῦ «μπάρ», μὴ ψυθύρουν.

Βλέπεις ἐκεῖνη μὲ τὴν ἄσπρη γούνα καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιά; Εἶνε ἡ Λιλὴ Κανκάν...

—Ἀδύνατον! Ἐκὰνὰ κατὰ πληκτος.

—Διάβολο! μουρμούρισε ὁ ἀστυνομικὸς. Μὰ τότε γιατί πῆρα τὴ φωτογραφία τῆς μαζί μου;

Εἶνε μεταμφιεσμένη... Παρακολούθησε προσεκτικὰ τίς κινήσεις τῆς... Ἐγὼ ἔχω ἄλλη δουλειά.

Πρόκειται νὰ προσέχω πρὸς τὸ δρόμο...

Ἡ Λιλὴ Κανκάν ἦταν ἀγνωρῶστη. Αὐτὴ ἡ κυρία μὲ τὴν πολυτελεῖ ἀσπρὴ γούνα ἦταν ἡ ἀνθοπόλις τῆς «Κόκκινης Σελήνης»;

Ἀπίστευτο!

Δίπλα τῆς ἦταν ἓνα ἄδικο τραπέζι. Πρὶν πέρα, μερικὲς ὑπόπτες γυναῖκες τοῦ ἡμικόσμου. Ὁ κόσμος τοῦ μπάρ περνοῦσε ἡσυχὰ τὴν ὥρα του...

Σὲ λίγο ἄκουσα κάποιο αὐτοκίνητο νὰ στέκεται στὴν εἴσοδο τοῦ «Τζόκευ-μπάρ». Ἐπειτα, ἓνας νέος μ' ἀριστοκρατικὴ ἐμφάνισι, μπήκε στὴν αἴθουσα, προχώρησε ἀδιάφορα καὶ κάθισε στὸ ἄδικο τραπέζι πού ἦταν δίπλα στὴ Λιλὴ Κανκάν. Ἐκεῖνη οὐτε τὸν πρόσεξε καθόλου. Ὁ ἀγνωστός νέος παρήγγειλε ἓνα πίπερμαν, ὅπως κατάλαβα ἀπὸ τὸ πράσινο χρώμα τοῦ ποτοῦ πού τοῦ σερβίρισε ὁ μπάδμαν κ' ἔπειτα ἔκανε νὰ δῶναι ἀπὸ τὴν

Ἡ Λιλὴ Κανκάν καὶ ὁ «Γκράν Λουί»

τσέπη τῆς σιγαροθήκης του. Τὸν ἐπρόλαβε ὁμοῦ ἡ Λιλὴ Κανκάν...

Ἡ ὁμορφὴ ἀνθοπόλις μ' ἓνα χαμόγελο ἔδειξε γρήγορα ἀπὸ τὴν τσάντα τῆς ἓνα πακέτο μὲ ἀμερικανικὰ σγαρῆτα καὶ τοῦ τὸν πρόφερε, ὅπως κάνουν ἄλλες ἡ τρελλὲς γυναῖκες πού πάγουν νὰ δροῦν αὐτὴ τὴν ὥρα ἓναν ἐρφημερο φίλο...

Ὁ νέος πῆρε ἀπὸ τὸ πακέτο τῆς Λιλῆς Κανκάν ἓνα σγαρῆτο, κ' ἀφηρημένος, ἀντὶ νὰ τῆς τὸ ἐπιστρέψῃ, τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του. Τὴν ἴδια στιγμή ὁ νέος κατάλαβε τὸ λάθος του καὶ τότε, —τὴν περιέγραψέ! —ἔβγαλε ἀπὸ τὴν ἄλλη τσέπη του ἓνα ὁμοῦ πακέτο, τὸ ἔδωσε στὴν σαρτηνικὴ ἀνθοπόλιδα κ' ἔπειτα πλῆρωσε τὸ ποτὶ του κ' ἔφυγε ἀπὸ τὸ μπάρ.

Ἐκεῖνη τῆς στιγμῆς ὁ Ρισάρ Γκαρνιέ ἔγραψε κατὰ τὸ λευκὸ περιώριο τῆς ἐφημερίδος του.

—Τὶ γράφεις, Ρισάρ; τὸν ρώτησα περιέργως.

—Ὡ, τίποτα... μὴ ἀπάντησε. Κράτησα τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου αὐτοῦ τοῦ ἐκφυλισμένου ἀριστοκράτη... Ἐγὼ τὸν ἔχω εἰδὼς στὴ Λιλὴ Κανκάν... Ὁ αὐτὸς ἐξηγήσει ἀργότερα...

Ἡ παραδόντῃ αὐτὴ γυναῖκα ἐξακολούθησε νὰ καθίσει μπροστὰ στὸν πάγκο τοῦ μπάρμαν καὶ νὰ καπνίζῃ ἡσυχὰ μὲ μιά λεπτὴ πρὶν τὸ σγαρῆτο τῆς. Τὸ ταμπουρὲ πού ἦταν δίπλα τῆς, ἦταν πάλιν διὰθεσι τοῦ πρώτου πού θὰ ἔμπαινε στὸ μπάρ. Κι' ἀλήθεια, δὲν ἔγινε νὰ δεχθῇ ἓνα νέο πελάτη. Κι' αὐτὸς εἶχε ἀριστοκρατικὸν παρουσιαστικὸ καὶ παρήγγειλε ἓνα πίπερμαν στὸ μπάρμαν. Ἐπειτα ἔγινε πάλιν ἡ ἀνταλλαγή τῶν πακέτων κ' ὁ δεύτερος ἀγνωστός ἔφυγε ὅπως κ' ὁ πρῶτος.

Ὁ ντέκετιβ σημείωσε τὸν ἀριθμὸ τοῦ ἰδιοκινήτου αὐτοκινήτου του στὴν ἐφημερίδα καὶ μὴ εἶπε:

—Κι' αὐτὸς εἶνε ὁμοσέξουξ... Κι' αὐτὸς εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ θήματα τῆς ὁμορφῆς Λιλῆς Κανκάν.

—Μὰ τί μυστήριο εἶνε αὐτὸ; τὸν ρώτησα περιέργως.

—Μὴ εἰσάγεις, φίλε μου... ἔκανε ὁ Ρισάρ Γκαρνιέ. Θὰ ἦς κ' ἄλλὰ τέτοια περιέργη πράγματα πρὶν ὅσοτα στὴν «Κόκκινη Σελήνη». Ἐγὼ τὸ πρὶν σου τώρα. Νά, ἦρθε κ' ἄλλος διασημὸς γιὰ νύκτεριαν...

Ὁ τρίτος αὐτὸς πελάτης τοῦ μπάρ ἦταν ἓνας «ζένιλεμαν» μὲ ἄσπρη μαλλιά καὶ μὲ ὄγκο καὶ νουρασμένο πρόσωπο. Ἀπὸ τὸ παρουσιαστικὸν του φαινόταν αἰσῶς ὅτι ἦταν ἀρκετὰ ἐπικρατοῦς. Κάθισε λοιπὸν δίπλα στὴ μυστηριώδη ἀνθοπόλιδα, ἄλλαξε μαζί τῆς τὸ πακέτο μὲ τ' ἀμερικανικὰ σγαρῆτα κ' ἔφυγε αἰσῶς ἀπὸ τὸ «Τζόκευ-μπάρ».

Ὁ Ρισάρ Γκαρνιέ πῆρε κ' αὐτὴ τὴν φορὰ τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου του κ' ἔπειτα σπρόκνηκε, χωρὶς νὰ κούταξῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς Λιλῆς Κανκάν καὶ ἐγῆκε πάλιν πρῶτος στὸ δρόμο.

—Ἐχομε δυὸ ὥρες στὴ διάθεσι μας... μὴ εἶπε. Πάμε λοιπὸν νὰ δεινῶσουμε.

Καὶ τραβήξαμε γιὰ ἓνα ἔσπια τῶριο τῆς πλατείας Μπλάνς.

Στὶς δέκα ἡ ὥρα καθόμαστε σὲ μιά γωνιά τοῦ καμπαρέ τῆς «Κόκκινης Σελήνης». Σ' ἔλα τὰ τραπέζια γύρω μας, ὁ κόσμος διασκεδάζει μ' εὐθυμία πίνοντας τὴν ἀφρισμένη σαμπάνια. Ἡ πόρτα τοῦ χοροῦ ἦταν πάντα γεμάτη ἀπὸ ἀριστοκρατικὰ ζευγάρια πού χόρευαν στοὺς ἡσυχὺς μᾶς ἐξωτικῆς δεξίστερας ἰθαγενῶν μουσικῶν ἀπὸ τίς Χαβὰι.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς διηγεῖς θαυμάσιος τοῦ καμπαρέ, ἡ Λιλὴ Κανκάν, πρὶν ὁμορφὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, τρυφερῶς μ' ἔνα πανεράκι γεμάτο ἀπὸ μικρὰ μπουκνέτα μενεξέδων. Ἦταν νυμμένη ἀλλὰ, μ' ἓνα τραγεωφωλὶ κ' ἀγαχνονόσαντο μεταξὺ τῶν φῶρα καὶ μ' ἓνα μικρὸ περιδέραιο ἀπὸ γιαντινέξια μαργαριτάρια.

Ὁ τρίτος αὐτὸς πελάτης τοῦ μπάρ ἦταν ἓνας «ζένιλεμαν» μὲ ἄσπρη μαλλιά καὶ μὲ ὄγκο καὶ νουρασμένο πρόσωπο. Ἀπὸ τὸ παρουσιαστικὸν του φαινόταν αἰσῶς ὅτι ἦταν ἀρκετὰ ἐπικρατοῦς. Κάθισε λοιπὸν δίπλα στὴ μυστηριώδη ἀνθοπόλιδα, ἄλλαξε μαζί τῆς τὸ πακέτο μὲ τ' ἀμερικανικὰ σγαρῆτα κ' ἔφυγε αἰσῶς ἀπὸ τὸ «Τζόκευ-μπάρ».

Ὁ Ρισάρ Γκαρνιέ πῆρε κ' αὐτὴ τὴν φορὰ τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου του κ' ἔπειτα σπρόκνηκε, χωρὶς νὰ κούταξῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς Λιλῆς Κανκάν καὶ ἐγῆκε πάλιν πρῶτος στὸ δρόμο.

—Ἐχομε δυὸ ὥρες στὴ διάθεσι μας... μὴ εἶπε. Πάμε λοιπὸν νὰ δεινῶσουμε.

Καὶ τραβήξαμε γιὰ ἓνα ἔσπια τῶριο τῆς πλατείας Μπλάνς.

Στὶς δέκα ἡ ὥρα καθόμαστε σὲ μιά γωνιά τοῦ καμπαρέ τῆς «Κόκκινης Σελήνης». Σ' ἔλα τὰ τραπέζια γύρω μας, ὁ κόσμος διασκεδάζει μ' εὐθυμία πίνοντας τὴν ἀφρισμένη σαμπάνια. Ἡ πόρτα τοῦ χοροῦ ἦταν πάντα γεμάτη ἀπὸ ἀριστοκρατικὰ ζευγάρια πού χόρευαν στοὺς ἡσυχὺς μᾶς ἐξωτικῆς δεξίστερας ἰθαγενῶν μουσικῶν ἀπὸ τίς Χαβὰι.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς διηγεῖς θαυμάσιος τοῦ καμπαρέ, ἡ Λιλὴ Κανκάν, πρὶν ὁμορφὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, τρυφερῶς μ' ἔνα πανεράκι γεμάτο ἀπὸ μικρὰ μπουκνέτα μενεξέδων. Ἦταν νυμμένη ἀλλὰ, μ' ἓνα τραγεωφωλὶ κ' ἀγαχνονόσαντο μεταξὺ τῶν φῶρα καὶ μ' ἓνα μικρὸ περιδέραιο ἀπὸ γιαντινέξια μαργαριτάρια.

Ὁ Ρισάρ Γκαρνιέ πῆρε κ' αὐτὴ τὴν φορὰ τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου του κ' ἔπειτα σπρόκνηκε, χωρὶς νὰ κούταξῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς Λιλῆς Κανκάν καὶ ἐγῆκε πάλιν πρῶτος στὸ δρόμο.

—Ἐχομε δυὸ ὥρες στὴ διάθεσι μας... μὴ εἶπε. Πάμε λοιπὸν νὰ δεινῶσουμε.

Καὶ τραβήξαμε γιὰ ἓνα ἔσπια τῶριο τῆς πλατείας Μπλάνς.

Στὶς δέκα ἡ ὥρα καθόμαστε σὲ μιά γωνιά τοῦ καμπαρέ τῆς «Κόκκινης Σελήνης». Σ' ἔλα τὰ τραπέζια γύρω μας, ὁ κόσμος διασκεδάζει μ' εὐθυμία πίνοντας τὴν ἀφρισμένη σαμπάνια. Ἡ πόρτα τοῦ χοροῦ ἦταν πάντα γεμάτη ἀπὸ ἀριστοκρατικὰ ζευγάρια πού χόρευαν στοὺς ἡσυχὺς μᾶς ἐξωτικῆς δεξίστερας ἰθαγενῶν μουσικῶν ἀπὸ τίς Χαβὰι.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς διηγεῖς θαυμάσιος τοῦ καμπαρέ, ἡ Λιλὴ Κανκάν, πρὶν ὁμορφὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, τρυφερῶς μ' ἔνα πανεράκι γεμάτο ἀπὸ μικρὰ μπουκνέτα μενεξέδων. Ἦταν νυμμένη ἀλλὰ, μ' ἓνα τραγεωφωλὶ κ' ἀγαχνονόσαντο μεταξὺ τῶν φῶρα καὶ μ' ἓνα μικρὸ περιδέραιο ἀπὸ γιαντινέξια μαργαριτάρια.

Ὁ Ρισάρ Γκαρνιέ πῆρε κ' αὐτὴ τὴν φορὰ τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου του κ' ἔπειτα σπρόκνηκε, χωρὶς νὰ κούταξῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς Λιλῆς Κανκάν καὶ ἐγῆκε πάλιν πρῶτος στὸ δρόμο.

—Ἐχομε δυὸ ὥρες στὴ διάθεσι μας... μὴ εἶπε. Πάμε λοιπὸν νὰ δεινῶσουμε.

Καὶ τραβήξαμε γιὰ ἓνα ἔσπια τῶριο τῆς πλατείας Μπλάνς.

Στὶς δέκα ἡ ὥρα καθόμαστε σὲ μιά γωνιά τοῦ καμπαρέ τῆς «Κόκκινης Σελήνης». Σ' ἔλα τὰ τραπέζια γύρω μας, ὁ κόσμος διασκεδάζει μ' εὐθυμία πίνοντας τὴν ἀφρισμένη σαμπάνια. Ἡ πόρτα τοῦ χοροῦ ἦταν πάντα γεμάτη ἀπὸ ἀριστοκρατικὰ ζευγάρια πού χόρευαν στοὺς ἡσυχὺς μᾶς ἐξωτικῆς δεξίστερας ἰθαγενῶν μουσικῶν ἀπὸ τίς Χαβὰι.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς διηγεῖς θαυμάσιος τοῦ καμπαρέ, ἡ Λιλὴ Κανκάν, πρὶν ὁμορφὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, τρυφερῶς μ' ἔνα πανεράκι γεμάτο ἀπὸ μικρὰ μπουκνέτα μενεξέδων. Ἦταν νυμμένη ἀλλὰ, μ' ἓνα τραγεωφωλὶ κ' ἀγαχνονόσαντο μεταξὺ τῶν φῶρα καὶ μ' ἓνα μικρὸ περιδέραιο ἀπὸ γιαντινέξια μαργαριτάρια.

Ὁ Ρισάρ Γκαρνιέ πῆρε κ' αὐτὴ τὴν φορὰ τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου του κ' ἔπειτα σπρόκνηκε, χωρὶς νὰ κούταξῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς Λιλῆς Κανκάν καὶ ἐγῆκε πάλιν πρῶτος στὸ δρόμο.

—Ἐχομε δυὸ ὥρες στὴ διάθεσι μας... μὴ εἶπε. Πάμε λοιπὸν νὰ δεινῶσουμε.

Καὶ τραβήξαμε γιὰ ἓνα ἔσπια τῶριο τῆς πλατείας Μπλάνς.

Στὶς δέκα ἡ ὥρα καθόμαστε σὲ μιά γωνιά τοῦ καμπαρέ τῆς «Κόκκινης Σελήνης». Σ' ἔλα τὰ τραπέζια γύρω μας, ὁ κόσμος διασκεδάζει μ' εὐθυμία πίνοντας τὴν ἀφρισμένη σαμπάνια. Ἡ πόρτα τοῦ χοροῦ ἦταν πάντα γεμάτη ἀπὸ ἀριστοκρατικὰ ζευγάρια πού χόρευαν στοὺς ἡσυχὺς μᾶς ἐξωτικῆς δεξίστερας ἰθαγενῶν μουσικῶν ἀπὸ τίς Χαβὰι.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς διηγεῖς θαυμάσιος τοῦ καμπαρέ, ἡ Λιλὴ Κανκάν, πρὶν ὁμορφὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, τρυφερῶς μ' ἔνα πανεράκι γεμάτο ἀπὸ μικρὰ μπουκνέτα μενεξέδων. Ἦταν νυμμένη ἀλλὰ, μ' ἓνα τραγεωφωλὶ κ' ἀγαχνονόσαντο μεταξὺ τῶν φῶρα καὶ μ' ἓνα μικρὸ περιδέραιο ἀπὸ γιαντινέξια μαργαριτάρια.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ ΤΩΝ ΚΑΜΠΑΡΕ

Ἡ ὡραία Τέξας Γκονίναεν. Κοριτσάκι...ἐξήντα ἔτων. Ἡ ὡραία καὶ μυστηριώδης λαθρέμπορος ποτῶν. Ἰππεύτρια ἱπποδρομίου. Κερπαράσα κινηματογράφου. Χορεύτρια τῶν Μουσικῶν. Χώλ. Ἰδιοκτήτης καμπαρέ. βασίλισσα τῶν νυχτερινῶν γλεντιῶν. Ἡ διαδίκην τῆς.

Λίγο πρὶν καταγραφῇ ὁ νόμος τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν οἰκονομιολογῶν ποτῶν στὴν Ἀμερικὴ, ἐπέθανε ἐκεῖ μιά γυναῖκα, πού ἔκαμε τὴν τύχη τῆς, ἐπιλοῦσε καὶ ἐδοῦσθη, παραβαίνοντας αὐτὸ τὸ νόμο. Πρόκειται γιὰ τὴν Τέξας Γκονίναεν, τὴν βασίλισσα τῶν νυχτερινῶν γλεντιῶν στὴ Νέα Ὑόρκη. Πού ἦταν αὐτὴ ἡ Γκονίναεν; Τὸ ἀπώτερον παρελθὸν τῆς χέζεται στὰ βάθη τῶν...ἔτων καὶ τὴν ἀσημάτεια τῆς καταγωγῆς τῆς. Γιὰ τὴ Τέξας Γκονίναεν, ἡ ὁμορφὴ καὶ μυστηριώδης γυναῖκα τοῦ γλεντιῶ καὶ τοῦ ἔρωτος, ἦταν...ἀπροσδιορίστου ἡλικίας. Ὡς τὴν τελευταία ἡμέρα πού πέθανε φαινόταν κοριτσάκι. Ἡ πραγματικὴ τῆς ἡλικία; Πόσος ἔχει; Μεταξὺ 30 καὶ 60 ἔτων, μάλλον 60, μὰ καλοδιατηρημένη, πεταχτὴ, σκερτσάσα, ζοφερή, χάρις στὴ γυναικαστὴ καὶ τίς περιποιήσεις τῶν ἱπποκρίτων καλλονῶν τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἀπὸ πού ἐξεφύτρωσε, Ἀπὸ τὸ πεζοδρομίου. Τί ἦταν καὶ τί ἔκανε στὰ πρῶτα τῆς χρόνια, κανεὶς δὲν ἔχει. Ἡ δημοσιὰ ἐμφανίστηκε τὴν ἀρχὴν στὸ ἱπποδρόμιο, ὅπου ἐδοῦλε ἀρκετὸ καιρὸ ὡς ἱππεύτρια. Γιὰ νὰ πῶς ἔχει, ἐτέραςαι φαίνεται διὰ πρὸς καὶ σιδήρου. Ὅταν ὁ κινηματογράφος ἄρχισε νὰ γίνεταὶ στάδιο δόξης λαμπρὸν γιὰ τὰ φιλόδοξα κοριτσάκια, ἡ Τέξας ἄφησε τὸ ἱπποδρόμιο χάριν τῆς δόξης. Ἐπᾶσε στὸν κινηματογράφου ὡς χορεύτρια, ὅλους κομπάρσους ἐννοεῖται μόνον. Κι' ἀφοῦ εἶδε πῶς δὲν εἶχε μέλλον στὸν κινηματογράφου, ἐπιδόθηκε στὴ μουσικὴ καὶ τὸ χορὸ. Μὰ καὶ πάλιν τὰ καμπαρέ τῆς Νέας Ὑόρκης δὲν τῆς ἀνοίγαν τίς πόρτες τους. Ἀποράσεις λοιπὸν ἡ Τέξας νὰ τὰ καταστήσει διά...ἀνελκτικὴς κινήσεως. Ἐγύριζε στὶς μικρὲς ἐπαρχιακὲς πόλεις τῆς Ἀμερικῆς, χορεύοντας καὶ τραγουδώντας στὰ ἐπαρχιακὰ καμπαρέ.

Ὅπου ἓνας πλούσιος Νεοϋορκέζος τὴν αἰκόνισε αἰσῶς στὴν ἐπαρχία, τοῦ ἄρεσε καὶ τὴν ἔφερε μαζί του στὴν Νέα Ὑόρκη, ὅπου τὴν ἱστορήσει νὰ προσληφθῇ σ' ἓνα Μουσικῶν. Χώλ. Ἀπὸ ἐκεῖ κ' ἔμπηξε ἡ Τέξας ἀνέθηκε γρήγορα, πηδώντας τρία-τρία τὰ σκαλιά τῆς δόξης καὶ τοῦ πλούτου. Ἦταν ἡ ἐποχὴ πού ὁ νόμος ἀπαγόρευε τὴν καταναλωσι τῶν οἰκονομιολογῶν ποτῶν, μὰ μ' ἔλα τὴν ἀπαγορεύσει, ἡ μάλλον ἀκριβῶς ἐξ αἰτίας τῆς ἀπαγορεύσεως, ὅτι ἔλα τὰ Μουσικῶν. Χώλ ἔτρεχε ἀφῶν ἡ σαμπάνια. Ἡ Τέξας, μὲ τὸ παθητικὸ τραγοῦδι τῆς καὶ τοὺς τρελοῦς χοροὺς τῆς, μὲ τὴν ὁμορφίαν καὶ τὴν τσαμπυρία τῆς, ἐξελογίσε τοὺς θαυμάσιους τῶν Μουσικῶν. Χώλ, πού γιὰ τὸ χατῆρ τῆς ἀνοίγαν κ' ἐπληθύνονταν μπουτίλλες σαμπάνιας, ἀκριβελιερωμένες, γιὰτὶ πολυτίμητον ἔπαινε χωρὰ...ἀπὸς στὰ μάτια τῶν ἀστυφυλάκων, πού ἔπαιρναν μὴ ἀπὸ τὰ κέρδη. Ὅταν ἐχόρευε κ' ἐτραγουδοῦσαν ἡ Τέξας, γινόταν γλέντι τοῦ...οὐδέτερο κ' οἱ ἰδιοκτῆτες τῶν Μουσικῶν. Χώλ τὴν ἔβαλαν τέλος στὸν πλειστηριασμὸ, πῶς θὰ τῆς δόση μεγαλύτερο μισθὸ γιὰ νὰ τὴν πᾶν... Μὰ ἡ Τέξας σκέφτηκε πῶς ἀντὶ νὰ...ποῦναι σαμπάνια γιὰ λογαριασμὸ ἄλλον, συμφερότερο θὰ ἦταν νὰ πούσῃ γιὰ λογαριασμὸ δικὸ τῆς καὶ ἀνοίξε ἡ ἴδια 24 καμπαρέ.

Κατόπιν ἐξέφθηκε νὰ ἐπαλίσσῃ τίς ἐπιχειρήσεις τῆς καὶ στὴν Εὐρώπῃ. Καὶ αὐτὴ, αὐτὴ ἔργον. Ἐκονομίσσε ἓνα θῆσα ἀπὸ ἐκείνη χωρὶς τοιμὲνα γκέρως κ' ἔμπηκε στὸ βασιλεῖο, ξεκινώντας γιὰ τὴν Εὐρώπη.

—Θὰ πάω νὰ μάθω τοὺς Παριζιάνους καὶ τοὺς Λονδρέζους πῶς γλεντοῦν! ἐδήλωσε στοὺς δημοσιογράφους.

Ἀλλ' ἡ Εὐρώπη δὲν ἦταν τόσο εὐκαταστάσιμη ὡς ἡ Ἀμερικὴ. Ἡ Γαλλικὴ καὶ Ἀγγλικὴ ἀστυνομία δὲν τῆς ἐπέτρεψαν οὔτε νὰ βῇ εἰς τὸ βασιλεῖο. Ἐγύρισε λοιπὸν πίσω μὲ τὸ ἴδιο βασιλεῖο στὸ βασιλεῖο τῆς, τὴν Ἀμερικὴ, ὅπου μόλις ἔφτασε, γιὰ νὰ γλεντοῦν ἀπὸ τίς χοροὺς τῶν Ἀμερικανῶν... ἔκανε πνεῦμα. Δειγνόντας στοὺς νεοπρό

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

ΤΟΥ ΜΕ'Ν ΠΗΝΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο λοχαγός Βάρφιλντ, εύρισκόμενος επί κεφαλής ατάκτων στο Μεξικό, την εποχή που η Αμερική έμυετο για να καταλάβη και διατάξη την χώραν αυτήν. Βλέπει μία μέρα έναν όπιοτο Μεξικανό νέο να περνά έφιππος απ' το χωριό του καταυλισμού του και να φεύγη καλπάζων προς την πεδιάδα, παρά τις κραυγές και τους πυροβολισμούς των φρουρών. Ο λοχαγός υποψιάζεται ότι πρόκειται περί κατασκοπού και τον καταδιώκει έφιππος. Έπειτα δὲ ἀπὸ λυσσώδους κυνηγιού, επειδή ο μυστηριώδης νέος δὲν σταματᾷ, ἐντολίζεται νὰ πυροβολήσῃ καὶ νὰ σκοτώσῃ τ' αἰνιγτό του. Ἐπὶ τοῦ ὅπλου ἱππέως πέφτει στὰ χέρια του, ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ νέου, ἀλλὰ περὶ μίας νεαρῶτατης καὶ ἀραιστήτης νέας, μίας γοητευτικῆς καὶ τομηρᾶς ἀμαζώνος !...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Νὰ μοῦ ὑποσχεθῇτε — σὰς ζητῶ συνγνώμην γιὰ τὴ λέξι — ὅτι δὲν εἴσατε κατάνομος.

Ἡ νέα ὤχισε νὰ γελάσῃ, μ' ὅλη της τὴν καρδιά. —Κατάνομος ἐγὼ !. Ἐγὼ κατάνομος !. φώναξε. Ὁ ἄστειν-εστε βέβαια, κἀνὼς λοχαγέ.

—Τότε, σενορίτα, γιατί δὲν θελήσατε νὰ σταθῇτε ὅταν σὰς ἐρώ-ναζε ὁ φρουρός μου; Γιατί ἐκδήσατε τὴ ζωὴ σας σὲ κίνδυνον;

—Κοιτάμα !. Γιατί μὲν τοὺς Τεξανούς στρατιώτες σας, λοχα-γέ. Καὶ γιατί ἐνόμισα πὼς κανένα ἀπ' τ' αἰνιγτό σας δὲν θὰ μισοῦ-σε νὰ φτάσῃ τὸ δρόμῳ μου...

—Γι' αὐτὸ μόνον, σενορίτα, ἐκδήσατε τὴ ζωὴ σας σὲ κίνδυνον; Τέλος, δὲν σὰς κρατῶ. Εἴτε κατάνομος, εἴτε ὄχι, εἰσθε ἐλεύθερη νὰ φύγετε.

—Εὐχαριστῶ, σενάρ ! Κι' ἐπειδὴ μοῦ φερόντατε σὰν ἱππότης, γιὰ νὰ σὰς καθοδηγήσω, νὰ, διαβάστε αὐτὸ τὸ ἐγ-γραφο...

Καὶ συγχρόνως ἡ νέα ἔβγαλε καὶ μοῦ ἔδω-σε μιὰ διαταγὴ τοῦ ἀρχιστρατήγου μας, διὰ τῆς ὁποίας διατάσσοντο ὅλοι οἱ ἐπὶ κεφαλῆς σομιάντων ἀξιωματικοὶ νὰ μὴν ἐνγυλίουν καὶ νὰ πεδασθοῦν τὴν δόνα Ἰζολίνα δὲ Βάρφας. Μόλις διάβασα τὴ διαταγὴ αὐτή, βεβαια ἐμ-βρόντητος.

—Σενορίτα, εἰπα, ἀπορῶ πὼς, ἀφοῦ εἴχατε μιὰ τέτοια διαταγὴ ἐπάνω σας, δὲν θελήσατε νὰ σταθῇτε ὅταν σὰς ἐρώναζε ὁ φρουρός.

Ἡ νέα κοίτησε τὸ ὄρατο της κεφαλὴ καὶ μοῦ ἀπάντησε :

—Δὲν ἤξερα, λοχαγέ, μὲ τί εἶδους ἀνθρώ-πους εἶχα νὰ κάμω. Φοροῖν τόσο παρδαλὲς στολὲς οἱ ἄνθρωποι σας. Φοβόμηνκα μήπως ἔπε-σα ἐπάνω σὲ κανένα σῶμα Μεξικανῶν πατρι-ωτῶν. Ἄν ἔδειχνα σ' αὐτοὺς μιὰ τέτοια δια-ταγὴ, θὰ μὲ τοιφεύσαν σὺν σκελὴ καὶ μ' ὅλο τοὺς τὸ δόχη. Τί σχέσεις μπορεῖ νὰ ἔχω μιὰ Με-ξικανή, μὲ τοὺς Ἀμερικανούς κατακτητὰς;

Τὰ λόγια τῆς νέας ἦσαν πολὺ λογικά.

Ἀνῆκε φαίνεται σὲ καμμιὰ εἴσορη οἰκογέ-νεια Μεξικανῶν, αὐτὸ ἐκείνους ποὺ προτιμοῦσαν τὴν ἀμερικανικὴ κατοχὴ τῆς πατρίδος των, ἀπὸ τῆς καθημερινῆς ταραχῆς καὶ ἐπαναστάσεως τῶν σωματιωτῶν των. Ἄν τῆς εἴρισαν συνε-πὸς οἱ Μεξικανοὶ πατριῶτες ἕνα τέτοιο ὑποπτο χαρτί ἐπάνω της, θὰ τὴν κοιμιάτσαν χωρὶς οἰκτα...

Ἐνὸ ἔκανα τῆς σκέψεως αὐτῆς, ἡ δόνα Ἰ-ζολίνα εἶχε σκῆψῃ πάλι κοντὰ στὸ νεκρὸ αἰ-γὸ της, εἶχε ἀγκαλιάσει τὸ κεφάλι τὸν καὶ τὸ φιλῶσε, ψιθυρίζοντας μὲ βαθεῖα λύπη :

—Δόλα !. Λολίτα μου !. Τί θὰ γίνω χωρὶς ἐσένα !. Ἦσουν ἡ ἀχώριστη σύντροφός μου... Μὲ εἶχε σῶσει ἀπὸ τόσους κινδύνους !. Ἐνὸ τώρα...

Τὰ λόγια τῆς νέας μοῦ σπάραν τὴν

Ἰζολίνα

καρδιά. Κι' ἀπάνω στὴ συγκίνησί μου τὴ μεγάλη, τῆς εἶπα :

—Σενορίτα, φτάνει παιδί !. Τὰ λόγια σας μοῦ σπάραν τὴν καρδιά. Σὰς ζητῶ, χίλιες φορές συνγνώμην, γιὰ τὸ καλὸ ποὺ σὰς ἔ-καμα. Κι' ἐπειδὴ ἐπιθυμῶ εὐκαρινῶς νὰ σὰς παρηγορήσω, ἰδοὺ, δε-χθῆτε τὸ δρόμῳ μου αἰνιγτό, ὅντι τῆς Λολίτας σας. Εἶνε γενναῖο καὶ ἔ-ξυπνο ζῶον...

Ἐλεγα τὰ λόγια αὐτὰ καὶ ἔτρεμεν ἡ καρδιά μου. Θὰ δεχτόναι ἄρα ἡ δόνα Ἰζολίνα τὸ Μόρο μου; Θὰ τὸν ἔχουν γιὰ πάντα;

Ἡ νέα μὲ κίτταξε προσεκτικῶς καὶ μοῦ ἀπάντησε :

—Μοῦ χαρίζετε τ' αἰνιγτό σας, λοχαγέ;

—Μάλιστα, σενορίτα.

—Σὰς εὐχαριστῶ ! Φαίνεται λαμπρὸ ζῶον. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ τὸ δοκιμάσω;

—Πολὺ εὐχαρίστως, σενορίτα.

Ἡ δόνα Ἰζολίνα πῆρεσεν πλάνω στὸ Μόρο, ἐλαφρὰ, σὺν νύχτε-ρὰ καὶ ἄρχισε νὰ καλπάζῃ στὴν πεδιάδα τρελλὰ, φρενασμένα.

Ἐθαύμαζε τὴν ἑκτεντικὴ τῆς δεινότητα.

Πηδοῦσε χοντὰ καὶ φράχτες καὶ σὲ μιὰ στιγμή ποὺ βόρραζε μιστὸς σ' ἕναν ἐξαιρετικῶς ταῖρο, τοῖφριζε τὴ θηλειά της, τὸν ἔ-σας ἀπ' τὰ κέρατα καὶ τὸν κίλησε κάτω. Ἐβγαλε βότερα τὴ θηλειά ἀπ' τὰ κέρατα τοῦ ἐξαγριωμένου ζῶου καὶ ἀποφύγοντας μὲ ἱσχυροὺς ἐλιγμούς τῆς ἐπιθέσεις του, ξαναγύρισε κοντὰ μου.

—Ἐξαιρετὸ ζῶο, λοχαγέ ! μοῦ φώναξε, πηδώντας στὴ γῆ. Μονά-χα αὐτὸ θὰ μπορούσε ν' ἀνταναστήσῃ τὴν Λολίτα μου. Ἀλλὰ...

—Ἀλλὰ, σενορίτα;

—Ἀλλὰ δὲν τὸ δέχομαι.

—Γιατί, σενορίτα;

—Καρδιά ! Γιατί δὲν θέλω νὰ σὰς πε-οῦσιν ἐνὸς συντρόφου τόσο πιστὸ καὶ γε-ναῖον. Τὸ αἰνιγτό καὶ ἡ ἐρομένη, λοχαγέ—καὶ τὸ ἔχετε καλὰ αὐτὸ — οὔτε δυνάσκονται, οὔ-τε γαστρίζονται... Πάντως, σὰς εὐχαριστῶ πολ-λύ. Καὶ τώρα ἐπιτρέπετε μοῦ νὰ σὰς ἀναπα-ρετήσω.

—Φεύγετε, σενορίτα; Δὲν θέλετε νὰ σὰς συνοδεύσω ὡς τὸ σπίτι σας;

—Εὐχαριστῶ, λοχαγέ. Τὸ σπίτι μου δὲν εἶνε μακρινὰ. Νὰ, ἐκεῖ κάτω βρίσκεται...

Καὶ μοῦ ἔδειξε μιὰ ὁρίαν ἀθιένδα (ἀγρο-κία), στὸ βάθος τῆς πεδιάδος, προσθέτοντας αὐτὰ τὰ λόγια :

—Δὲν πρέπει νὰ μὰς δοῦν μιστὸ λοχαγέ. Σεῖς εἰσθε ἕνας ἐχθρὸς γιὰ τοὺς Μεξικανούς. Θὰ μ' ἐκδήτατε διαφορετικὰ. Ὑπάρχουν παν-τοῦ γύρω κατάνομοι τῶν σωματιωτῶν των. Κι' ἀλλοῖμονο σ' ἐκείνους ποὺ θὰ θεωροῦντο ὡς φίλοι τῶν Ἀμερικανῶν !.

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἡ δόνα Ἰζολίνα κίτταξε ὑποπτα γύρω της.

Ἄξαφνα τὴν εἶδα νὰ χλωμιάσῃ πάλι καὶ νὰ ἐπιφάνημι τρεῖς ἔξωθεν ἀπ' τὴν γῆν τῆς :

—Ἄ !.

—Τί εἶνε; ρώτησα ἀνήσυχος, φέρνοντας τὸ χεῖρ στὸ πιστόλι μου.

—Παναγία μου !. Ὁ Ἰχοῦρα !.

Ὁ Ἰχοῦρα; Ἦταν ἡ δεύτερη φορά ποὺ ἔβουνα τὸ δόχη αὐτὸ. Πῶς ἦταν λοιπὸν ὁ σατανᾶς αὐτὸς ποὺ τρέμαζε τόσο τὴν ὁρίαν Μεξικανή;

Κίτταξα πρὸς τὸ βάθος τῆς πεδιάδος καὶ εἶδα ἕναν ἄνθρωπον νὰ κατεβαίνει πρὸς τὸ μί-

πρὸς τὸ μιστὸ λόφο, στὸν ὁποῖο βρισκόταν ἡ ἀθιένδα τοῦ πα-τρὸς τῆς Ἰζολίνας.

—Πῶς εἶν' αὐτὸς ποῦρεται, σενορίτα; ρώτησα.

—Ὁ Ἰχοῦρα, λοχαγέ, φύγετε !.

—Ἦνε ἐξιδιαιτέρως μου, ἀλλὰ μὴ μὲ ρωτᾶτε τίποτε περισσότερο...

Ἦταν τὸν Θεοῦ, φύγετε, φύγετε, σὰς ἱκετεύω !.

Ἦταν τὸν ἰσχυρὸ καὶ ἡ ἀγωνία τῆς ὁρίας κόρης, ὥστε δὲν ἔβουνα νὰ ἐπιμείνω περισσότερο. Τὴν χαρῆσα, πῆρεσά σ' ἑλπίδα καὶ ἔβουνα ν' ἀπομακρυνόμην, γιὰ νὰ ξαναγυρίσω στὸ χωριό. Ὁ Ἰχοῦρα ὅσοσιν τὴν ἄσχη τὸν λειβαδιὸν καὶ ἐπρόκειτο νὰ μιστὸ σ' ἑλπίδα σὺνεντο. γύρισα καὶ κίτταξα πρὸς μου.

Ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖο ἡ δόνα Ἰζολίνα εἶχε ἀποκαλέσει μὲ τὸ ὄνομα Ἰχοῦρα, καὶ ὁ ὁποῖος τὴν τρέμαζε τόσο, βρισκόταν πρὸς τὴν

καρδιά τῆς. Φαίνεται ὅμως πὼς θάχε κάποια ἐξουσία πρὸς τὴν γενναία καὶ τοῖμνη κόρη, γιατί τὴ στιγμή αὐτῇ τῆς ἔβανε, κατὰ λαβὰ, δριμύτατες παρατηρήσεις, τῆς ὁποίας ἡ νέα ἔκουγε ὡς σπασμὸν τὸ κεφάλι, χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντᾷ.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς φαινόταν τριάντα ἔτων, ἦταν ψηλὸ ἀνάστη-μα καὶ εὐφροσύνη καὶ φορούσε ἐνδιαισία Μεξικανῶν εὐγενεῶς.

Βλέποντάς τον νὰ μιλεῖ ἀπότομα στὴν Ἰζολίνα, σκέφτηκα, γιὰ μιὰ στιγμή, νὰ γυρίσω ἀπότομα πίσω καὶ νὰ ἐπιστρέψω τὴ νέα. Καὶ ἡ δόνα, παρὰ τῆς συστάσεως τῆς Ἰζολίνας, ἄν τὴν ἴδια στιγμή, ἡν τὴν ἔβλεπα νὰ κατεψύχοντο τὰ χέρια καὶ τὸν ἰσχυρὸ πρὸς τὴν πα-ντοῦ τῆς ἀθιένδας. Πάλι τῆς ἔ-βλεπα ὁ Ἰχοῦρα, σκεπτικῶς ὡς ἄνθρωπος.

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου αὐ-τοῦ αἰνιγτό, ὅτι δὲν μοῦ ἔφανε ὅτι καὶ ἡ Ἰζολίνα καὶ ἡ ἄσχη :

—Θὰ ξανασημανθῶμαι, κα-τανοήσατε !. Ἐγὼ εἶπα σου...

Ἐλπίδα ἔβα φτάσει στὸ χωριό. Ἦταν ἀπ' τ' αἰνιγτό μου καὶ πρὸς τὸ κατὰ μὲν μου, αἰσθα-νέως τὴν ἀνάγκη νὰ μείνω μόν-ος καὶ νὰ βοηθῶ σ' ὄνειροπο-λίες...

ΠΟΡΡΑ Ο ΑΙΜΟΣΤΑΓΗΣ

Ἄν καὶ ἦσαν κουρασμένοι, δὲν ἔβουνα ν' ἀναπαυθῶ, δὲν ἔβουνα νὰ κλείσω μάτι. Δια-φῶς παρουσιάζονταν μπροστὰ μου ἡ ἰσχυρὴ μορφή τῆς Ἰζολίνας δὲ Βάρφας.

Ὁ ἰσχυρὸς ἄνθρωπος αὐτὸς, ὅτι δὲν μοῦ ἔφανε ὅτι καὶ ἡ Ἰζολίνα καὶ ἡ ἄσχη :

—Θὰ ξανασημανθῶμαι, κα-τανοήσατε !. Ἐγὼ εἶπα σου...

Ἐλπίδα ἔβα φτάσει στὸ χωριό. Ἦταν ἀπ' τ' αἰνιγτό μου καὶ πρὸς τὸ κατὰ μὲν μου, αἰσθα-νέως τὴν ἀνάγκη νὰ μείνω μόν-ος καὶ νὰ βοηθῶ σ' ὄνειροπο-λίες...

ΠΟΡΡΑ Ο ΑΙΜΟΣΤΑΓΗΣ

Ἄν καὶ ἦσαν κουρασμένοι, δὲν ἔβουνα ν' ἀναπαυθῶ, δὲν ἔβουνα νὰ κλείσω μάτι. Δια-φῶς παρουσιάζονταν μπροστὰ μου ἡ ἰσχυρὴ μορφή τῆς Ἰζολίνας δὲ Βάρφας.

Ὁ ἰσχυρὸς ἄνθρωπος αὐτὸς, ὅτι δὲν μοῦ ἔφανε ὅτι καὶ ἡ Ἰζολίνα καὶ ἡ ἄσχη :

—Θὰ ξανασημανθῶμαι, κα-τανοήσατε !. Ἐγὼ εἶπα σου...

Ἐλπίδα ἔβα φτάσει στὸ χωριό. Ἦταν ἀπ' τ' αἰνιγτό μου καὶ πρὸς τὸ κατὰ μὲν μου, αἰσθα-νέως τὴν ἀνάγκη νὰ μείνω μόν-ος καὶ νὰ βοηθῶ σ' ὄνειροπο-λίες...

ΠΟΡΡΑ Ο ΑΙΜΟΣΤΑΓΗΣ

Ἄν καὶ ἦσαν κουρασμένοι, δὲν ἔβουνα ν' ἀναπαυθῶ, δὲν ἔβουνα νὰ κλείσω μάτι. Δια-φῶς παρουσιάζονταν μπροστὰ μου ἡ ἰσχυρὴ μορφή τῆς Ἰζολίνας δὲ Βάρφας.

Ὁ ἰσχυρὸς ἄνθρωπος αὐτὸς, ὅτι δὲν μοῦ ἔφανε ὅτι καὶ ἡ Ἰζολίνα καὶ ἡ ἄσχη :

—Θὰ ξανασημανθῶμαι, κα-τανοήσατε !. Ἐγὼ εἶπα σου...

Ἐλπίδα ἔβα φτάσει στὸ χωριό. Ἦταν ἀπ' τ' αἰνιγτό μου καὶ πρὸς τὸ κατὰ μὲν μου, αἰσθα-νέως τὴν ἀνάγκη νὰ μείνω μόν-ος καὶ νὰ βοηθῶ σ' ὄνειροπο-λίες...

ΠΟΡΡΑ Ο ΑΙΜΟΣΤΑΓΗΣ

Ἄν καὶ ἦσαν κουρασμένοι, δὲν ἔβουνα ν' ἀναπαυθῶ, δὲν ἔβουνα νὰ κλείσω μάτι. Δια-φῶς παρουσιάζονταν μπροστὰ μου ἡ ἰσχυρὴ μορφή τῆς Ἰζολίνας δὲ Βάρφας.

Ὁ ἰσχυρὸς ἄνθρωπος αὐτὸς, ὅτι δὲν μοῦ ἔφανε ὅτι καὶ ἡ Ἰζολίνα καὶ ἡ ἄσχη :

—Θὰ ξανασημανθῶμαι, κα-τανοήσατε !. Ἐγὼ εἶπα σου...

Ἐλπίδα ἔβα φτάσει στὸ χωριό. Ἦταν ἀπ' τ' αἰνιγτό μου καὶ πρὸς τὸ κατὰ μὲν μου, αἰσθα-νέως τὴν ἀνάγκη νὰ μείνω μόν-ος καὶ νὰ βοηθῶ σ' ὄνειροπο-λίες...

ΠΟΡΡΑ Ο ΑΙΜΟΣΤΑΓΗΣ

Ἄν καὶ ἦσαν κουρασμένοι, δὲν ἔβουνα ν' ἀναπαυθῶ, δὲν ἔβουνα νὰ κλείσω μάτι. Δια-φῶς παρουσιάζονταν μπροστὰ μου ἡ ἰσχυρὴ μορφή τῆς Ἰζολίνας δὲ Βάρφας.

Ὁ ἰσχυρὸς ἄνθρωπος αὐτὸς, ὅτι δὲν μοῦ ἔφανε ὅτι καὶ ἡ Ἰζολίνα καὶ ἡ ἄσχη :

—Θὰ ξανασημανθῶμαι, κα-τανοήσατε !. Ἐγὼ εἶπα σου...

Ἐλπίδα ἔβα φτάσει στὸ χωριό. Ἦταν ἀπ' τ' αἰνιγτό μου καὶ πρὸς τὸ κατὰ μὲν μου, αἰσθα-νέως τὴν ἀνάγκη νὰ μείνω μόν-ος καὶ νὰ βοηθῶ σ' ὄνειροπο-λίες...

ΠΟΡΡΑ Ο ΑΙΜΟΣΤΑΓΗΣ

Ἄν καὶ ἦσαν κουρασμένοι, δὲν ἔβουνα ν' ἀναπαυθῶ, δὲν ἔβουνα νὰ κλείσω μάτι. Δια-φῶς παρουσιάζονταν μπροστὰ μου ἡ ἰσχυρὴ μορφή τῆς Ἰζολίνας δὲ Βάρφας.

Ὁ ἰσχυρὸς ἄνθρωπος αὐτὸς, ὅτι δὲν μοῦ ἔφανε ὅτι καὶ ἡ Ἰζολίνα καὶ ἡ ἄσχη :

—Θὰ ξανασημανθῶμαι, κα-τανοήσατε !. Ἐγὼ εἶπα σου...

Ἐλπίδα ἔβα φτάσει στὸ χωριό. Ἦταν ἀπ' τ' αἰνιγτό μου καὶ πρὸς τὸ κατὰ μὲν μου, αἰσθα-νέως τὴν ἀνάγκη νὰ μείνω μόν-ος καὶ νὰ βοηθῶ σ' ὄνειροπο-λίες...

ΠΟΡΡΑ Ο ΑΙΜΟΣΤΑΓΗΣ

Ἄν καὶ ἦσαν κουρασμένοι, δὲν ἔβουνα ν' ἀναπαυθῶ, δὲν ἔβουνα νὰ κλείσω μάτι. Δια-φῶς παρουσιάζονταν μπροστὰ μου ἡ ἰσχυρὴ μορφή τῆς Ἰζολίνας δὲ Βάρφας.

Ὁ ἰσχυρὸς ἄνθρωπος αὐτὸς, ὅτι δὲν μοῦ ἔφανε ὅτι καὶ ἡ Ἰζολίνα καὶ ἡ ἄσχη :

—Θὰ ξανασημανθῶμαι, κα-τανοήσατε !. Ἐγὼ εἶπα σου...

Ἐλπίδα ἔβα φτάσει στὸ χωριό. Ἦταν ἀπ' τ' αἰνιγτό μου καὶ πρὸς τὸ κατὰ μὲν μου, αἰσθα-νέως τὴν ἀνάγκη νὰ μείνω μόν-ος καὶ νὰ βοηθῶ σ' ὄνειροπο-λίες...

ΠΟΡΡΑ Ο ΑΙΜΟΣΤΑΓΗΣ

πεδο καὶ νὰ παραδοθῇ στὴ Γενικὴ Ἐπιμελητεία. Τὸ ἐσώλειστο σημεῖωμα θὰ σὰς διαφωτίσῃ γιὰ ὅλα αὐτά.

Ὑποσημειώσεως τοῦ Στρατηγῶ

Τοῦ ἑλλὰς ἀπὸ χαρὰ, διάβασα γρήγορα-γρήγορα καὶ τὸ ἐσώλειστο σημεῖωμα. Καὶ νὰ τί περιεῖχε :

«Βρίσκονται στὴ διάθεσί σας, στὴν ἀθιένδα μου, πέντε χιλιάδες ἑωδιῶν. Ἀλλὰ δὲν ἀναλαμβάνω τὴν ἐξόφλησιν τῆς παραδόσεώς των. Εἶν' ἀνάγκη συνεπὶς νὰ προσποιηθῇτε ὅτι τὰ ΑΡΙΑΖΕΤΕ. Δὲν θὰ ἦσαν ἐπίσης ἄσκαπο καὶ τὸ ἔξῃς : Νὰ μοῦ φερθῇ ὁ ἀξιωματικὸς ποὺ θὰ παραλάβῃ τὰ ζῶα ἀπότομα καὶ ἀπειλητικὰ. Ἐστὶ κανένας δὲν θὰ ὑπομισθῇ τίποτα. Οἱ βουκόλοι μου εἶνε σὲς διαταγὰς σας. Ἀλλὰ ἐγὼ δ' ἴδιος δὲν μπορῶ νὰ τοὺς δώσω καμμιὰ ἐντολή στὴν περίστασι αὐτή. Μ' ἐνοεῖτε ὑποθέτω.

Ῥαμὸν δὲ Βάρφας

Ἡ σημείωσις αὐτὴ ἀπευθύνετο πρὸς τὸν Γεν. Ἐπιμελητὴ τοῦ ἀ-μερικανικοῦ στρατοῦ. Καὶ τὸ πρᾶγμα ἦταν περὶ σαφές, καθαρό, εὐ-καλονόητο. Ὁ πατέρας τῆς Ἰζολίνας ἦταν ἀπ' τοὺς Μεξικανούς τοὺς ἱσοτιμῶντας τὸν ἄνθρωπον τῆς Ἀμερικής. Ἦταν φίλος μας, ἀλλὰ κρυφτόν καὶ προσελαίετο τὸν ἐχθρὸν μας, γιατί διαφωρετικὰ, ἄν τὸν ὑπομίσθοντο οἱ Μεξικανοὶ πατριῶτες, θὰ τὸν ἐξοστῶσαν ἀλύπητα...

Τί εὐτυχία, Θεέ μου !.

Τώρα περὶ ὁ δρόμος πρὸς τὴν ἀ-θιένδα τοῦ δὲ Βάρφας, ἦταν ἐλε-νερὸς. Ὁ πῆλινος ἐκεῖ, σὲ λίγο καὶ ἔτσι θὰ ξανάβλεπα τὴν Ἰζολίνα.

Δὲν ἔπρεπε νὰ γίνω καυρὸς. Ἀντιπρονοῦσα, δὲν ἔβλεπα τὴν ὁρίαν νὰ ξαναγυρίσω...

Στὸ διάβολο πλὴν καὶ ὁ Ἰχοῦρα καὶ ὁ Κόκκινος Λύκος !.

Ἄν τοῖμοῦσαν νὰ ξεμυτίσουν μπροστὰ μου, θὰ τοὺς τοιφεύαζα σὺν σκελῇ...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ,"

ΟΙ ΑΝΥΠΟΦΟΡΟΙ ΘΑΥΜΑΣΤΑΙ

ΑΝΕΝΔΕΣ από τους θαυμαστές των «αστέρων», καθώς είνε πάντα θαυματούχος από την εκπληκτική λάμψη τους, δεν φαντάζεται τις μικροστενοχώριες και τις αδιόλεπτες ενσχολήσεις, που τους βασανίζουν κάθε μέρα στην ιδιωτική τους ζωή.

Ο Ζάν Μυρά, παραδείγματος χάριν, λαμβάνει καθημερινώς αναρίθμητα γράμματα από «φανατικούς» θαυμαστές, που του ζητούν, εκτός από τη φωτογραφία του, και διάφορα μικρά και μεγάλα χρηματικά ποσά ως βοηθήματα...

Μιά μέρα έλαβε ένα περίεργο γράμμα από κάποιο μυστηριώδη έφευρέτη, που είχε ανακαλύψει μία εκπληκτική τροποποίηση του κινητήρος των αυτοκινήτων. Για να τελειοποιήσει όμως αυτή την αξιοθαύμαστη έφευρέση του, είχε ανάγκη από το άσημαντο ποσό των 250.000 φράγκων!

Ο μεγάλουλης λοιπόν έφευρέτης του έγραψε: «Έξω, κόριε Μυρά, ότι κερδίζετε ολόκληρες περιουσίες από τον κινηματογράφο κι' επί πλέον ότι αγοράζετε με πάθος τ' αυτοκίνητα. Γι' αυτούς τους δύο λόγους, έχω την ελπίδα ότι δεν θα μου αρνηθήτε τη βοήθειά σας, γιατί θα συμπέσετε έτσι κι' εσείς στην έπαυχία και στο θρίαμβό της έφευρεσώς μου!»

Έννοείται ότι η έφευρέση αυτή ήταν τελείως φανταστική κι' ότι ο... έφευρέτης ήταν ένας πολύ αδέξιος απατεώνας.

Ο 'Αλμπέρ Πρεζάν πάλι επί ένα ολόκληρο μήνα και τακτικά τρεις φορές την εβδομάδα λάβαινε γράμματα από κάποιο περίεργο άτομο, που του γράφει πως ήξερε το μυστικό ενός θησαυρού κρυμμένου στην 'Ισπανία! Του ζητούσαν λοιπόν μόνο 50.000 φράγκα για να κάνει τις απαραίτητες έρευνες και παρακαλούσε το είδωλό του να του δανείσει αυτό το ποσό. Ο 'Αλμπέρ Πρεζάν, μισοστά στην ένοχλητική έπισηση του ισόπλουτου θαυμαστού του, αναγκάστηκε να τον φοβερίσει ότι θα ελδοποιούσε την άστυνομία κι' είνε περιττό ν' αναφέρει κανείς ότι ο άνθρωπος με το θησαυρό έταψε άμεσως να ζητήσει δανεικά από τον τόσο συμπαθή ήθοιό του Γαλλικού κινηματογράφου.

Η περιπέτεια όμως του 'Ιβάν Πέτροβιτς είνε κάπως λιγότερο αστεία. Μιά έφημερίδα έγραψε μία μέρα ότι ο περίφημος «αστέρας» ήταν μακρινώς βιβλιόφιλος κι' ότι τριγύριζε κάθε απόγευμα στα παλαιοβιβλιοπωλεία. Το αποτέλεσμα τώρα αυτής της είδησής ήταν να δεχθή αναρίθμητα γράμματα από θαυμαστές και θαυμαστρίτσες να του δανείσουν ολόκληρες βιβλιοθήκες με παλαιά βιβλία! Άλλοι πάλι, μαζί με το γράμμα, του έστελναν κι' ογκώδη δέματα με άγλυτα βιβλία, ελπίζοντας έτσι ότι τον ανάγκαζαν να τ' αγοράσει. Εκτός όμως από αυτούς τους ένοχλητικούς θαυμαστές, βόηχαν την ευκαιρία να τον βασανίσουν κι' όλοι οι παλαιοβιβλιοπώλαι του Παρισιού με τις ατέλειματες επιστολές τους, για να του δείξουν σπάνιες εκδόσεις κι' εξαντλημένα βιβλία, για τα οποία, φυσικά,

Η Άνιτα Παϊνς και τα καλλυντικά της...

[Ένα περίεργο άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου Ζ. Φρονβάλ για τους ύπνους κι' ένοχλητικούς θαυμαστές των «αστέρων»]

του ζητούσαν ολόκληρες περιουσίες! Ο 'Ιβάν Πέτροβιτς τότε, για να γλυτώσει απ' αυτό το απερίγραπτο μαρτύριο, αναγκάστηκε να ετοιμάσει γρήγορα τις βελήτσες του και να φύγει κρυφά για το Βερολίνο...

Μα κι' ο Ρολάν Τουαίν, ο περίφημος νεαρός άρχοντάς, που ενώθηκε αληθινά στην όθνη τον Ρουταμπίλ, τον πασίγνωστο ήρωα τόσων και τόσων αστυνομικών μυθιστορημάτων του Γκατόν Λεφόν, μαρτυρεί διαρκώς από τους διαφημιστές των διαφόρων έμπορων αλκοόν. Σε μία μόνο μέρα έλαβε οχτώ γράμματα για τέτοιες ρεκλάμες, το πρώτο για κάποιο καινούριο σαπούνι του ξενοκράτους, το δεύτερο για μία καινούρια βούτσα των δοντιών, το τρίτο για κάτι πρωτοφανές έλαιον, το τέταρτο για μία νέα μόδα στα σπορ ποικαίμια, το έκτο για ένα νέο στέδιο παπουτσιών, το έβδομο για κάποιο σαπούνι του προσώπου και το τελευταίο για τα «τελειότερα» σαξόφωνα. Ο καθένας λοιπόν απ' αυτούς τους διαφημιστές των έμπορων οικων τον παρακαλούσε να πει την τάδε μέρα σ' ένα φωτογράφο, όπου θα ήταν κι' εκείνος εκεί, και να φωτογραφηθή, είτε καπνίζοντας ένα σιγαρέττο, είτε παίζοντας σαξόφονο, είτε με σαπούνιαδες στο πρόσωπο, για να κάνει ρεκλάμα σ' αυτά τα προϊόντα που αναφέραμε!...

Εκείνος όμως από τους «αστέρες» του Γαλλικού κινηματογράφου, που ένοχλείται περισσότερο από τους διαφόρους οικους κατασκευής καλλυντικών, είνε η Σοφί Βερνόν, ή πιο κοινή κι' ή πιο δημοφιλής Παρισινή. Η Σοφί Βερνόν από την άρχη της καριέρας της μέχρι σήμερα έχει δεχθεί τις έπισημες κι' ένοχλητικές παρακλήσεις των εκατοντάων τέτοιων οικων κατασκευής καλλυντικών, για να τους κάνει ρεκλάμα, κι' έχει αναγκασθή να υπογράψει περισσότερες από δύο χιλιάδες φωτογραφίες της, εκθειάζοντας την δεινή οδοντολογία και την τάδε έλεκτη κρέμα του προσώπου...

Η Μέγκ Λεμονιέ όμως είχε την πιο δύσκολη περιπέτεια απ' όλους τους συναδέλφους της. Περιώνοντας μία μέρα μισοστά από τη βίτσα ενός οδοντοίατρου, είδε κατάπληκτη τον έαυτό της σε μία απ' αυτές τις «ζωντανές φωτογραφίες», που άλλαζαν εκφράσεις καθώς περπατά από μπροστά της.

Μία απ' αυτές τις εκφράσεις, ή πρώτη, παρουσιάζει την Μέγκ Λεμονιέ να γελάει, δείχνοντας τα χάρματα δόντια της. Η τελευταία την έδειχνε ν' είναι απάσιο μορσασμό και με τα μισά δόντια χαλασμένα! Ο δημοφιλής λοιπόν «αστέρας», που δεν είχε ελδοποιηθεί δόλο γι' αυτή την τόσο λίγο κομμηστική ρεκλάμα, αναγκάστηκε να καταγγείλει στο δικηγόρο της κι' ή έπόμενες φυσικά κατέληξε στα δικαστήρια, προς ζημίαν του οδοντοίατρου.

Η Άννα Παϊνς πάλι, ή πιο σημαντική από τις Γαλλίδες καλλιτέχνιδες του κινηματογράφου, έχει αναριθμήτους θαυμαστές και θαυμαστρίτσες, που την λατρεύουν μ' ένα πολύ παράξενο τρόπο. Εκτός από τις φωτογραφίες και τις επιστολές που της έρχονται, της προτείνουν και διάφορες έμπορικες δουλειές. Έτσι ή Άννα Παϊνς δέχτηκε μία μέρα την έπιστολή μιας άλλουθεν θαυμαστρίτσας της, που προσπαθούσε επί τρεις ολόκληρες ώ-

ρες να την πείσει ν' αγοράσει το...μοδιστράκιό της!

Ο Μπαρό, ο δημοφιλής Γάλλος κομικός, λαμβάνει κάθε μέρα πολλά γράμματα από παιδιά. Οι μικροί θαυμαστές του, που δεν μπορούν δόλεν καλά με το σπίτι τους, εξομολογούνται στο είδωλό τους τα βίσιμα και τις πίκρες τους και του αναφέρουν ότι έχουν σκοπό να παρατήσουν πιά τους κακούς γονείς τους και να πάνε να ζήσουν μαζί του. Ο Μπαρό φυσικά απαντά άμεσως να τα συμβουλέψει να καθήσουν έτσι που βρίσκονται, γιατί αλλιώς θα ήταν υποχρεωμένος να ληστέψει ένα...δωροπαιχνίδιο!

Ο Άντρέ Ροάν είχε κι' αυτός μία πολύ παράξενη περιπέτεια. Έγινε ένας νύχτα το θέλη ο κληρονόμος ενός έθνομισιώδους θαυμαστού του, που του παρακάλεσε ένα μικρό κτήμα στη Νότιο Άφρική. Ο θαυμαστής του όμως ήταν έλπιδα ότι θα εύρισκε σ' αυτό διαμάντια. Έπειδή όμως επί τόσων ολόκληρων χρόνων δεν κατόφερε να ανακαλύψει ούτε το παραμικρό διαμάντι, αν κι' έκανε άνω-κάτω το χώμα του κτήματός του, το χάρισε τέλος στον Άντρέ Ροάν, με την έλπιδα ότι ο συμπαθής «αστέρας» θα ήταν πια τυχερός απ' αυτόν! Κι' ο Άντρέ Ροάν τώρα, όπως ένε ο φίλος του, περιμένει να τελειώσει ή καλλιτεχνική του «καριέρα» για να πάει να βρεί διαμάντια στο Τράνσβαλ...

Μα οι «αστέρες» δεν λαμβάνουν μόνο γράμματα για φωτογραφίες τους με άμεσους και για ρεκλάμες καλλυντικών. Κάθε μέρα βρίσκουν στην έλληνογραφία τους και φλογερές εξομολογήσεις, καθώς και ξεφωτισμένες προτάσεις γάμου.

Έτσι όμως που ή τούλη των θαυμαστών φτάνει σ' αφάνταστο σημείο, είνε στην Άμερική. Οι θαυμαστές των «αστέρων» εκεί πέρα δεν υποχωρούν μπροστά σε καμιά εκκεντρικότητα κι' ή έπισημες παρακλήσεις τους καταπνύονται ν' γίνουν τριπλασιασμός εφιάλτης!

Μία μέρα ή Νόρμα Σηρε έλαβε από ένα τελείως άγνωστό της κορίτσι το ακόλουθο γράμμα:

«Δες γάμπε, παρ' όλες τις εκκεντρικές τουαλέτες σας και παρ' όλο το κορμί σας, έξω πολύ καλά ότι είσθε αδελφή μου και σας είδοποιώ να έτε καμάρ πιά να εναγκαλιστείτε στο σπίτι. Ο πατέρας μας είνε άρρωστος κι' είνε βέβαιος χωρίς δουλειά. Η θείος σας λοιπόν είνε κοντά μας κι' όχι απ' πάραυτ το Χόλλυγουντ, όπου γλεντάτε κάθε βράδυ με τους φίλους σας. Θα μπορούσε να κρησθήτε πιά! Άν και έχετε αλλάξει όνομα, έγω σας γνωρίζω από την πρώτη στιγμή...»

Η Νόρμα Σηρε πίστεψε στην άρχη ότι αυτό το γράμμα θα ήταν κάποια ψεύδα, που έβλεπαν να της κάνουν οι φίλοι της, και δεν του έδωσε καμιά σημασία. Έγινε από λίγες μέρες άρρωστη, εκεί που ήταν άρρωστη στο σπίτι, δέχτηκε την έπιστολή της παράξενης εκείνης νέας, ή οποία ήρθε να την όλησει με το ζόρι απ'...απ' τους! Κι' ή μεγάλη «αστέρας» αναγκάστηκε τότε να αφήσει την έλεύθαι της πόλη...

Η Ντόροθ Τζόρνταν πάλι έχει ένα καμάρ τάδεος έσοδο απ' τα διάφορα καλλυντικά, στα οποία είνε πάντα να βάζουν το όνομά της.

Το περίεργο τώρα είνε ότι όλοι οι έμποροι του Χόλλυγουντ λαμβάνουν πάντα τις τιμές τους, όταν δούν ότι ο πελάτης τους είνε κινηματογραφικός «αστέρας». Η Άνιτα Παϊνς πρόσθεσε μία μέρα ότι άρρωστη σ' ένα διαμάντι που απ' την γορμάτισή της τα καλλυντικά της. Για να γλυτώσει λοιπόν απ' την παρακαλούσα των έμπορων έταξε πιά ν' αγοράσει μόνη της τις τιμές τους και τις κορέσει τις τουαλέτες της και στέλνει τώρα την καμάρ της.

Ο Ρίτσαρντ Ντίξ πάλι, το περασμένο καλοκαίρι δέχτηκε ή-

Η Ντόροθ Τζόρνταν κερδίζει ένα σωρό χρήματα από τα καλλυντικά με τ' όνομά της.

Ξαφνα μία έπισητή έπιμελουργών της Σάντα Μόνικα, ή οποία τον παρακάλεσε να λάβη μέρος στο πανηγύρι του τρύγου. Ο πασίγνωστος λοιπόν «αστέρας» αναγκάστηκε την άλλη μέρα να κάνει επί οχτώ ώρες ένα σωρό εκκεντρικότητες άπάνω σ' ένα άρμα και να πετάει διαρκώς ταμπίνα στους θαυμαστές του!

Ο Ραμόν Νοβάρο, τέλος, είδε να παρουσιάζεται μία μέρα στο «εστάντιο» ένας άνθρωπος, κρατώντας μία πελώρια άνθοδέσμη από τριαντάφυλλα.

—Αυτά τα τριαντάφυλλα, εξήγησε στο Ραμόν Νοβάρο, είνε ένα καινούριο είδος, που πέτυχα να το δημιουργήσω ύστερα από δέκα χρόνους έπισημες προσπάθειες. Έπιτρέψτε μου να τα βαφτίσω με τ' όνομά σας. Είμαι βέβαιος ότι τα τριαντάφυλλα «Ραμόν Νοβάρο» θα γίνουν πολύ γρήγορα της μόδας!...

Ο Ραμόν Νοβάρο δέχτηκε πρόθυμα να εναγκαλιστή τον θαυμαστή του και φαντάζεστε την έκπληξή του, όταν είδε ύστερα από ένα μήνα ότι όλοι οι κήποι στη Δύση «Αντζέλες» είχαν και μία τριανταφυλλιά «Ραμόν Νοβάρο». Ο έξιπνος λοιπόν άνθρωπος έκανε την τύχη του και σήμερα είνε κι' αυτός εκατομμυριούχος...

Και το συμπέρασμα τώρα αυτής της τόσο αποκαλυπτικής έρευνας είνε ότι ή λατρεία των θαυμαστών των «αστέρων» κατατάει τις περισσότερες φορές να γίνεται γι' αυτούς ένα σωστό έμψυχτο μαρτύριο...

Z. ΦΡΟΝΒΑΛ

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

ΩΡΑΙΕΣ ΠΑΡΑΔΟΞΟΛΟΓΙΕΣ

(Του ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΑΝΤ)

Πολλοί άνθρωποι χροιοκόπησαν στη ζωή τους, γιατί είχαν περισσότερο θάρρος από εκείνο που ανέχεται ο πεζός μας αιώνας.

Νοιώθει κανείς μεγάλη ευχαρίστηση, όταν ξεφορτώνεται εκείνους που τοις έχει μεγάλη ανάγκη.

Μισού, επιτέλους, να παραδεχθώ την κτηνώδη δύναμη, αλλά την κτηνώδη λογική ποτέ.

Πόσες ανοησίες λέγονται για εύτυχιμένους γάμους!... Έγώ όμως βέβαιος ότι κάθε άνθρωπος μπορεί να ζή εύτυχιμένα με κάθε γυναίκα, άρρε... να μη την αγαπά!

Όταν μία γυναίκα, που χόρεψε, εναπαυρενεται, το κάνει αυτό γιατί μισούσε τον πρώτο άνδρα της.

Όταν πάλι ένας άνδρας, που χόρεψε, παίρνει δεύτερη γυναίκα, το κάνει αυτό γιατί λάτραινε την πρώτη του γυναίκα.

Η γυναίκα δακρύζει στο γάμο την τύχη της, ενώ οι άνδρες βάζουν κάτω από το λαιμό τους λαμπρό μου τι δική τους.

Οι άνδρες παντρεύονται γιατί είνε κουρασμένοι. Η γυναίκα παντρεύεται γιατί είνε περίεργες. Άνδρες όμως και γυναίκες μένουν άπογοητευμένοι από το γάμο.

Η γυναίκα δίνει στους άνδρες τους τ' αληθινό χουσί της ζωής τους, αλλά πάντα φροντίζουν να το πάρουν από πίσω σιγά-σιγά.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Γ. ΜΟΥΡΟΥΖΗ

[Η μόνη αὐθεντική βιογραφία τοῦ γενναίου "Ελληνος πρίγκιπος"]

Βρέθηκε στο Μπρίντεζι καὶ ἀπὸ καὶ πέρασε στὴν Κέρκυρα. Στὴν Κέρκυρα, περνώντας, ἀναγκάστηκε νὰ μείνῃ λίγες μέρες ὡς νὰ βρῇ βαπόρι. Καὶ ἐκεῖ τότε συνέβη καὶ τὸ περίφημο ἐπεισόδιό του μετὰ τὸν ποιητὴ Λορέντζο Μαβίλη, τὸν ἥρωα-ποιητὴ, ποὺ σκοτώθηκε τὸ 1913 πολέμοντας μετὰ τοὺς Γαριβαλδινούς στὸ Δρίσκο.

Τὸ ἐπεισόδιό μεταξὺ Μουρούζη καὶ Μαβίλη κυκλοφορεῖ σὲ πλῆθος εἰδῶν διαδόσεις καὶ μορφές. Ἐκεῖ γίνετο θρόνος, ποὺ ἀνακατεῖτο καὶ πολλὰ μὲ ὑβρίους. Ὡστόσο ἐπὶ τῆς θαλῆς διηγήσεως ὅπως ἀκριβῶς ἔγινε, δηλαδὴ ὅπως ἔξακριβώσαμε, κατόπιν ἀπὸ ἐπιμελὴ ἔρευνα, τίς λεπτομέρειες τοῦ.

Ἐνα βράδυ, κατὰ τὴν λιγισμὴν διαμονή του στὴν Κέρκυρα, ὁ Μουρούζης ἦταν μετὰ παρὰ φίλον του στὸ ζυθοπωλεῖο «Καυκάρων» (ἔτσι λέγετο λατινικὰ ὁ Θεὸς ποὺ ἀναλογεῖ μετὰ τὸν Ἕλληνα Βάκχο). Τὸ ζυθοπωλεῖο αὐτὸ βρισκόταν στὴν «Μάν-ντ-λ' ἄουεν», ποὺ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς κεντρικότερους δρόμους τῆς Κερκύρας, ἀκριβῶς ἀντικατὰ ἀπὸ τὸ παλιὸ θέατρο (σήμερον Δημομαρξεῖο). Μέσα στὴν μύθο αὐτὴ λοιπὸν ἔπινεν ὁ Μουρούζης μετὰ τοὺς φίλους του καὶ στὸ βάθος, σὲ ἄλλο τραπέζι, μόνος του ἔπινε τίς μύθους του, ὅπως κάθε βράδυ, ὁ ἥρωας ποιητὴς Μαβίλης.

Σιγὰ-σιγὰ ὁ Μουρούζης ἐμύθισε καὶ ἔβαλε σ' ἐνέργειαν τίς τρέλλες του. Ἐκάλισε τὸν καταστηματοῦχό του «Καυκάρων» καὶ τοῦ εἶπε :

—Θὰ διώξῃς τοὺς πελάτες, θὰ κλείσῃς τὸ μαγαζὶ καὶ θὰ τὸ ἀφίσης στὴ διάθεσιν ἐμένα καὶ τῆς παρέας μου. Καὶ θὰ σοὺ πληρώσω ὅλη τὴν εἰσπραξίαν τῆς βραδείας.

—Ὁ καταστηματοῦχος ἐδέχαστο. —Δὲν μπορῶ, κύριε, νὰ τὸ κάμω αὐτὸ... Πῶς θὰ τοὺς διώξω; ψυδύρισε.

—Μὲ ξέρεις ποῦς εἶμαι; Εἶμαι ὁ πρίγκιπας Μουρούζης καὶ τὸ διατάσσω!

Ὁ μπαρμπαέρης ὅμως πάλιν ἐδέχαστο.

—Τότε θὰ τοὺς διώξω ἐγὼ, εἶπεν ὁ Μουρούζης.

Κι' ἀμέσως ἐσηκώθηκε ὀρθὸς καὶ κοινώντας τὸ καμουσιό τῆς ἐπασίας, ποὺ εἶχε μαζὺ του, ἐφώνησε :

—Κύριοι, νὰ βγῇτε ἔξω!..

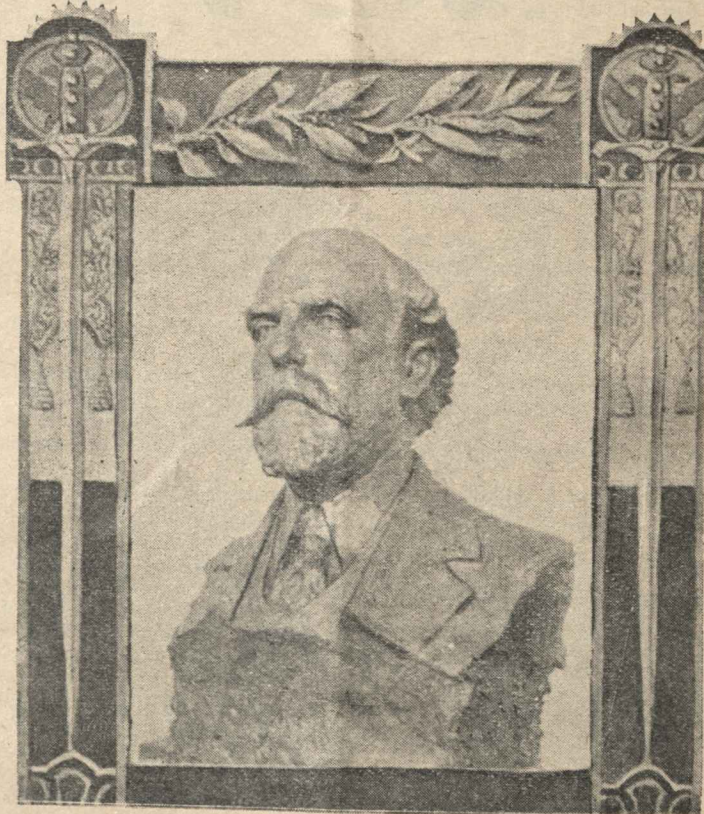
Οἱ λίγοι θαμώνες τῆς μύθρας ἐκαταχθῆκαν μεταξὺ τους... Μερικὸι ἤξεραν τὸν Μουρούζη καὶ τίς τρέλλες του, ἄλλοι ἦσαν δειλοὶ ἢ φιλήσυχοι... Τέλος ὅλοι ἐσηκώθηκαν, ἐπλήρωσαν κι' ἐδῆγαν ἀπὸ τὴν μύθο.

Μόνον ἕνας ξανθὸς κύριος μετὰ γενναία ἐκάρθη τῆς μύθρας στὴ γωνία του κι' ἔπινε ἀνετα τὴ μύθο του. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν εἶδε ὅτι ἀντελήφθη τὴν παρουσία τοῦ Μουρούζη.

Ὁ Μουρούζης ἐπειράχθηκε. Τοῦ ἔκαμεν ἐντύπωση τὸ ὅτι ἕνας πελάτης δὲν τὸν ἔλαβεν ὡς ὅτι του.

Ἐκάλισε λοιπὸν ἀμέσως τὸν καταστηματοῦχό καὶ τοῦ εἶπε :

— Ποῦς εἶνε αὐτὸς ἐκεῖ καὶ

Ὁ ποιητὴς Λορέντζος Μαβίλης

τοῦ, ποὺ δὲν μετὰ θεωρεῖ γὰρ τίποτα :

—Αὐτὸς, κύριε, εἶνε ὁ Μαβίλης, εἶπε μετὰ σεβασμοῦ ὁ μπαρμπαέρης.

—Καὶ τί πρᾶγμα εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος ;

—Ποιητὴς.

—Τί θὰ πῇ ποιητὴς ; Κι' ἐγὼ εἶμαι ὁ πρίγκιπας Μουρούζης !

—Τὸ ξέρω, κύριε.

—Καὶ δταν ἕνας Μουρούζης διατάσσει, ὅλοι τὸν ὑπακούουν...

Χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτ' ἄλλο ὁ Μουρούζης, ἐσηκώθηκε ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸν Μαβίλη.

—Γιατὶ ἐσεῖς δὲν φύγατε ; τὸν ρώτησε.

Ὁ ποιητὴς ἐσήκωσε τὰ μάτια του μετὰ ἡρεμίας καὶ τὸν εἰπάει. Ἀπορούσε μετὰ τὸν τρόπον αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, δὲν εἶδεν ὅμως καμμιὰ ταραχὴ ἢ θυμὸ.

—Γιατὶ νὰ φύγῃς ; ρώτησε τὸ Μουρούζη.

Μετὰ ὅλο τὸ μεθύσι του, ὁ Μουρούζης, δταν ἀντίκρισε τὴν ἡρεμία καὶ τὴν σοβαρότητα τοῦ Μαβίλη, ἠσύχασε. Σκέφθηκε ὅτι δὲν μποροῦσαν εἰκόνα νὰ τὸν ἐξευτελίῃ. Θὰ τὸν ἤθελε πὸ πολλὰ γὰρ παρὰ του. Γι' αὐτὸ τοῦ εἶπε μετὰ φιλανθρώπου τόνου :

—Ἐμεῖς πῶς εἶστε ποιητὴς.

—Ναί, εἶπε ἡρεμῶς ὁ Μαβίλης.

—Τότε θέλω νὰ μᾶς ἀπαγγεῖλετε ἕνα ποίημά σας, εἶπεν ὁ Μουρούζης.

—Μὰ, κύριε, ἀπάντησεν ἡρεμῶς πάλιν ὁ Μαβίλης, ἐδῶ δὲν εἶναι τόπος κατάλληλος γὰρ ἀπαγγελία. Γιὰ τί μετὰ περσάτε ;..

Ὁ Μουρούζης, μὲ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἀληθείας αὐτῆς, ἀνέκραγε πάλιν.

—Ἀρνεῖσθε σὲ μένα, στὸ Μουρούζη ; εἶπε.

—Ναί, εἶμαι ὁ Μαβίλης. Καὶ ἀρνεῖσθε.

Τώρα ὁ Μουρούζης ἔγινεν ἔξω φρενῶν. Ἐβγαλε μὲν ἄπρην φωνή :

—Ἐξω ! Ἐξω καὶ σύ !

Καὶ τὴν ἴδιαν στιγμὴν σήκωσε τὸ μαστίγιό του γὰρ νὰ χτυπήσῃ τὸν Μαβίλη.

Στὸ μεταξὺ οἱ θαμώνες τῆς μύθρας, ποὺ εἶχαν βγῇ ἔξω, ξαναμῆκαν γὰρ νὰ ἴδωσιν ποῦ θὰ καταλήξῃ τὸ ἐπεισόδιό. Αὐτὸ τὸ ἀντελήφθη ὁ Μαβίλης καὶ βέβαιον, γὰρ νὰ τὴν προκαλῇ τὴν περὶ τὴν ἐκείνου κόσμου.

Μέλις ἔφυγεν ἀπὸ τὴν μύθο, ὁ ποιητὴς, βόρκε δὺ φίλους του καὶ τοὺς ἔστειλε στὸ Μουρούζη, ζητώντας ἱκανοποίησιν μετὰ τὸ αὐτὸ. Τὴν κάλεσε σὲ μονομαχίαν κι' ἐδήλωσε πῶς, ἀφοῦ αὐτὸς προσέβηκε, εἶχε καὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ὅπλων.

Οἱ μάχοντες τοῦ Μαβίλη βόρκαν τὸν Μουρούζη τὸ πρῶτον. Ἐπειτα εἶπε ὅτι ὁ ἔξαλλος γλεντῆς ἦταν τὸ πρῶτον ἥρωας καὶ εἶχε μεταναστεύσει γὰρ ὅσα ἔκαμε τὸ βράδυ. Ἐδῆλωση λοιπὸν στοὺς μάχοντας ὅτι μετανόησε καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ μονομαχήσῃ, ἀλλὰ θέλει νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις..

Αὐτὰ τὰ εἶπαν οἱ μάχοντες στὸν Μαβίλη. Ἐκεῖνος ὅμως ἐπέμεινε.

—Ὁχι, εἶπεν αὐτομάτῃ. Πρέπει νὰ γίνῃ ἡ μονομαχία. Αὐτὸς ὁ ἀσέβης νέος σπένει νὰ μάθῃ νὰ σέβεται τὸν κόσμον.

Πραγματικὰ ὅμως ὁ Μουρούζης τότε δὲν ἦταν πολλὸ νεώτερος τοῦ Μαβίλη. Ὁ Μουρούζης ἦταν 37 χρονῶν καὶ ὁ Μαβίλης 34. Μὰ μετὰ τίς τρέλλες ποὺ ἔκανε, εἰδήσαντο πολλὰ νεώτερος..

Τέλος ἀποφασίσθηκε ἡ μονομαχία. Οἱ μάχοντες ἐφρόντισαν νὰ μὴ γίνῃ πολλὴ ἀγρία καὶ ἐξήσαν ἀπὸ τὸν Μαβίλη νὰ δεχθῇ ἐλαφρῶς ὁ ὀρός.

—Νὰ ὀρίσωμεν μὰ βολεῖ πατοῦ ἀπὸ ἀποστάσεως εἰκοσι βηματῶν, τοῦ εἶπεν.

—Ὁχι, εἶπεν ὁ Μαβίλης. Ἐγὼ ἔχω προσλήθῃ κι' ἐγὼ θὰ δώσω τοὺς ὀρους τῆς μονομαχίας. Πρέπει νὰ ἱκανοποιηθῇ πραγματικὰ ὁ ὀριζήσας τρεῖς βολεῖ πατοῦ.

—Ὁχι, εἶπεν ὁ Μαβίλης. Ἐγὼ ἔχω προσλήθῃ κι' ἐγὼ θὰ δώσω τοὺς ὀρους τῆς μονομαχίας. Πρέπει νὰ ἱκανοποιηθῇ πραγματικὰ ὁ ὀριζήσας τρεῖς βολεῖ πατοῦ.

—Ὁχι, εἶπεν ὁ Μαβίλης. Ἐγὼ ἔχω προσλήθῃ κι' ἐγὼ θὰ δώσω τοὺς ὀρους τῆς μονομαχίας. Πρέπει νὰ ἱκανοποιηθῇ πραγματικὰ ὁ ὀριζήσας τρεῖς βολεῖ πατοῦ.

—Ὁχι, εἶπεν ὁ Μαβίλης. Ἐγὼ ἔχω προσλήθῃ κι' ἐγὼ θὰ δώσω τοὺς ὀρους τῆς μονομαχίας. Πρέπει νὰ ἱκανοποιηθῇ πραγματικὰ ὁ ὀριζήσας τρεῖς βολεῖ πατοῦ.

—Ὁχι, εἶπεν ὁ Μαβίλης. Ἐγὼ ἔχω προσλήθῃ κι' ἐγὼ θὰ δώσω τοὺς ὀρους τῆς μονομαχίας. Πρέπει νὰ ἱκανοποιηθῇ πραγματικὰ ὁ ὀριζήσας τρεῖς βολεῖ πατοῦ.

—Ὁχι, εἶπεν ὁ Μαβίλης. Ἐγὼ ἔχω προσλήθῃ κι' ἐγὼ θὰ δώσω τοὺς ὀρους τῆς μονομαχίας. Πρέπει νὰ ἱκανοποιηθῇ πραγματικὰ ὁ ὀριζήσας τρεῖς βολεῖ πατοῦ.

—Ὁχι, εἶπεν ὁ Μαβίλης. Ἐγὼ ἔχω προσλήθῃ κι' ἐγὼ θὰ δώσω τοὺς ὀρους τῆς μονομαχίας. Πρέπει νὰ ἱκανοποιηθῇ πραγματικὰ ὁ ὀριζήσας τρεῖς βολεῖ πατοῦ.

—Ὁχι, εἶπεν ὁ Μαβίλης. Ἐγὼ ἔχω προσλήθῃ κι' ἐγὼ θὰ δώσω τοὺς ὀρους τῆς μονομαχίας. Πρέπει νὰ ἱκανοποιηθῇ πραγματικὰ ὁ ὀριζήσας τρεῖς βολεῖ πατοῦ.

—Ὁχι, εἶπεν ὁ Μαβίλης. Ἐγὼ ἔχω προσλήθῃ κι' ἐγὼ θὰ δώσω τοὺς ὀρους τῆς μονομαχίας. Πρέπει νὰ ἱκανοποιηθῇ πραγματικὰ ὁ ὀριζήσας τρεῖς βολεῖ πατοῦ.

—Ὁχι, εἶπεν ὁ Μαβίλης. Ἐγὼ ἔχω προσλήθῃ κι' ἐγὼ θὰ δώσω τοὺς ὀρους τῆς μονομαχίας. Πρέπει νὰ ἱκανοποιηθῇ πραγματικὰ ὁ ὀριζήσας τρεῖς βολεῖ πατοῦ.

—Ὁχι, εἶπεν ὁ Μαβίλης. Ἐγὼ ἔχω προσλήθῃ κι' ἐγὼ θὰ δώσω τοὺς ὀρους τῆς μονομαχίας. Πρέπει νὰ ἱκανοποιηθῇ πραγματικὰ ὁ ὀριζήσας τρεῖς βολεῖ πατοῦ.

—Ὁχι, εἶπεν ὁ Μαβίλης. Ἐγὼ ἔχω προσλήθῃ κι' ἐγὼ θὰ δώσω τοὺς ὀρους τῆς μονομαχίας. Πρέπει νὰ ἱκανοποιηθῇ πραγματικὰ ὁ ὀριζήσας τρεῖς βολεῖ πατοῦ.

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΙΚΟΥ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑΤΟΣ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”-“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ” ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟ ΜΕΓΑ ΛΑΧΕΙΟΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”,-“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ”, ΔΩΡΑ ΗΜΙΣΕΩΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥ

Ἐπειτα ἀπὸ ἑνδεκα ἐτῶν ζωῶν καὶ θριάμβους, τὰ ἀγαπητὰ σας περιοδικὰ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», ἔλκοντας νὰ δεῖξουν τὸ ἐνδιαφέρον των ὑπὲρ τῶν χιλιάδων τῶν ἀναγνωστῶν καὶ συνδρομητῶν των, προβαίνειν σημερὸν εἰς μίαν μεγάλην, καταπληκτικὴν, πρωτοφανῆ γιὰ τὴν Ἑλλάδα καινοτομίαν. Πλὴν τῆς αὐξήσεως τῶν σελίδων των εἰς 52, τῆς προσλήψεως νέου ἐπιτελείου συνεργατῶν καὶ τῆς ἀναθέσεως τῆς ἐκνευρογραφίσεως τῶν ἐξωφύλλων των εἰς γνωστὸν Ἀθηναῖον ζωγράφον.... Πλὴν τοῦ καταπληκτικοῦ εἰς γενναιοδωρίαν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

τὰ ὅποια θὰ διανεμῇ δῶρα ἀξίας 520.000 δραχμῶν ἑτησίως, ἐγκαινιάζουεν καὶ

ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ

Τὸ μεγαλύτερον Ἑλληνικὸν δημοσιογραφικὸν Λαχεῖον

ΜΕ ΔΩΡΑ ΗΜΙΣΕΩΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥ (500.000) ΔΡΧ.

Οἱ συμμετέχοντες εἰς τὸ ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» — «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», καθ' ἓν τρόπον θὰ ὑποδείξωμεν κατωτέρω, θὰ λαμβάνουν τὰ ἑξῆς μεγάλα καὶ πλούσια ΔΩΡΑ :

Ὁ Α' ἀριθμὸς θὰ κερδίσῃ 1 αὐτοκίνητο Studebaker 5 θέσεων κλειστὸ ἀξίας	Δρχ. 150.000.—
Ὁ Β' 1 εἰσέπαιδον στὴν θέσιν Κουπόνια, ὅπως τῶν «Ἡλυσίων», ἰδιοκτησίᾳ τοῦ διευθυντοῦ	» 50.000.—
Ὁ Γ' 1 ραδιόφωνο μετὰ πλήρη ἐγκατάστασιν, ἀξίας	» 15.000.—
Ὁ Δ' 1 τάπητα πολυτελείας ἀξίας	» 8.000.—
Ὁ Ε' 1 γραμμόφωνο, ἀξίας	» 4.000.—
Ὁ Σ' 1 γραμμόφωνο φορητὸν, ἀξίας	» 2.500.—
Ὁ Ζ' 1 γραμμόφωνο φορητὸν, ἀξίας	» 2.500.—
Ὁ Η' 1 ἐνδυμασίαν ἀνδρικήν ἀξίας	» 2.500.—
Ὁ Θ' 1 ἀδιάβροχο ἀνδρικό, ἀξίας	» 1.500.—
Ὁ Ι' 1 ἀδιάβροχο γυναικεῖο, ἀξίας	» 1.500.—
Ὁ ΙΑ' ὕψασμα ἀνδρικό, ἀξίας	» 1.500.—
Ὁ ΙΒ' ὕψασμα γυναικεῖο, ἀξίας	» 1.500.—
Ὁ ΙΓ' ὕψασμα μεταξωτὸ, ἀξίας	» 1.500.—
Ὁ ΙΔ' ὕψασμα μεταξωτὸ, ἀξίας	» 1.500.—
Ὁ ΙΕ' 1 ντυσίμιν πλάκες γραμμοφώνου, ἀξίας	» 1.500.—
Ὁ ΙΣ' 1 γυναικεῖο καπέλλο, ἀξίας	» 1.000.—
Ὁ ΙΖ' 1 γυναικεῖο καπέλλο, ἀξίας	» 1.000.—
Ὁ ΙΗ' 1 γυναικεῖο κορσέ, ἀξίας	» 500.—
Ὁ ΙΘ' 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας	» 500.—
Ὁ Κ' 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας	» 500.—
Ὁ ΚΑ' 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας	» 500.—
Ὁ ΚΒ' 1 ὀμπρέλλα ἀνδρική, ἀξίας	» 500.—
Ὁ ΚΓ' 1 ὀμπρέλλα γυναικεῖα, ἀξίας	» 500.—
600 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν ἐκδόσεών μας, Βιβλιοθήκης «Μπουκέτου», ἀντὶ Δρχ. 225, ἀξίας	» 135.000.—
500 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν Ἡμερολογίων, Δρχ. 200, ἀξίας	» 100.000.—
200 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν βιβλίον «Καπετὰν Φάντασμα», ἀξίας	» 12.000.—
100 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν βιβλίον «Καπετὰν Βρυκόλακος», ἀξίας	» 3.000.—
	» 500.000.—

Συνεπῶς ἔλα τὰ ΔΩΡΑ τοῦ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» ἀνέρχονται εἰς τὸ καταπληκτικὸν ποσὸν τοῦ ΗΜΙΣΕΩΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥ !...

Εἰς τὸ ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ μας θὰ συμμετέχουν ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἀναγνώστῃ μας ἀποσπόμενοι τὰ δημοσιευμένα Δελτία.

Πρέπει ὅλαθι νὰ φυλάσσετε τὰ Δελτία τοῦ Μεγάλου Λαχείου «Μπουκέτου» — «Οικογενείας» τὰ ὅποια ἤρξαν δημοσιευμένα εἰς τὰ περιοδικὰ μας ἀπὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου καὶ ἐν συνεχείᾳ κατὰ τοὺς ἀμέσους ἀκολουθεῖς μῆνας Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου, μέχρι τοῦ φύλλου τοῦ Πάσχα συμπεριλαμβανομένου.

Ὁ σὺς ἐξηγήσωμεν δὲ ἐντομετάξιν πῶς θὰ μᾶς τὰ ἀποστείλετε.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ ΑΦ' ΟΤΟΥ ΕΝΕΦΑΝ-ΣΗ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ Ο ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΣ ΚΑΙ ΗΜΕΡΗΣΙΟΣ ΤΥΠΟΣ

Τονίζομεν γ' ἀνωτέρω, διότι διὰ νὰ συμμετάσχετε εἰς τὰ λαχεῖα τῶν ἐφημερίδων πρέπει ν' ἀποσφύγετε ἐκαστοῦ τῶν Δελτίων καὶ πλεον, ἐνὸς στὸ λαχεῖο τῶν περιοδικῶν μας θὰ λάβετε μέρος ἀποσπόμενοι 38 Δελτία μόνον, ἥτοι 19 τοῦ «Μπουκέτου» καὶ 19 τῆς «Οικογενείας».

Ἡ κλήρωσις τοῦ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ θὰ γίνῃ ἐνώπιον ἐπιτροπῆς αποτελουμένης ἐξ ἀνωτέρων κρατικῶν ὑπαλλήλων καὶ διανενομένων, εἰς μίαν τῶν γνωστῶν μεγάλων Ἀθηναϊκῶν αἰθουσῶν.

Οἱ κερδίζοντες τὰ πλούσια δῶρα τοῦ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ», θὰ λαμβάνουν ταῦτα ἀμέσως, ἐπιδεικνύοντες τὴν ταυτότητά των.

Ἐπίσης θὰ δημοσιεύεται εἰς τὸ «Μπουκέτο» καὶ ἡ φωτογραφία των.

ΦΥΛΑΓΕΤΕ ΛΟΙΠΟΝ ΤΑ ΔΕΛΤΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» ἌΝ ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΣΑΣ ΕΥΧΟΡΗΣΗ Ἡ ΤΥΧΗ

ΔΩΡΑ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑ ΠΑΝΤΟΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ!...

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Εθιμνικό κωμικό δράμα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΛΗΓΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο πλούσιος Άθηναίος μεγάλου Μπριλλάντης βρίσκεται οικονομικώς στο χείλος του κρημνού. Έχει παγώσει, χωράει μεγάλα ποσά, τον περιμένει η δυστυχία, η φυλακή, ή ακόμα... Ένα μόνον μέσον σωτηρίας υπάρχουν: Η πατρική ή κόρη του Φλώρα — ένα εξωτικό λουλούδι ωμορφιάς — τον βασιλεύοντο βιομήχανο Κωστή Άρτέμη, έναν εξηγέρη χήρο, πούχει πεθάνει η γυναίκα του με τη σκληρότητα και την απανθρωπία του κι έχει παιδί εικοσι ετών. Ο Άρτέμης, που λαχταράει τη Φλώρα, κάνει την πρότασι αυτή στον Μπριλλάντη. Κι' ο δύστυχος πατέρας, μετά νυχτιές αγωνίας, καλεί ιδιαίτερος την κόρη του και της τ' αποκαλύπτει όλα, με βουρκωμένα μάτια. Η Φλώρα εσπνδύεται, κλαίει, σπαράζεται, αλλά δέχεται στο τέλος να θυσιάσει χάριν του πατέρα της, χάριν της οικογενείας της. Και την μεθεομένη συναντά έναν νέο, τον Μίμη, με τον οποίο είχε αρχίσει να πλέκει τον τελευταίο καιρό ένα ιδανικό ειδύλλιο, και αποφασίζει να του ανοίξει την καρδιά της και να τον χειρερήσει για τελευταία φορά... Το «Μπουκέτο» δημοσιεύει το ίδιο το «Ημερολόγιο της Φλώρας».

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τόν συνάντησα τυχαίως στη λεωφόρο Ήρώδου του Άττικού. Χάθηκε πολύ πού με είδε. Και μύρισε μαζί να κάμουμε ένα γύρο στον Έδωτο Κήπο. Μύρισε στον κήπο. Όλα γύρω γελοῦσαν κι' εσπιδόσαν. Κι' όμως η καρδιά μου ήταν μαύρη, σαν την κόλασι. Είχα την προαίσθησι, ότι και στην περίστασι αυτή δεν θα βρωσκι την αγάπη και το ενδιαφέρον πού διψούσε η ψυχή μου. Κι' οι φόβοι μου βγήκαν αληθινοί.

Μόλις εξήγησα στον άνθρωπο πού αγάπησα τί μου συμβαίνει, μούλς του άνοιξα την καρδιά μου, δεν ταράχτηκε, δεν λυτήθηκε — Θεέ μου — δεν άπάνσε...

— Θα χωριστούμε για πάντα! ψιθύρισα. Έτσι το ήθελε ή τύχη...

Αυτός χαμήλωσε το κεφάλι του και δεν έβγαλε λέξη.

Τί περμένα εκ μέρους του λοιπόν; Σχεδόν τίποτα. Μονάχα λόγια παρηγορίας. Κι' αν ζητούσε να με κλέψει και να φένομε μακριά, δεν θα το δέχομουν. Είχα δώσει το λόγο μου στον πατέρα μου. Μα ποθούσα να τον δω να πονά, να λαχταρίζει. Και δεν το είδα... δεν το είδα, άλλομολι!

Όλα σκοτεινίσαν γύρω μου τότε... Η πού μαύρη άελπισις λόγγισε την καρδιά μου... Τραχύμια μέσα μου ο πόνος!... Αισθάνθηκα την ανάγκη να κλάψω, να φωνάξω, να χτυτηθώ, να δαγκώσω τα χέρια μου, μέχρις αίματος... Μα συγκρατήθηκα...

Μονάχα δες κι' δσοι αγάπησαν κι' είδαν τα δνειρά τους να πέφτουν σαν κορά σπάχη, μπουσιν να με καταλάβουν...

Η αγάπη έσβυσε με μιας μέσα μου...

Τό θείο άνθος του έρωτος μαράθηκε. Γέμισε η ψυχή μου περιφρόνησι και άηδία...

Ο Μίμης κατάλαβε τη λίστη μου και μού είπε:

— Γιατί είσατε τόσο ταραγμένη, δεσποινίς Φλώρα; Πρέπει να είσατε ηλιόκοιμη...

— Μονάχα αυτό έχετε να με συμβουλέψετε;

— Δεν τολμώ, δεσποινίς, να έπιδω και να χαλάσω τα σχέδια του πατέρα σας...

— Να; τραύλισα.

— Φυσικά. Ο γάμος πού σάς προτείνει είνε πρώτης τάξεως.

— Σεις το λέτε αυτό; Σεις;

— Και βέβαια, δεσποινίς. Ο κ. Άρτέμης είνε βασιλεύοντος.

—Φυσικά. Ο γάμος πού σάς προτείνει είνε πρώτης τάξεως...

—Υποθέτω πως δεν κάνουν μονάχα τα χρήματα την εθιμνική. Άλλά ως μη υιλάμε πειά γι' αυτό. Η άρα έπέρασαν άλλωστε. Πρέπει να γυρίσω σπίτι.

Δεν δοκίμασε, δεν ζήτησε να με κρατήσει.

Τόν χαϊρέτησα ηγήρα κι' έφυγα.

Κι' όλα-δλα τελείωσαν πειά για μένα...

Καμμία γλυκειά ανάμνησι πλώ μου. Και μπρός μου, μπρός μου είνε νάος γάμος καταραμένος, φρικώδης...

Τόσο λοιπόν είχα γελαστή!...

Τόσο πολύ είχα πέσει έξω!...

Ο νέος αυτός, τόν όποιο θεωρούσα, με την άμετρη καλότητά μου, για υπόδειγμα ανθρώπου εγγενικού, δεν ήταν, παρά ένα άνδρικό...

Ένας άνθρωπος γευτός νεύατα, μα χωρίς ψυχή, χωρίς αισθήματα... Η απογοήτευσίς μου δεν εχεν όρια. Στον άνθρωπο αυτόν έφθκετο να χαρίσω την καρδιά μου. Τόν είχα κλείσει σαν άγιο ειδύλλιο στα φυλλοκάρδια μου. Και μού πλήρωσε τη συμπάθεια πού τού δειξα, μ' αδιαφορία εγκληματική.

Μ' έκανε, χωρίς να δείχνει την παραμικρή λήθη...

Ω, καλύτερα να μην τόν είχα γνωρίσει ποτέ!...

Έτσι δεν θα πονούσα τώρα διπλά.

Μόνον ή νέες, πού αισθάνθηκαν τα πρώτα χτυποκάρδια του έρωτος να σβήνουν κάτω από τόν πύ βαρύ χροιά της αδιαφορίας, μονάχα αυτές είνε οι θέσι να με νιώσουν, να καταλάβουν πόσο μεγάλη είνε ή πληγή πού άνοιξε στην καρδιά μου.

Γύρισα άμέσως σπίτι, κλείστηκα στο δωμάτιό μου, και ξεσπασα σε κλάματα.

(Απ' το «Ημερολόγιο της Φλώρας Μπριλλάντη»)

28 Οκτωβρίου. — Τα πρώτα ματα βαδίζουν το μορσιό δρόμο τους... Βρίσκονται μέσα σε μιὰ παραβύθι. Έρχονται σιγίμες πού έχω την εντύπωσι πως δνειρεύομαι... Μα συνέχισα γρήγορα. Η σκληρή πραγματικότης μ' άσπάζει στα νύχια της και μού ματώνει την καρδιά...

Χές το βράδυ, μ' έπρηξ ιδιαίτερος ή μητέρα μου, πριν έρδει ο πατέρας, και μού μίλησε για τη συμφωρία πού με περιμένει.

— Η θυσία πού κάνεις, παιδί μου, μού είπε, είνε μεγάλη κι' ο Θεός δεν θα σ' άφήση να χαθής. Γίνε φύλακη και λογική. Καί τότε θα ευτυχής στο γάμο σου, χωρίς να το περιμένεις. Δένε βέβαια πολλά για τόν Άρτέμη. Μα δεν πρέπει να τα πιστεύω με όλα, δεν πρέπει να πιστεύω τίποτα. Ο κόσμος είνε μοχθηρός και φιλανθρωπεί πολλές φορές, χωρίς λόγια. Τόν μισούν ίσως για τα πλούτη του. Από σένα εξαρτάται να κάμεις το σπίτι σου, το νέο σου σπίτι, παρόμοιο...

—Μητέρα μου!...

—Τί θές να πής, κόρη μου;

—Φοβούμαι πως το σπίτι μου θα είνε κόλασις, μιὰ κόλασις σκοτεινή, χωρίς φώς, χωρίς καμμία χαρά, γυναικίως βασανιστήρια...

—Μην το λές αυτό, Φλώρα. Βγάλε τις κακές ιδέες άπ' το μυαλό σου. Μην ξεχνάς άλλωστε ότι δεν θα πάθω...

στην να ενδιαφερόμαστε για σένα.

Ποιούσα να πύ;

—Σταυρα το κεφάλι μου σαν τόν κατάδικο, χωρίς να μιλήσω. Άλλά είνε το καλύτερο. Να μη μιλώ. Και να κλαίω... Να κλαίω, να νά άνασπνδύομαι. Το μεγαλύτερο όδωρο τού Θεού στον άνθρωπο είνε τα δάκρυα. Άλλομολι στους ανθρώπους πού δεν μπορούν να κλάψουν. Ο πόνος μεγαλώνει μέσα τους, φουρτουλιάζει και τούς σκοτώνει!...

Η σπαραχή μέρα θα μού μείνη άξέχαστη.

—Μητέρας!...

Ο άνθρωπος πού θα μ' άγοράσει...

Ο άλλος σύζυγός μου, ο σύντροφός της ζωής μου...

—Μητέρα μου, χωρίς το γυίο του.

Μου είψε σχετικώς ή μητέρα μου από το βράδυ. Κι' αυτό έκανε να μην κλείσω μάτι όλη νύχτα. Άγωνισόσα... Εσπράδαξα!...

Άλλά τις γοηθίες μου για να μη φωνάξω στο Θεό πού με βαρύνει, για να μη τού φωνάξω:

—Μητέρα, είλας!... Σκότωσέ με καλύτερα!... Δώσε μου το θάνατο...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

—Μητέρα μου, μού είψε, είσαι πολύ άσχη. Δέν θα κοιμήθηκες...

Ο κ. Άρτέμης έκανε κατ' επανάληψιν την άπόπειρα ν' άνοίξει φλαυρία μαζί μου, μα άπέφυγα το μαρτύριο αυτό, προαποινμένη την ντροπή. Άλλον καλύτερο τρόπο για ν' άποφύγω τη φλαυρία του δεν είχα.

Για το γάμο μας δεν έγινε καθόλου κουβέντα φυσικά. Αλλά θα τα μιλούσαν με τόν πατέρα μου.

Έτσι ή συζητήσις της πρώτης αυτής τυπικής επισκέψεως περιεστράφη σ' άσημαντα καθημερινά γεγονότα.

Η μητέρα μου ρώτησε τόν κ. Άρτέμη, μ' ενδιαφέρον για το γυίο του.

—Θα σάς τόν φέρω να τόν γνωρίσετε, κυρία Μπριλλάντη, της άπάντησε. Έχει κι' αυτός μεγάλη επθυμία να σάς γνωρίσει. Έτελείωσε πλέον τις σπουδές του και είνε το δεξί μου χέρι. Είνε λαμπρός νεός και είμαι κατευχαριστημένος μαζί του. Ναί, ναί, ο Λεάνδρος μου είνε υπόδειγμα νέου.

Ο Λεάνδρος!...

Ο νέος αυτός πού ήταν είκοσι πάνω-κάτω έτών, θα γινόταν παιδί μου, ύστερα από λίγον καιρό.

Θα ήμουν ή μητέρα του, ενώ θα με περνούσε στην ήλικία δυό-τρία χρονία!...

Τί θαλεγε ή κοινωνία, μέσα στην όποια ζούσαμε, με τιμή και ύποληψι ός τώρα, για δλ' αυτά;

Άσφαλώς θα γελοῦσε μαζί μας, και μ' όλο της το δόκη. Θα γινόμουν περιγέλο των φιλενάδων μου, των γνωστών μου. Θα ντροπάζομουν να φανω στους δρόμους.

Μόνον οι χυδαίοι κι' οι ταπεινοί θα με μακαρίζαν για τα πλούτη μου...

Κύτταξα τα άνθη πού είχε φέρει μαζί του ο κ. Άρτέμης και είχα την εντύπωσι πως τάφερε για το νεαρό μου!...

Κι' όταν ο εμελλών σύζυγός μου έφυγεν, έτρεξα στην κάμαρά μου κι' άρχισα να βαδίζω επάνω-κάτω έξωλη.

Ενόμιζα πως θα τρελλανίζομουν, πως δεν θα μπορούσα ν' άνδέξω στο μαρτύριο αυτό ός το τέλος.

Και μήπως θα τελείωναν — Θεέ μου — δλ' αυτά με το γάμο μου;

Απ' εκεί και πέρα θ' άρχιζεν ίσως ή πύ μεγάλη τραγωδία, μόλις βρισκόμουν μακριά άπ' τούς δικούς μου, κοντά σ' έναν σύζυγο τυραννικό και βίαιο...

5 Νοεμβρίου. — Έκείνο πού φοβόμουν συνέβη. Η είδησις τού προσεχούς γάμου μου έγινε γνωστή στους φίλους μας.

Φαντάζεται πειά ο καθένας τί εντύπωσι έκανε αυτό.

Πολλοί δεν θέλανε να το πιστέψουν.

Άλλοι άσχησαν κι' άλλοι λυτήθηκαν.

Λυτήθηκαν όσοι κι' όσες μ' άγάπηον ειλικρινώς, όσοι κι' όσες καταλαβαίνοντι τι μού στοιχίζει αυτός ο γάμος.

Μερικοί τούμωσαν να με συγχαρούν. Κι' εγώ δέχτηκα τα συγχαρήτηρά τους, κοκκινίζοντας ως τ' αυτιά...

Δέν έξωρα πειά αν θ' άνδέξω σ' αυτό το μαρτύριο. Μια σκέψη τριγύριζε επίμονα στο μυαλό μου: Η σκέψη τού λυτρωμού της αυτοκτονίας.

Ναί, έτσι πρέπει να γίνη. Θα σώσω τόν πατέρα μου με το γάμο μου. Θα τόν βγάλω άπ' το άδιέξοδο, στο όποιο βρίσκεται. Κι' ύστερα... Υστερα θα κοιμηθώ για πάντα στην άγκαλιά της γής!...

Ο Άρτέμης θα πληρώσει όλα τα χρέη τού πατέρα μου, την παρονομή της ήμερας των γάμων μου. Θα τού δώσει επίσης ένα σεβαστό ποσό, για να συνεχίση τις δουλειές του.

Έτσι, την ήμερα τού γάμου μου, θα είμαι ελεύθερη να διαλέσω τόν έαυτό μου όπως μού άρέσει.

Αυτό δεν είνε ίσως τιμω άπέναντι τού Άρτέμη. Μα είνε μήπως τιμω ή πρότασις πούκανε στον πατέρα μου; Είνε τιμω ο γάμος μας;

Έχουν δίκιο να έλέν λοιπόν πως ή αυτοκτονία είνε ή καλύτερη λύσις σε μερικές περιπτώσεις.

Προτιμώ να με σφίξη στην άγκαλιά της γής, παρά ο άνθρωπος αυτός, τόν όποιο άνδράω και φοβούμαι...

Ναί... Θα μη ή νυχτική πασάδα και δεν θα βρη παρά ένα κρύο σωμα.

Είμαι πειά ή μνηστή τού θανάτου, όποι έτοι το θέλησε ή τύχη μου...

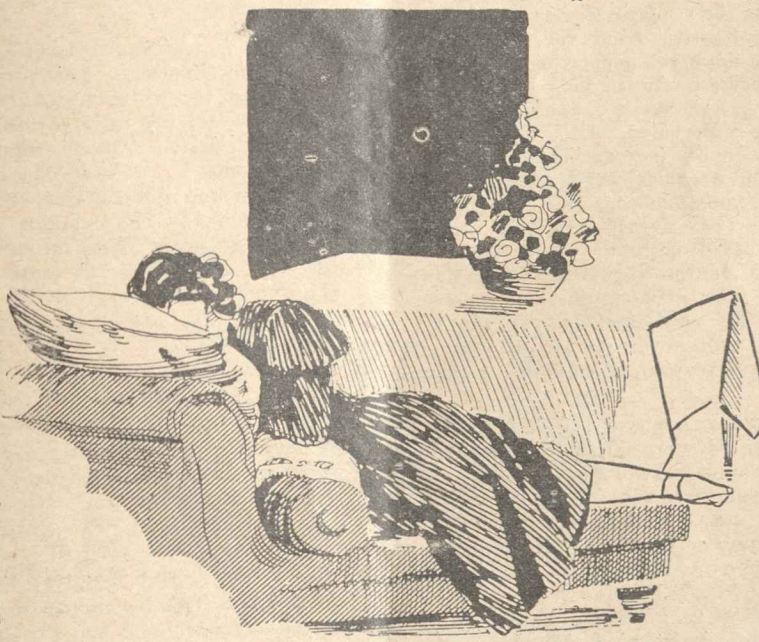
Πρέπει όστόσο να βρω ένα περιστασιό ή χανένα δραστηκό δηλητήριο. Δέν βέλω να πνέσω πολύ. Θέλω νάρθη γρήγορα ο θάνατος και να με σκεπάσει με τα πτερά του...

Θεέ μου, τί σκάνδαλο!...

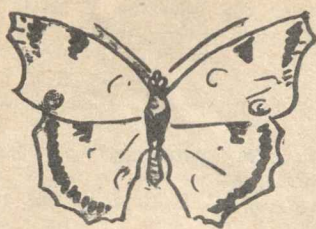
Τό ένα σκάνδαλο πάνω στο άλλο... Τα λευκά όρδα, τα λευκά κρίνα τού Ύμναίου, θα βαρύνουν κόκκινα από το αίμα μου...

Κι' όμως — έτοι είν' ο κόσμος — βρίσκονται φιλενάδες μου, πού με μακαρίζουν για το γάμο μου αυτόν.

(Ακολουθεί)

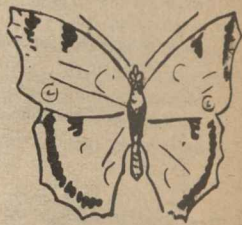
Κλείστηκα στο δωμάτιό μου και ξεσπασα σε κλάματα...

Η ΜΕΓΑΛΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΟΙ ΘΡΙΑΜΒΟΙ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΤΑΛΙΟΝΙ

Η ζωή της κόρης του μεγαλειότερου χορευτού του XIXου αιώνα. Η πρώτη εμφάνισή της μίας μικρής μπαλαρίνας στην Εύρωπη. Η Μαρία Ταλιόνι στην Όπερα του Παρισιού. Τα θριαμβευτικά μπαλέτα της στη Σκάλα του Μιλάνου. Ο τραγικός θάνατος της μπαλαρίνας Έμμα Λιέρν. Τα τελευταία χρόνια της Μαρίας Ταλιόνι στο Λονδίνο, κλπ.

Η περίφημη χορεύτρια Μαρία Ταλιόνι είναι, μπορεί να πη κανείς, ή Άννα Παύλοβα του XIX αιώνα, ή μοναδική και ασύγκριτη δηλαδή μπαλαρίνα που εξέγινε το χορό από κάθε άγνητο στοιχείο και του έδωσε μια αιδέα και μια γοητευτική παρθενική. Στην εποχή της έλεγαν γι' αυτήν ότι ήταν η ενσάρκωση της Τερψιχόρας, η οποία είχε ξαναγεννηθεί στον κόσμο για να δώσει πάλι στην τέχνη της τον ιερό και πάναγνο χαρακτήρα της.

Αν και είχε γεννηθεί στη Στοκχόλμη, η Μαρία Ταλιόνι ήταν Ιταλίδα. Ο πατέρας της, ο μιλιανέζος Φίλιππος Ταλιόνι, ένας μεγάλος καλλιτέχνης που θα γινόταν σε λίγο ο περιφημότερος χορογράφος της εποχής του και θα είχε μαθητές του σ' όλες τις σημαντικές Ενώσεις, ήταν τότε πρώτος χορευτής στο Βασιλικό Θέατρο και προστατευόμενος του βασιλέως Γουσταύου III, που είχε ιδρύσει πολλές Ακαδημίες χορού και βοηθούσε όσο κανείς άλλος μοναρχος την ανάπτυξη των Καλών Τεχνών στη βορεινή χώρα του. Όσο για την γυναίκα του Φίλιππου Ταλιόνι, ήταν κόρη του περιφημού τραγουδιστή Κάστεν. Από μικρή λοιπόν η Μαρία βρέθηκε μέσα σε μια καλλιτεχνική ατμόσφαιρα, σ' ένα ποιητικό περιβάλλον, που είχε για πλαίσιο τα ρομαντικά δάση και τα όνειρώδη τοπία της Σουηδίας.

Περίττο είναι τώρα ν' αναφέρω κανείς ότι η μικρούλα Μαρία άρχισε να χορεύει μόλις μόλις να σταθεί στα πόδια της. Είχε πάντα δίπλα της τον καλύτερο χοροδιδάσκαλο που μπορούσε να εισηγηθεί: τον πατέρα της. Ο Φίλιππος Ταλιόνι, όταν, έστειλε από το Βασιλικό Θέατρο της Στοκχόλμης για να εμφανισθεί στο Θέατρο του Κάσελ, κ' έπειτα στο Θέατρο της Βαρσοβίας, είχε όλα τα προσόντα για να γίνει άρχηγος μιας μεγάλης και τρισένοδης δυνάστεως χορευτών και χορευτριών. Το κοινό εκείνης της εποχής είχε μεγάλη καλλιτεχνική μόρφωση και για να γίνει εαυτούς ένας χορευτής, έπρεπε να έχει μια ασύγκριτη τεχνική τελειότητα και ένα πραγματικά αξιοθαύμαστο ταλέντο.

Όταν λοιπόν το 1822, σε ηλικία δεκαοχτώ χρόνων, η Μαρία Ταλιόνι έκανε την πρώτη της εμφάνιση στη Βιέννη, όλη η αριστοκρατία της Αυστρίας έδεν ότι ήταν αντίξια κόρη του πατέρα της και ότι θα γινόταν γρήγορα η μεγαλειότερη χορεύτρια της εποχής της. Τις ίδιες θριαμβευτικές επιτυχίες σημείωσε και στο Μόναχο, καθώς και στη Στουτγκάρτη, απ' όπου την κάλεσαν το 1827 στο Παρίσι. Η Μαρία Ταλιόνι έκανε την εμφάνισή της στην Όπερα, σ' ένα άνω-κάτω μπαλέτο, που είχε τίτλο «Ο Σικελιανός». Η Παρισινή Όπερα ήταν τότε το μόνο θέατρο που μπορούσε να κάνει τρισένοδοξη μια καλλιτέχνη. Κι' ο θρίαμβος της Ταλιόνι εκείνο το βράδυ ήταν κάτι το πρωτοφανές και το άξια-στο!

Η Εύρωπη εκείνης της εποχής, στην οποία άρχισε να γίνεται γνωστή η κόρη του μεγάλου χορευτού Ταλιόνι, ήταν ολόκληρη ρομαντική. Ο ρομαντισμός είχε αλλάξει τα γούστα και τη μόδα του καιρού. Τα πρόσωπα και τα θέματα της αρχαίας μυθολογίας είχαν παραχωρήσει τη θέση τους στους λαϊκούς θρύλους και στη σύγχρονη ζωή. Κι' όπως στο θέατρο και στην ποίηση ο Έρως και ο Βέρθερος είχαν διαδεχτεί τους ήρωες με τις γλαυκίδες και τους κοδοιφύλους της κλασικής παραδόσεως, έτσι και στο χορό, η Αφροδίτη, η Άρτεμις, η Εύρυδικες είχαν αντικατασταθεί από ένα τελείως διαφορετικό είδος αλληγοριών και προσωποποιήσεων, από τις Νεραίδες και τις Σελήδες. Καμιά λοιπόν άλλη χορεύτρια, εκτός από την Ταλιόνι, δεν είχε το χάρισμα να υποδυόταν αυτές τις όνειρώδεις μορφές που έμοιαζαν σαν άγγελοι και σαν πεταλούδες. Η ελαφρότητα της ήταν κάτι το υπερφυσικό! Η Ταλιόνι, όταν χορεύε, άγγιζε

Η Ταλιόνι καθοδηγούσα στο χορό την Έμμα Λιέρν

με τα πόδια της τη σκηνή με την ίδια ανάλαφρη χάρη της αλμύρας που άγγιζε τον αέρα των κινήτων.

Ο ρομαντισμός του Παρισιού κοινό για την Ταλιόνι είχε τότε σ' ένα είδος τρέλλας. Όλες οι γυναίκες προσπαθούσαν να μιμηθούν τη χάρη της. Κι' η Όπερα, για να εξασφαλίσει τις εμφανίσεις αυτού του είδωλου της κομπόζας, δίστασε να της προσφέρει ένα συμβόλαιο για δεκαπέντε χρόνια, από το 1829. Ένα τέτοιο συμβόλαιο γινόταν για πρώτη φορά, γιατί η σταδιοδρομία των χορευτριών εξαρτιόταν τότε από τις ιδιοτροπίες του κοινού και από την υποστήριξη ισχυρών φίλων. Η Ταλιόνι όμως ήταν ένα εαυτό-μενος, μια καλλιτέχνης που ήξερε να γοητεύει διαρκώς το κοινό της με το έλεγχό της.

Το 1841 η περίφημη χορεύτρια, που έκανε κάθε τόσο μεγάλες «τουρνέ» στην Εύρωπη, πήρε το βάπτισμα της Σκάλας του Μιλάνου. Η εμφάνισή της σ' αυτό το Ιταλικό θέατρο προκάλεσε μια άλη-νη φρενίτιδα και τα καλλιτεχνικά χρονικά εκείνης της εποχής αναφέρουν ότι εκείνη η παράσταση της Ταλιόνι έμοιαζε με τη στήλη μιας βασιλείας. Η μεγάλη χορεύτρια εμφανίστηκε στα μπαλέτα «Η κόρη του Λονδίνου», «Η σταγόνιτσα» και «Η Σαβίτσα». Τη «Σαβίτσα» την είχε φτιάξει ο πατέρας της, ο Φίλιππος Ταλιόνι, ειδώλος γι' αυτήν και ήταν το μπαλέτο που την έδωσε περισσότερο από κάθε άλλο, όπως έδωσε τη μεγάλη Ρωσσία χορεύτρια Άννα Παύλοβα ο «Θάνατος του Κιάνου».

Σπάνιο παράδειγμα στον κόσμο του θεάτρου είναι η ομορφιά της Μαρίας Ταλιόνι, που δεν αεχάλασε από τους εκπληκτικούς θαύμους της και την απερίγραπτη λατρεία του κοινού. Η μεγάλη μπαλαρίνα εξοκολοφούσε να δουνένη με τη συνείδηση και τη θέληση μιας «ερωτόδραμα», κι' αυτό ακριβώς έδωσε στο χορό της τη σφραγίδα της ασύγκριτης τέχνης. Στο ήσυχό κι' απλό μέγεθος της: είχε φτιάξει ένα δομάτιο με πολύ επιπλέον πάτωμα, όταν φέρε ολόκληρες κάθε νύχτα έκανε πρόβες στο καινούριο μπαλέτο της. Στην ιδιωτική της ζωή ήταν απλή, καλόκαρδη, μ' ένα γλυτό γοητευτικό που έκανε τους συγχρόνους της να λένε γι' αυτήν: «Εν είνε μια γυναίκα, είνε ένα μαγικό όνειρο».

Το 1832 η Ταλιόνι παντρεύτηκε τον κόμη Ζυλιέρο ντε Βοναζέν, μια δέν έζησε μαζί του εύννησιμη, γιατί ο όστος άνδρας της την πορτίσσε ύστερ' από λίγο καιρό. Μετά δέκα χρόνια, το 1842, από μια σήψη, έζησε να ξανα-θεοδύν μαζί σ' ένα γένια στο Παρίσι. Ο Ζυλιέρο ντε Βοναζέν, που είχε φάνετα πολύ εσ-σθενή ανήνη, δέν την αναγνώρισε και ρώτησε σιγανά το δι-πλανό του πού ήταν.

—Μά είνε η γυναίκα σου! τοι' απάντησε εκείνος κατίπληκτος. —Η γυναίκα μου; Έκανε ασ-σπισμένος ο όστος κόμης. Πέ-φτερο! Πρέπει να τη γνωρίσω... Κι' έπειδή τοι' άρεσε να κάνει τον πνευματώδη, στο τέλος τοι' γείμματος έπε σε κάποιο αλκο τον να τον παρουσιάσει στην Ταλιόνι. Έκείνη τότε, με τον ήσυχό κι' εύγενικό τρόπο της τόν έβαλε στη θέση του με μια πικάντικη παρη-τήρηση:

—Κίριε, τοι' έπε χοιρογείν-τας, μού φάνετα ότι έχω ήδη την εγχαρίστηση να σάς γνωρίσω κατά το 1832!...

«Υστερ' από πέντε χρόνια, το 1847, η Μαρία Ταλιόνι άφησε την Όπερα του Παρισιού και πήγε να εγκατασταθεί στην Ιταλία. Πρώτα κώθηκε λίγο καιρό στην περίφημη «Κά ντ' Όρο» της Βενετίας, σ' ένα από τα φ-ραυότερα παλάτια της κ' έπειτα

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Σύμφωνα με τελευταίες ανακρίσεις επιστημονικές παρατηρήσεις, η ταχύτης του σφαιριού στις διάφορες ηλικίες του ανθρώπου είνε η εξής:

—Μόλις γεννηθεί ένα παιδί, έχει φυσιολογικώς 130 σφύξεις στο λεπτό. Σε ηλικία ενός έτους 120 σφύξεις, τριών ετών 90, επτά ετών 85, ο έφηβος έχει 80 σφύξεις, έπειτα στον ώριμον άνθρωπο ο αριθμός κατεβαίνει ως τα 70—75 και στα γερόντια στή 65 σφύξεις στο λεπτό.

—Η γυναίκα έχει λίγο περισσότερες σφύξεις, ως γνωστόν. —Αν δέν μάς άρέσουν τα γούστα των λουλουδιών που σπείλ-ζουν τα βάζα μας, μπορούμε να τούς δάσουμε τεχνικώς, τι χρώμας θέλουμε.

—Πρώς τούτο άρχει να αζούμε στο νερό, στο όποιο τά διατη-ρούμε, ό,τι χρώμα θέλουμε από αντίλη ή φοξίνη διαλυμένη σε λίγο οινόπνευμα.

—Ετσι μπορούμε νάχουμε τριαντάφυλλα μπλέ, γαυράλλα πρά-σινα και γενικά οποιοδήποτε λουλούδι, σ' ανακατάστη απόχρωση.

—Εννοείται πως τα λουλούδια, που πρόκειται να βάψουμε, πρέπει νάνα άσπρα, διατηρούνται δέ χροματισμένα όσο κα θέλουμε.

—Στη Γαλλία ο κόσμος κανίζει φα-νερια περισσότερο, παρά από τοι' χρώμα-σμών πολέμο.

—Κατά τη στατιστική, στα 1913 ξε-δεύτηκαν 44 εκατομμύρια καλά καπνύ, δηλαδή 3.800.000.000 σιγαρέτα, ενώ στα 1931 56.300.000 καλά, ήτοι 18.000.000.000 σιγαρέτα.

—Η γενέτειρα του καπνίσματος στή γυναίκα άρχει άραγε για να δικαιολογή-ση την αβέστην αυτή της καταναλώσεως;

—Για τη διάρκεια της ζωής των που-λιών, επικρατούν διάφορες προλήψεις. Ένας Άγγλος επιστήμων όμως εξασοβό-σεν ότι: Το άρνδι μπορεί να ζήσει στο κλουβί 15 χρόνια, το ψαφόν 18—20 χρό-νια, το καναρίνι 20, η καρδερίνα 23, ο κόρακας, που θεωρείται γενικά μακρόζωος —έξ ου και κοροακόζωος— 27, καθώς και ο παπαγάλος, παρατάμεν από 60 χρόνια και ό γίγας φτάνει τα 100 χρόνια.

—Αναφέρονται όμως και περιπτώσεις γερακιών που έζησαν πλέον των 160 ετών.

—Ένας Βέλγος μηχανολόγος κατε-σκεύασεν ένα ραδιόφωνο, τόσο μικρό, ώστε έχωρεσεν ολόκληρο μέσα σ' ένα... στυλο-γράφο!

—Φυσικά, το ραδιόφωνο αυτό, που πα-ίνει όλους τους μεγάλους σταθμούς, δέν έχει μέγαφωνο, κ' ο κάτοχός του άκουει τις μελωδίες έλαφρώοντας σ' αυτά του δυ άκουστικά.

—Έχει όμως το καλό το ραδιόφωνο αυτό να μην ενοχλή τοι' άλ-λους. Άκούει μόνον ο κάτοχός του, ό,τι άκούει ο μεγάλος ραδιοφω-νικός σταθμός, την ώρα που γράφει με τον στυλογράφο του.

—Ένας στατιστικός κατήχησε στατιστική κλίμακα του άναστή-ματος των διαφόρων ανθρώπων φίλων.

—Σύμφωνα με τη στατιστική αυτή, το ψηλότερο ανάστημα έχουν οι κάτοικοι του Σουδάν της Αιθιοπίας (1.873 μέτρα κατά μέσον ό-ρον). Υστερα έρχονται οι κάτοικοι της Γουινέας (1.781 μ. κα-τά μέσον όρον), τοις οι κάτοικοι της Πολωνίας (1.762 μ.), με-τά οι Σκανδιναβοί με 1.724 μ. Υστερα οι Άγγλοι (1.673 μ.), οι Γερμανοί (1.677 μ.), οι Γάλλοι (1.650 μ.), οι Κινέζοι (1.630 μ.), οι κάτοικοι της Νοτίου Ιταλίας (1.633 μ.), οι Λάπωνες (1.510 μ.) και τελευταίοι οι Περούσιοι (1.29 μ. κατά μέσον όρον).

—Στο Παρίσι ιδρύθη από όλίγον καιρό, στη Μοναχία, «Λέ-ση των Έσθητων», στην οποία γίνονται δεκτοί ως μέλη μόνον οι σοι είνε άπολασμένοι να μην παντρεύονται ποτέ.

—Η Λέση αυτή περιλαμβάνει φυσικά πολλά μέλη.

—Μά ο τόπος των περιόγων έσχαν είνε η Άγγλία, όποι έπη-γε από τινος η «Λέση των Αποκαταστητών». Τα μέλη της άπας σε κάθε γλέντι που γίνεταν έφταναν χίλια ποτό: θ' αποκαταστή, η «Λέση των Φωφιδών», όσων δηλαδή έσκαταν τον άναπνέο τους στη μονομαρία, η «Λέση των Παλαυδοφών», η «Λέση των Στε-ναγμών», των άσπιννοχών δηλαδή γήρων, η «Λέση της Σιω-πής», η «Λέση των Μυταράδων», η «Λέση των Τερπληδών», τους άποισ έδιωξε διά της βίας μια μέρα η άστυνομία, όταν έπασεν έκε-τόντα μια πυροαυτή και δέν ένοησαν να τή ζωνήσουν, μ' όλον τον κόσμο να κρινε έσταντο, η «Λέση των Κατακαταρτιμένων», όσων δηλαδή κατακαταρτιζόταν η γυναίκα τους κλπ. κλπ.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΓΙΑ ΣΕΝΑ

Πά σε τήνδονα τραγουδούν,
τα λουλούδια γιά σέν' άνθουν
μέσα στά μύρα τοι' μαριού, μέσ στίς
[δουσιές τ' Άπρίλη
κι' η λεγούνη τριανταφυλλιά
γιά να' οτή γλυκά γλυλά
μέ τοι' ήλιο το χαμόγελο σου στέλει αύγή και δειλί.

Το γεγάριό το γλυκό
που κάθε βράδυ μαριού
σάν σφονό άνεβαίνοντάς σε γλυκοχαίρετι
κι γιά τα μάθρα σου μαλλιά
η μουμένη άμυγδαλιά
μέσ τοι' χερσών την καρδιά την παγωμένη άνθίζει.

Σή σγαλιά τη βραδινή
τ' άγχι με γλυκά φωνή
στο διάδο του τρελλό σκαπό σου σιγοτραγουδάει
ότι σάν άπλώνετ' η βραδεία
η νομένη μου καρδιά
γλυκά μου άγάτη, λατρευτή, μόνο γιά σε χιπταίει!...

Θ. Κ.

ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

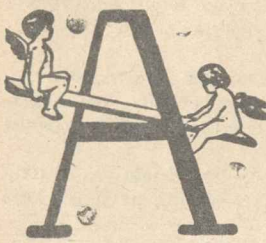
ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Αν κάθεσαι στη θέση σου, κανείς δέν σε σηκώνει.
—Από έναν βγαίνει ο λόγος, κ' εκατό εσθός τον ξερούν.
—Έρωματα και φτώχεια, πληγές αγιάτρευτες.
—Λατρίσι, καλοτήριον, να σε ξαναδανείσουν.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΠΩΣ ΑΦΗΣΑ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΘΟΝΗ

[Μία όμορφη αυτοβιογραφία της Σουλίας Σίντνεϋ, του χαριτωμένου «άστερος» του Αμερικανικού κινηματογράφου, που έσημειωσε εσχάτως θριαμβευτική επιτυχία στην «Μαντάμ Μπατερφλάι»]

ΡΑΓΕ ξέρετε πού εινε το μυστικό της ετυχίας μου; Καταφέρνω πάντα να έχω μία γωνιά δική μου, τελείως δική μου! Νοιώθω ότι είμαι ή πιο δυστυχισμένη γυναίκα του κόσμου όταν δεν μπορώ να βρω μία ήσυχη μεριά, ένα άποικορο καταφύγιο για ν' αποτραβηχτώ και να μείνω εκεί σέρε ώρες δλόκληρες μόνη, δλομόναχη!

Όταν με πιάνει ή ανεξήγητη εκείνη μελαγχολία που βασανίζει κάθε τόσο όλους τους «άστερες», κλειδώνω την πόρτα μου, δεν δέχομαι κανένα και τριγυρίζω σαν ποτέ πριν περσούν τα μεσάνυχτα! Κι' όσώσο δεν ήμουν πάντα ή δίστορη. Άλλοτε ήμουν ένα φρόνιμο κορίτσι που δεν έκανε ποτέ καμιά τρέλλα στη ζωή του. Μά τότε περνούσα δύσκολες μέρες και δεν ήξερα τί θα πη χαρά, έρως, ετυχία.

Σήμερα, παρ' όλες τις στενωχόριες της δουλειάς μου, είμαι πολύ εύχαριστη από τη ζωή μου. Έχω ένα από τα καλύτερα «χόμ» του Μπέδερλν Χίλλς, μία όμορφη έλλα με δώδεκα μεγάλα δωμάτια. Τά επιπλά μου τά έχω φέρει από το Παρίσι. Τα κρυστάλλινα τρεβίσια μου από τη Κοπεγχάγη. Τα χαλιά μου από την Τεχεράνη της Περσίας. Δεν έχω τίποτα που δεν εινε αθθεντικό! Τό καμάρι μου όμως εινε δ κρυστάλλινος καθρέφτης— και τό τραπέζι μου της τουαλέτας της Σάρας Μπερνάρ!

Ναι. Μέσα στον κοιτώνα μου έχω τό τραπέζι της τουαλέτας της «θείας Σάρας». Μπορώ δέ ν' αποδείξω εύκολα, ότι αυτό τό πολύτιμο στόλισμα του «χόμ» μου εινε αθθεντικό, μαι έχω βρή σ' ένα μυστικό συτάρι του ένα παλιό έρωτικό γράμμα της μεγάλης καλλιτέχνιδος...

Γύρω από τη έλλα μου απλώνατας ένας όμορφος κήπος με φούντες, με μεγάλους μεξικανικούς κάκτους και με υπέροχα ροδόδεντρα. Αυτό τό «σουίτ χόμ» μου φαίνεται ότι εινε ή πιο ήσυχη κι' ή πιο όμορφη γωνιά της Κολλιφορνίας.

Μά πόσες και πόσες περιπέτειες πέρασα κι' άποκτήσω μία μέρα αυτόν τό μικρό παράδεισό μου!

Η οίκαγένειά μου δεν ήταν διόλου εύπορη. Ο πατέρας μου ήταν ένας οδοντοίατρος με πολύ μικρή πελατεία. Ποτέ του δεν κατάφερε να κερδίσει αρκετά χρήματα. Περνούσαμε λοιπόν δύσκολες μέρες ελπίζοντας πάντα ότι κάποτε θα καλυπέρει ή θέσις μας.

Από τά παιδικά μου χρόνια δεν θυμάμαι τίποτ' άλλο παρ' μόνο ότι πήγαινα τυχικά σ' ένα κοινό και πένθιμο σχολείο κι' ότι δεν κατάφερα ποτέ να μάθω απ' έξω τά μαθήματά μου. Κι' αυτό, όχι γιατί δεν είχα ινήγη, αλλά γιατί τά παραμελούσα παίζοντας μ' ένα μικρό θεαράκι που τό είχα φτιάξει μόνη μου.

Ήμουν δέκα χρόνων, όταν βρήκα μία μέρα σ' ένα ντουλάπι ένα μεγάλο κι' άδειο κάδρο. Τό πήρα λοιπόν με την άδεια της μητέρας μου, έφραξα τό μυσό μ' ένα κομμάτι πανί κι' έβριξα από πάνω, σαν ένα είδος αδαίας, έν' άλλο παλιό ύφασμα. Μ' αυτόν τον πρόχειρο τρόπο έφτιαξα ένα παιδικό θεαράκι και διασκεδάα τις φίλες μου δίνοντας παραστάσεις με μικρές κομικές που τις είχα φτιάξει κι' αυτές μόνη μου.

Από αυτή την παιδική μανία μου μπορεί τώρα να ματέψη κανείς ότι άραπούσα με πάθος τό θέατρο κι' ότι όνειρευόμουν να γίνω μία μικρή ήθοποιός. Τί μ' ενδιέφεραν λοιπόν τά μαθήματα του σχολείου; Μήπως θα γινόμουν δασκάλα; Διδάακα πολύ λίγο στο σπίτι, στο σχολείο όμως παρακολουθούσα με προσοχή τις παραδόσεις κι' έτσι θυμόμουν να πώ την άλλη μέρα, όταν μ' εξέταζαν ή δασκάλες μου. Ή τιμωρίες έβδαινα έπερταν βροχή, μα καμιά

δεν με φόβισε τόσο, ώστε να εγκαταλείνω τό άγαπημένο θεαράκι μου.

Δεκαπέντε χρόνια πέρα την άπόφαση να δηλώσω καθαρά στοίς γονείς μου πού τό στάδιο ήθελα ν' ακολουθήσω κι' ένα βράδυ ζήτησα από τον πατέρα μου την άδεια για νά έγγραφώ σέ μία δραματική Σχολή.

Η μητέρα μου, όταν άκουσε αυτά τά τρομακτικά σκιάδι μου, λίγο έλειψε να πάθω συγκοπή! Η Σουλία της ήθοποιός! Η Σουλία της άπάνω στη σκηνή ενός θεάτρου! Αυτό ήταν άνημποστο!

Ο πατέρας μου συμφώνησε κι' αυτός μαζί της, μα δεν μου έκανε καμιά άσotteρή παρατήρηση. Περιορίστηκε μόνον να με συμβούλεψη να διαλέξω κανένα πιο «άξιωπρεπό» έπάγγελμα. Κατάλα λοιπόν ότι αν έπέμενα περισσότερο και τού έξηγησα ότι όνειρευόμουν να γίνω μία μέρα διάσημη σαν τη Σάρα Μπερνάρ, θα κατάρρενα να τον πείσω ότι και τό θεατρικό στάδιο ήταν άξιωπρεπό και... άξιος ήλεντο.

Μά δεν τού είπα τότε τίποτα. Άφρα να περάση ή πρώτη θύελλα και την άλλη μέρα σηκώθηκα κι' έγώ προί και πήγα ύστερ' απ' αυτόν στο οδοντοίατρείο. Είχα πάρει την άπόφαση να τον βοηθήσω και να κερδίσω έτσι τά χρήματα που μου χρειαζόντουσαν για τά διδάκτρα μου στη Δραματική Σχολή. Ο πατέρας μου δέχτηκε πρόθυμα τη σότηεί μου, πήρε περισσότερο θάρρος, άρχισε να περσιφτεί και καλύτερα τούς πελάτες του κι' ύπως ήταν φυσικό, καλύτερα ψαν άμέσως κι' ή δουλειές του.

Υστερ' από δύο μήνες ή οικονομική μου κατάσταση είχε αλλάξει. Οι γονείς μου τώρα με λάτρυναν ακόμη περισσότερο κι' όταν τούς έκανα πάλι λόγο για τό θέατρο, δεν γκρίνιαζαν ύπως πρώτα

και δεν κατέδασαν τό μούτρα τους. Είχαν δή ότι είχα θέλει κι' ότι άγαπούσα και τη δουλειά. Αυτό ήταν μία άπόδειξις ότι θα κατάφερα ίσως να πραγματοποιήσω τ' όνειρό μου. Κι' έτσι μου έπέτρεψαν μία μέρα να παρακολουθήσω τά μαθήματα της Δραματικής Σχολής.

Επιτέλους! Είχα κάνει τό πρώτο βήμα. Έπειτα από δύο χρόνια θα μπορούσα να παρσιναιστώ σ' ένα ήσασ και νά ήγη τήσω δουλειά...

Αυτά τά δύο χρόνια της ζωής μου στη Δραματική Σχολή τού Μπρούνλιν, πέρασαν σαν όνειρο. Όταν τέλειωνα τη δουλειά μου στο οδοντοίατρείο τού πατέρα μου, έφραγα χαρούμενη, εύτυχισμένη, για νά πάω να παρακολουθήσω με θρησκευτική ευλάβεια τά μαθήματά μου.

Δεκαεφτά χρόνια λοιπόν πήρα τό διπλωμά μου κι' άρχισα να συλλογίζομαι πώς θα κατάρρενα να... κατακτήσω τό Μπροντγουνάι. Δεν ήξερα κανένα θιασάρχη και κανέναν από τούς συγγενείς μου δεν είχε σχέση με τό θέατρο. Τί έπρεπε να κάνω λοιπόν; Νά παρουσιάσω μόνη μου; Δεν είχα καμμία θιασάρχη κι' ένα ήσασ μ' αυτόν τον τρόπο. Ήμουν μία άγνωστη, μία άδοκίμηστη στο θέατρο.

Μά είχα άραγε ταλέντα για νά γίνω μεγάλη ήθοποιός; Τό διπλώμα έβδαινα ήταν μία έγγυήσις ότι είχα πολλά καλλιτεχνικά προσόντα. Ποιός όμως θιασάρχης προσέχει σέ διπλωμάτα;

Έπρεπε να «τεμπωνήσω» με κάθε τρόπο σέ μία θεατρική παράσταση κι' όμολογώ ότι στάθηκα τυχερή. Μερικοί άπόφοιτοι της Δραματικής Σχολής, που δεν είχαν βρή κι' αυτοί δουλειά, άράγανταν μία «θεατρική επίδειξις» και τη μέρα της παραστάσεως κάλεσαν τούς θεατρικούς κύκλους και πολλούς από τούς θιασάρχες και τούς «μνάστες» τού Μπροντγουνάι να... κρίνουν τό ταλέντο τους. Περιτό εινε έβδαινα να σάς άναφέρω ότι έγώ ήμουν ή πρωταγωνίστρια αυτής της ιστορικής παραστάσεως κι' ή πιο τυχερή απ' όλους τούς συναδέλφους μου, γιατί τό ίδιο βράδυ μου πέφτηκε ένα μικρό «αγκυζόρισμα» ένας θιασάρχης, δ πιο καλόκαρδος άνθρωπος τού κόσμου...

Πόσο ήμουν εύτυχισμένη εκείνο τό βράδυ! Ήταν άλήθεια λοι-

Βυθίζομαι στα όνειρά μου κι' έτσι ήσυχάζω σιγά-σιγά...

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Για τον ποιητή Σαντέιγ δημιουργείται τό εξής χαριτωμένο ανέκδοτο: Ένα χειμωνιάτικο βράδυ, δ ποιητής έπιστρέφοντας άργά κατά το δρόμο στο ένοδοχείο όπου έμενε, βρήκε την πόρτα κλεισμένη και γκρίνιαζε να τού άνοιξουν.

Ο θυρωρός όμως είχε ρητή διαταγή να μην άνοίγει σέ κανέναν πέρα από τον άρτο.

— Άντα, σέ παρακαλώ, φώναζε δ ποιητής. Δεν καταλαβαίνεις ότι εί παύσανοι περμένοντας έδώ...

— Έπε παύσεις, έτε... ηρηθής, μου εινε αδιάφορον, κύριε! Σοδ ήλπα και σού τό ξαναλέω: Τέτοιαν ώρα δεν άνοίγω σέ κανέναν. Μή γίνεις, λοιπόν, άδικα τά λόγια σου!

Ο ποιητής είχε άπελπισθή ότι θα έπειθε τό στενωκέφαλο θυρωρό. Έξαπτεστη μάλιστα να φύγει, όταν μία ιδέα τον έκαμε να σταθή. Έβρισε από την τσέπη του ένα χρυσό νόμισμα και πλησιάζοντας την πόρτα, έώησε με μελίχλιο τόνο:

— Μάριμα-Θωμά, έσύ είσαι;

— Ναι. Και τού λόγου σου πού είσαι;

— Είμαι δ Σαντέιγ.

— Α, δ Σαντέιγ δ ποιητής; Νάσαι καλά, αλλά πήγαινε στο καμ... Δεν σού άνοίγω.

— Άκουσε, μάριμα Θωμά, έανταπε δ Σαντέιγ περνώοντας τό χρυσό νόμισμα απ' τη χαραμάδα της πόρτας. Πάρε να πηξς πούσαι ήσος ένθρανος κι' άνοιξέ μου, σέ παρακαλώ!

Ο θυρωρός πήρε τό νόμισμα και τράβηξε συγχρόνως τό σύστη της πόρτας.

Μέρες όμως δ ποιητής προχώρησε λίγο, κοιντοστάθηκε ξαφνικά αποκαμμένος ότι είχε ξεχάσει ένα βιβλίο έξω.

Ο θυρωρός, έλπιώντας ότι διέτρεχε τον κίνδυνο να κοιμηθή έξω και συγχρόνως να χάσει και τη θέσι του, έανάβλε με τον ίδιο τρέπ τό χρυσό νόμισμα από τη χαραμάδα, λέγοντας:

— Πάποτε είχα τό φόβο ότι λεπτά που προέρχονται από ποιητή, θα παρσούν να μείνουν πολύ έπάνω μου.

Κύριε Σαντέιγ, φώναζε, χτυπώντας την πόρτα και τουρτουρίζοντας από τό κρύο. Τί εινε αυτό που μου κάνετε; Έγώ σάς άνοιξα μ' όλη την εύγένεια κι' έσείς...

— Κι' έγώ θα σού άνοιξω μ' όλη την εύγένεια, φίλε μου, άκουσε δ ποιητής. Σέρεεις όμως πόσο κοστίζει αυτό... Έμπρός, λέ, παρατάς μέσα ή έξω—γιατί δεν έχω καιρό να κοιμηθή έξω και συγχρόνως να χάσει και τη θέσι του, έανάβλε με τον ίδιο τρέπ τό χρυσό νόμισμα από τη χαραμάδα, λέγοντας:

— Πάποτε είχα τό φόβο ότι λεπτά που προέρχονται από ποιητή, θα παρσούν να μείνουν πολύ έπάνω μου.

Οι θα έπαιζα σ' ένα θέατρο τού Μπροντγουνάι;

Τό βράδυ της πρώτης εμφανίσσεώς μου είχα ένα τόσο τρομερό τρέμα που δεν μπορούσα, όσο βρισκόμουν στο παρασκήνιο, ν' άνοίξω τό στόμα μου! Όταν όμως βρέθηκα στη σκηνή, μου φάνηκε ότι είχα πατή σ' ένα μαγικό κόσμο, κι' έπαιξα με τόση άνεση και με τόση φυσικότητα, μ' όση κινούμσστε και έζουμε στα όνειρά μας...

Οι πρώτοι όλοι μου δεν ήταν έβδαινα περίφημοι, μα με τις μικρές έπαιξεις μου άρχισα να γίνωμαι γνωστή κι' ύστερ' από ένα χρόνο έπαιξα την εμφάνισι μου ως πρωταγωνίστρια στο «Μαντάμ γκέρλ», τη καλύτερη επιτυχία εκείνης της «σεαζόν» στο Μπροντγουνάι!

Είχα γίνει πού «επνέττα»! Η μητέρα μου καμάρωνε όταν έβδαινα τ' όνομά μου με μεγάλα γράμματα στις ρελάνες κι' δ πατέρας μου είχε κλείσει τό οδοντοίατρείο του κι' είχε γίνει δ «μνάστες» μου!

Τον τρίτο χρόνο της θεατρικής μου «καριέρας» γνώρισα ένα βράδυ στο θέατρο, μετά την παράσταση, ένα μεγάλο σκηνοθέτη τού Κίλλγουντ, τον περίφημο σκηνοθέτη Ρουμπέν Μαμουλιάν!

Αυτή ήταν ή πιο σημαντική γνωριμία της ζωής μου. Ο Ρουμπέν Μαμουλιάν μου πρότεινε να παίξω τό ρόλο της Νάν στα «Σταυροβήματα της πλίκας» στο καινούριο του φιλμ. «Παρεναίρε» μου θα ήταν τόν Γκάρι Κόπερ!

Η πρότασις αυτή μ' ένθουσιασε, γιατί τό πέρασμα από τό θέατρο στον κινηματογράφο εινε κάτι πολύ συνηθισμένο σ' έμάς έδώ, στην Αμερική, φτάνει μόνο να δοηθήση ή τύχη... Κι' έμένα ή τύχη με έπαιξε ακόμη μία φορά.

Μετά τη γνωστή επιτυχία τού φιλμ τού Μαμουλιάν, ήθε ή σειρά της «Αμερικανικής Τραγωδίας», στην όποια πρωταγωνίστησα πάλι με «παρεναίρε» τόν Φίλιπ Χόλμ. Αυτά τά δύο φιλμ ήταν αρκετά να με κάνουν «άστερα». Έγκατέλειπα λοιπόν τό Μπροντγουνάι και τό Κίλλγουντ και σάς εξομολογούμαι ότι δεν μετανόησα διόλου σ' αυτό. Η ζωή ενός «άστερος» εινε πιο όμορφη και πιο εύτυχισμένη από τη ζωή μίας «επνέττας» τού θεάτρου.

ΣΥΛΒΙΑ ΣΙΝΤΝΕΥ.

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΥΘΑΝΑΣΙΑ

Ήταν στη Ζάκυνθο... Χλιαρό, άπαλό τό μεσημέρι. Μές στο χειμώνα άνάσαινε ξανθό τό καλοκαίρι. Άπλώνε δ ήλιος τά χρυσά στρωσίδια στούς έλαιώνες, Κρεμόσαν ή κληματαριές τά πορφυρά σταφύλια, Στίς φράγτες που άνεβάναμε τρυγώντας άνεμώνες. Έπαιξε ή σήθα τού φωτός και τών πουλιών ή τρέλλια.

Κι' δ κυνηγός σημάδεψε και με την τουφεκιά του, Που όρμονόζτανε κι' ατή μες στην ώραian ήμέρα Στόν άλαφρό λιγδύμον άνασσαμό τού άέρα, Ανοδ' μούρα σπαθωτά φτερά κατέβηκαν μπροστά του.

Μακαρισμένος θάνατος τόν έβριξε στο χόμα Τόν κάτουπα τό σφυριχτή στην ώρα άπάνω που Τό λαμπερό του βούιζε κεχρυσωμένο στόμα στο μέλι ενός καρπού.

ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Η ΑΓΑΠΗ

—Εινε κακή ή γυναίκα σου; —Εινε καλή ή γυναίκα σου; —Αχ! δχι! —Αχ! δχι! είν' άγγελος! μα πώς να σου τό (πώ; είν' όχεντρα! μα πώς να σου τό (πώ; μ' έλα τά κάλλη και τις χάρες (πώχει, μ'όλο τό δολερό φαρμάκι πώχει, δυστυχισμένος! δεν την άγαπώ. δυστυχισμένος! έχ' την άγαπώ! Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΠΕΡΠΑΤΩΝΤΑΣ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

Μ' άρέσει έσύ να με χτυπάς, χνοπωριάτικη βροχή, Και να θροαίξης τό γυνό τό μετωπό μου, Σάν μέσ' από μάν άβυσσοσ' άγό μου βήμα ν' άντηχή Και να διαλέμωι στο νερό τού φωτισμένου δρόμου.

ΧΡΩΜΑ ΚΑΙ ΑΝΘΟΣ

Άπάνω από τ' ανθρώπινα κι' απ' τη λαχάρα της ζωής, Τό όδο άνθει, τό σύννεφο λάμπει χρυσό στη δύση, Και θλιβερότερα από σέ, που πεταλούδα θα καής, Τό χρώμα έκείνο θα σβούστη και τ' άθος θα μαδήση...

Ο ΚΥΚΝΟΣ

Ο καταρράχτης τού νερού βούιζε πάντα και ξεσπά, Χίλις φοβέρες στον άρρό, τό κύμα άγνός και σκόνη, Κι' δ κύκνος πλέει άτάραχος και μήτε τά φτερά χτυπά, Μόνο τ' άνοίγει κάποτε και τό κεφάλι ύφώνει.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Στόν κήπο μέσα βρισκόμαι σ' άφρονή άπόψη προσευχή, Τά φύλλα άκούω τά χροασαρά, τ' άνθια που μαροθήκανε, Κ' ή μαυροφρεμένη μου κλίνει έλασθητική τρυχή Και μνημονεύει τούς νεκρούς, που άπολησμονηθήκανε.

ΣΕ ΜΙΑ ΓΡΗΝ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Ω έσύ γερούλα άναγυρτή στη θύρα την κλεισμένη! Σάν τί τραπέδι να σου πώ, τί στίχο να σου πλέω; Μοιάζεις τη μαύρη μου ζωή, που σαν έμένα μένει Κι' απ' τούς ανθρώπους μακριά κι' από τόν κόσμο έξω...

ΑΡΤΑ

Χαίρε, παμπόθη γαλέ, που τώρα μάτια μās καλεί, Τά μάτια πού στρέφοντας, μία μαγεμένη σου άκη, Ω πώς λησμονηθήκαμε παίζοντας άφρονα οί τρελλοί, Και πώς βρεθήκαμε άξαρνα μέσ' στού πελάου τά μάχη...

ΜΙΑΤ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΣΤΟ ΓΙΟΥΔΙ

Σέ άγαπώ γιατί τ' άγνό και γαλανό σοι χόμα μου ένθυμίζει τ' ούρανο της Αττικής τό δώμα, Τά γαλάνα μας τά βούνα όπου τ' άηδόνι φάλλει και τού Φαλήρου τό γλαυκό κι' άραιο περιγιάλι, Εκεί που έτρεχα φαιδρό κι' άκέραιο παιδάκι με δίχως δάκρυ στη ματιά και στην καρδιά φαρμάκι. Μά σ' άγαπώ περισσότερο, όραιο μου λυλούδι, γιατί σέ είχε στα έσθια μαλλιά έν' άγγελούδι, τη νύχτα που έμίστανα με μάτια δοκρυσμένα, και για γλυκειάν άνάστησι σέ έδωσε σέ μένα. Και πιο πολύ σέ άγαπώ, λυλούδι μου, άφήμα γιατί είχαμε τά μάτια της τό γαλανό σου χόμα.

Θ. ΒΕΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΝΙΚΗΣΗ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

[Γεωργιανός θρύλος]

I
Κι έμεινε Γεωργιανός (ο άρχαγγέλος Μιχαήλ) ελθς ίδρύσει ένα άπέραντο κράτος, στο ό-
ποιο βασίλευε τώρα η τσαρίνα Μαγιάνα. Ο
τσάρος είχε σκοτωθί από χρόνιον σπόν πό-
λεμο, και της είχε άρρίσει όφρανον τον μ-
ωρον Ροστομέλ τον μοναρχονό του.

Μιά μέρα ο τσάρεβιτς Ροστομέλ, ξα-
πλωμένος με ήδονή στη λαμυρή μακάδα,
φώτισε τη μητέρα του :

—Πού είνε ο πατέρας μου ;

—Πέθανε, παιδί μου...

—Θά ξαναγυρίσω ;

—Όχι, μικρό μου... Όποιον σημαίνει ο θάνατος, τον παίρνει
μαζύ τον γιά πάντα... Μά μη μιλάς γιά τέτοια πράγματα, τώρα...
Κύτταξε καλύτερα πώς παρουσιάζουν ή στέπες και πόσο λάμπει ο ή-
λιος !..

Χαϊδεμένος και πανίσχυρος ο τσάρεβιτς, αγανάκτησε και ξεφώ-
νισε :

—Τι είνε ο θάνατος μπροστά σέ μένα ;.. Μπορεί στο κράτος μου
νά γίνη ό,τι θέλει χωρίς νά με ρωτάη ;

—Ο Κιέμ Ταρινγζέλ τον βοηθάει, παιδί μου, άποκαθίρκε ή μη-
τέρα του, και γι' αυτό ο θάνατος είνε δυνατώτερός σου !

Ο τσάρεβιτς Ροστομέλ ήταν σκληροκέφαλος σαν τον πατέρα του
τον τσάρο. Άποκατέθηκε λοιπόν τη διακυμμένη μητέρα του κι έ-
φυγε παρυνθός, πληγώνοντας νύχθη ένα μέρος στο άπέραντο βασίλειό
του, στο οποίο νά μη μπορεί ο θάνατος νά τον εύρη.

II

Έννιά χρόνια περπατούσε διαρκώς ο Ροστομέλ, δίχως νά βρί-
σκη έκείνο ποθέτε. Στόν δέκατο χρόνο έπάνω, καθώς διάβαινε μία

στέπια ξερή και ξερή, βρήκε μπρός σ' ένα γέφυρο έλάφι γονα-
τισμένο. Του έκαναν εντύπωση τά

πανήγυηλά κέρατά του, και γι' αυ-
τό, αφού του διηγήθηκε τον σκο-
πό του ταξιδιού του, τό ρώτησε

κατόπιν τη γνώμη του.

Και τό έλάφι έλε :

—Είλογημένος ο Δημιουργός
μας που μίς στέλνει τον θάνατο,
αφού πρώτα μίς χαρίζει λίγων
χρόνων ζωή... Πόνεσα πολύ στόν
κόσμο, και περιμένω άνταμίαινα

τώρα νά ληρωθώ άπ' τοίς καί-
μοίς του... Μά πρέπει πρώτα τά
κέρατά μου νά ψηλώσουν ίσαμε

τά σύννεφα, και ύστερα θ' άνα-
παυθώ... Μείνε λοιπόν μαζύ μου,
και θά πεθάνης έπειτα άπό μένα...

Ο Ροστομέλ άρνήθηκε. Δέν ή-
ταν λόγος αυτό, παρά μόνον μά-
λομυ προσορνό. Ο Ροστομέλ ζη-
τούσε την Άθανασία και μόνον

αυτή, και γι' αυτό, άποκατείν-
τας τό γέφυρο έλάφι, ξανάγισε την περιπλάνησή του.

III

Δέν άργησε νά φτάση έτσι σέ κάποιο πανήγυηλο βουνό. Νε-
κρική σιγαλιά βασίλευε παντού, και ο θάνατος είχε στήσει, φάνετα,

έκεί τον μαύρο του θρόνο. Στούς πρόποδας του πανήγυηλου βουνού έ-
να θεώρατο και κατασκότεινο βαθύ πηγάδι, άνοιξε τό άπειρητικό του

στάμιο, και στην άκρη του καθισμένο ένα ήλικωμένο κοράκι πετοί-
σε με τη μύτη του μέσα στο πηγάδι μικρά χαλικάκια.

Ο Ροστομέλ καθήμενος τό κοράκι, και του διηγήθηκε τον σκο-
πό του ταξιδιού του. Σκεπτικό τό κοράκι άποκαθίρκε :

—Ποτέ μου δέν άκούσα νά μιλούν γιά τό μέρος, στο οποίο νά
μην φτάνη ή εθνογενική δρασανιά του θανάτου... Όστόσο, μπορείς
νά ζήσης άκόμη πάμπολλα χρόνια άν μείνης μαζύ μου... Άντισχώς,

τότε μόνον θά ληρωθώ άπ' τά βάσανα της ψεύτονης ζωής, όταν γε-
μίσω αυτό τό βαθύτατο πηγάδι με χαλικάκια... Μά, καθώς βλέπεις, και

ο Βράχος άπ' τόν όποιο τά κόβω με τό ράμφος μου είνε σκληρός, και
τό ράμφος μου τό ίδιο είνε γέφυρο και φαγομένο !

—Δέν είνε αυτό που ζητάω !.. Μουρμούρισε με πόνο ο Ροστομέλ.

Και χίλια χρόνια νά ζήσω άκόμη, άχαρά και άραχλά θά τά ζήσω, α-
φού σέ κάθε χαλικάκι που θά πετάς, θά νοιώθω και τόν θάνατο νά

μυδρχειται πλησιέστερα...
Χαιρόντο ύποτακτοι μου, και έφυγε. Και τό κοράκι τόν ξε-
προβόδιζε, χτυπώντας θλιβερά τά φτερά του...

IV

Περπάτησε άλλα δέκα χρόνια, ο Ροστομέλ. Έβγαζε πιά στά
σύνορα της γής, και ή δίχως σύνορα θάλασσα, άπλώνονταν μπροστά του

τώρα. Κατομής στην ύγρη και όμορφη επιφάνειά της, ένα πιά
γαλάζιο και μυστηριώδες τόν γέμισε με γοητεία και τόν τράβηξε ά-
κατανίκητα.

Υπαντιμέμενος ο Ροστομέλ τρέφε σ' αυτό τό ρυ, πηδώντας έ-
λαφρά έπάνω στίς λευκές κορυφές τών κυμάτων. Μά δέν ήταν εύς

έκείνο, άλλα μιά νεράιδα. Και δέν είχε όνομα αυτή ή νεράιδα, η-
αύ κανείς στόν κόσμο δέν θά μπορούσε ποτέ νά την περιγράψη και

νά μίς δώσει τό χαρακτηριστικό της !
Σάν μέσα σέ όνειρο ο Ροστομέλ, τραύισε :

—Έξάπαντος είσαι ή Λάμψη !.. Είσαι ή Ζωή !.. Είσαι ή Άθανά-
ση !.. Έσένα άσφαλώς ζητάω... Δέξου με... Κοίτασε πιά νά

V

Μιά μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

Ένα χαμόγελο άνθισε στά χείλη της Νεράιδας.
—Πήγαινε, θνητέ !.. τού έλε. 'Η γη τραβάει άκατανίκητα τίς
χοιματίες ύπόβρυξες... Έμεινε κοντά σ' αυτή τη Νεράιδα χίλια χρόνια...

VI

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

VII

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

VIII

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

IX

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

X

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XI

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XII

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XIII

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XIV

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XV

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XVI

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XVII

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XVIII

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XIX

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XX

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XXI

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XXII

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XXIII

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XXIV

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XXV

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XXVI

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XXVII

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XXVIII

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XXIX

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XXX

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XXXI

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XXXII

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XXXIII

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XXXIV

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XXXV

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XXXVI

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XXXVII

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XXXVIII

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XXXIX

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XL

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XLI

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XLII

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XLIII

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XLIV

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XLV

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XLVI

Μια μέρα όστόσο της είπε με κοινή νοσταλγία :

—Φοιτητή μου ! Μισορόμ, μπροστά σ' άρνησή γιά λίγο καιρό,
νά, έτσι σαν νά πέσσα μου φάνετα τη μητέρα μου και τοίς φε-
λους μου... την πατρίδα μου και τοίς δικούς μου !

XLVII

Μ

ΝΕΟΙ ΚΑΙΡΟΙ

ΤΕΤΑΡΤΗ

6

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

† Αγ Νικολάου

έναντιον
κάθε κομματι-
κού φαρισιανού
Μακράν παντός
πλουτοκρατικού
συγκολληματος

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Ὁ ἀρτιώτερος δημοσιογραφικὸς ὀργανισμός. Αἱ τελειότεραι τυπογραφικαὶ ἐγκαταστάσεις. Συνεργάται οἱ διαπρεπέστεροι δημοσιογράφοι καὶ συγγραφεῖς.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΚΑΙΡΟΙ

Θὰ εἶνε ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος κάθε ἐλληνικῆς οἰκογενείας. Τὰ ἐκλεκτότερα ἀναγνώσματα, αἱ ἀκριβέστεροι εἰδήσεις. Πυκνότερον δίκτυον ἀνταποκριτῶν εἰς τὸ ἐσωτερικόν καὶ ἐξωτερικόν. Ἐπὶ πλέον καὶ μία πρωτοφανὴς ἐκπληξις

ΕΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν
Α. ΚΑΡΕΜ.

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν
Σ. ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ.

ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΟΜΒΡΕΛΛΩΝ

ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ
Α. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ & ΣΙΑ
77 ΑΙΟΛΟΥ-ΑΘΗΝΑΙ

Κυρία,

Μὴ τὴν ζη-
λεύετε. Παρα-
γέλοντας ἕνα
ΚΟΡΣΕ ἢ μιὰ
ΖΩΝΗ καὶ ἐ-
να σουτιέν εἰς
τὸ Φαρμακεῖον
μας, γίνεσθε
σάν αὐτήν.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ
ΣΤΑΔΙΟΥ 15

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΙΑΝΟΥ παρὰ
Σεσποινίδος Ἰταλίδος, διπλωματού-
χου Ἑλληνικοῦ Ὁδείου. Ἀπευθυν-
θῆτε : Στοῦ Ἀρκαδίου 10 (κατά-
στημα ὑφασμάτων) ἢ Μεδύμνης 12.

ΓΕΩΡΓ. Κ. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ

Νοσήματα Παθολογικά καὶ ἰα-
ναικολογικά
Ἀχαρνῶν 149. Ὁραὶ 7-9, 5-8

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. Ὑψηλοῦ
τῆς Ὁφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
πιστημίῳ.
Μενάνδρου 27-Ἀθήναι. Τηλ. 1-60

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182

ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ
ΑΓΟΡΑΖΩ!!

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ

Δακτυλιοί, σάσας ἀξίας, παν-
τός εἶδους, ὠρολόγια, παλαιὰ ἀση-
μιά, παντὸς εἶδους παράσημα - Νο-
μισματὰ ΚΑΡΟΔΙΣΤΡΙΑ (Φοίνις,
ἱκόνες θυζαντινῆς, παλαιὰ Ἑλλη-
νικὰ χαρτονομίσματα (ἀνέροια),
κομπολόγια καὶ πίπες, κεχρυσάκια
καὶ Γιοῦσερ, παντὸς εἶδους Κεράλ-
λια, με ἀνωτέρας τιμᾶς ἔλων τῶν
ἄλλων καταστημάτων. Ὅστις μᾶς
πώλῃσῃ τὸ χρυσὸν τοῦ ὠρολογίου,
κίτρινον ἀντικείμενον τὴν τοποθέτησιν
τῆς μηχανῆς τοῦ εἰς νικελίνη
κάσσα.

Λόγω ρεκλάμας ΕΠΙΣΚΕΥΑΣΩ
ὠρολόγια ἡγγυημένα διὰ 2 ἐτη
πρὸς 40 δρ. διὰ πᾶσαν ἐλλάδην. Ἐ-
κὼ τοὺς καλυτέρους τεχνίτας.
Κατασκευάζω καὶ πωλῶ καλλιτε-
χνικά κοσμήματα ἐκ χρυσοῦ καὶ
πλατίνης εἰς πολὺ εὐθηνὰς τιμᾶς.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Μὴ πωλῆσῃτε τὰ κοσμήματα σας
ποτέ μὴ ἐπισκεφθῆτε, καὶ τετὸς
εἰς τὸ συμφέναν σας.
ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ!! εἰς τὴν διέθυν-
σιν καὶ τὸν ἀριθμὸν 56.

ΚΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν 56-ἈΘΗΝΑΣ-56

ΚΟΛΩΝΙΑ
ΜΙΧ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

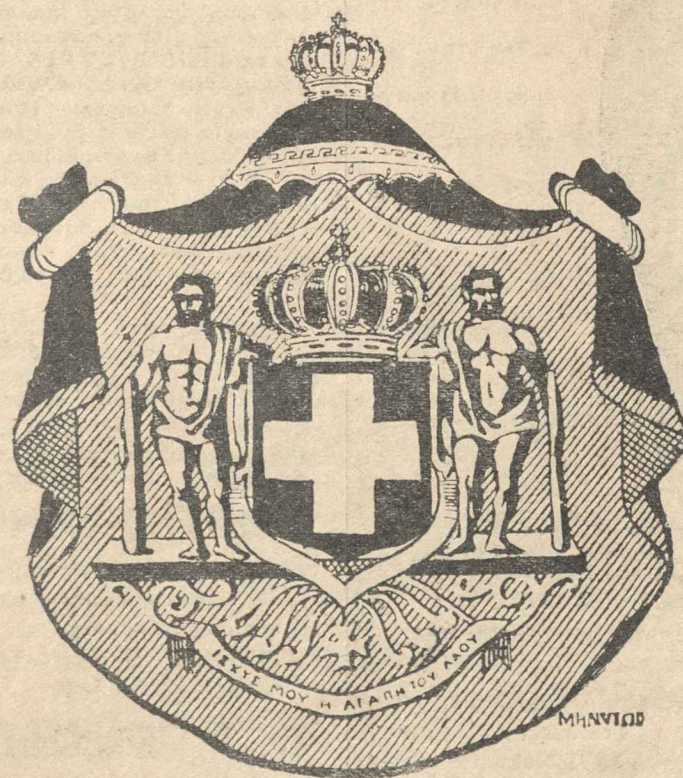
Ἀσυναντίστοιχοι καὶ παρὶνῶστες.
Με πλεῖστον ἄρωμα. Διεδόθη κατά-
πληκτικῶς. Κατέκτησεν ὅλας τὰς
τάξεις, λόγω τῆς ποιότητός της.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ : Πλατεία Παλαίου
Δημοκρατικῆς, ἀριθ. 103 καὶ 104.

ΜΕΤ' ΟΛΙΓΑΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο "ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ,"

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΩΝ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ:

Τ. Δ. ΔΙΑΚΟΣ

ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΚΗ & ΠΤΗΝΟΤΡΟΦΙΚΗ

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΜΑΝΟΥΣΟΥ ΚΑΙ ΣΤΑΥΡΙΔΟΥ
ΑΘΗΝΩΝ-ΝΕΩΝ ΛΙΟΣΙΩΝ

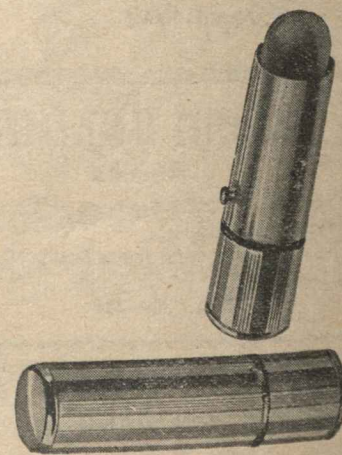
Πόσοι, με την τρομακτική κρίση που περνάμε, θα τολμήσουν να εδρεύουν εις απελπιστικήν θέσιν, μη γνωρίζοντες, μόνον, γὰρ νὰ εξασφαλίσουν τὸ μέλλον των ;

Ὅσοι ἐτελείωσαν τὸ Γυμνάσιον, ζητοῦν νὰ ἐγγράψων εἰς Σχολὰς, γὰρ νὰ ἀνέξωσιν τὸν πληθωρὸς ἀριθμὸν τῶν ἐπιτηδεύοντων πελατεῖαν. Οἱ ἄλλοι εἰς μάτην ζητοῦν θέσιν, πολλὰς ἐπιτηδεύοντες τοῦ θύμῳ δὲς ἢ πότες εἶνε κλειστὲς γι' αὐτοὺς. Ἐν τούτοις, ἐπαγγέλματα τόσο τεράνια, ὅσοι καὶ προσδοκῶσι, πρακτικὰ καὶ ποῖα ὁ Ἕλλην ἔδειξε ἀδιαφορία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἄλλα, ποῖα ὁ ἐντατικὸς κολλιεργεῖ καὶ ἐπιδίδοντα εἰς αὐτὸν.

Ἐννοοῦμεν τὴν ἐν γένει ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑΝ, ΠΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑΝ, ΜΕΛΙΣΣΟΚΟΜΙΑΝ, ΚΟΙΚΑΣΤΡΟΦΙΑΝ, ΚΟΙΚΑΣΤΡΟΦΙΑΝ, ΣΗΡΟΤΡΟΦΙΑΝ, ΓΕΩΡΓΙΑΝ, ΔΕΥΡΟΤΡΟΦΙΑΝ κλπ. Ἐπειδὴ ὅμως συνήθως ἀποτογγύνουν αἱ ἐκτατικαὶ αὐτὰ ἄνευ μεθόδου καὶ τῶν ἀπαιτούμενων εἰδικῶν γνώσεων, ἐκείνην λευταίως ΣΧΟΛΗ ΠΡΑΚΤΙΚΗ, εἰς τὴν ἀσπάζονται, ἐκείνην τικτὴς διδασκαλίαν, καταρτίζονται οἱ μαθηταὶ πρακτικῶς καὶ ἐκείνην ἰδιόκτητον τῆς Σχολῆς ἀγρόκτημα, μετ' ἐκείνης ἐπιτηδεύονται στάσεις καὶ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν διδασκαλίαν κατὰ ἀρίστην ἔκτασιν.

Οἱ ἀπόφοιτοι τῆς Σχολῆς ἐνεργετοῦνται ὑπὸ τοῦ νέου τροποποιήσαντος αὐτοῦ, πρὸς ἀπόκτησιν γαλῶν καὶ πόντων τῶν τῶν παρεχομένων εἰς διπλωματούχους Πρακτικῶν Γεωργικῶν νοσηρικῶν Σχολῶν.

Ἐγκεκριμένη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2284/1933 ἀποφάσεως τοῦ Γεωργίου καὶ ὑπὸ τὸν διαρκὴ ἐλεγχον αὐτοῦ διατελούσας, καὶ κανονισμὸς παρὰ τῇ κ. Κ. ΣΤΑΥΡΙΔΗ, ἱατρῷ, ὅπως καὶ 11, Ἀθῆναι.

ΤΑ ΝΕΑ ΚΡΕΙΤΤΕΡΑ
COTY
ΕΙΝΑΙ ΑΝΩΤΕΡΑ
Δέν βγαίνουν,
ροῦνται καὶ εἰς
λείως ΑΒΑΝΤΟ
ΘΗΚΗ ΚΑΜΙΤΕΡΝΑ
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

ΛΑΜΠΑΙ ΑΜΠΑΖΟΥΡ ΠΑΡΣΥΜΕ ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ ΑΧΙΛ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ ἀρχαιότερα καὶ ἀνωτέρα ἐν Βαλκανίοις ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνομένη παρὰ τοῦ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ καὶ ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ. Ἀμφότεροι ἐν Παρίσις ἐπὶ τριετιάν σπουδασάντες εἰς τὴν ΑCΑΔΕΜΙΕ ΝΑΤΙΟΝΑΛ ΔΕ CΟUPΕ ΔΕ ΡΑΡΙΣ καὶ τὴν Σχολὴν ΝΑΡΟΛΙΤΑΙΝΕ.

Τελεία ἐκμάθησις ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν.
Διὰ περισσεύρας πληροφορίας γράψατε εἰς τὰ ἐργαστήρια των, ὁδὸς Βουλῆς καὶ Ἡπίτου ἀριθ. 1, ΑΘΗΝΑΙ.

ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΜΑΣ

Ὅχι διὰ ν' ἀγοράσετε, ἀλλὰ διὰ νὰ θαυμάσετε τὴν ἐφετεινὴν μας συλλογὴν Παρισινῶν μοντέλλων.

ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ
ΚΑΕΙΤΙΟΥ 8
(Πάροδος Εὐαγγελιστρίας)

Μὴ γελοιόσθε ὑποθέτοντες πὺς τὰ δόντια σας εἶναι φυσικῶς κίτρινα καὶ ξεθωριασμένα, ἀλλὰ δοκιμάσατε δις τῆς ἡμέρας ἓνα ἑκατοστόμετρον ΚΟΛΥΝΟΣ ἐπὶ ἑκάστης ψήκτρας καταργούντες τὰ ἀνάφανα καὶ ἐρεθιστικά ἄλλα προϊόντα.

Εἰς τρεῖς ἡμέρας ἀκριβῶς τὰ δόντια σας θὰ γίνωνται λευκότερα κατὰ τρεῖς ἀποχρώσεις, τὸ στόμα σας θὰ ἐξυγιανθῇ, ἡ ἀνάπνοή σας θὰ ἀρωματισθῇ.

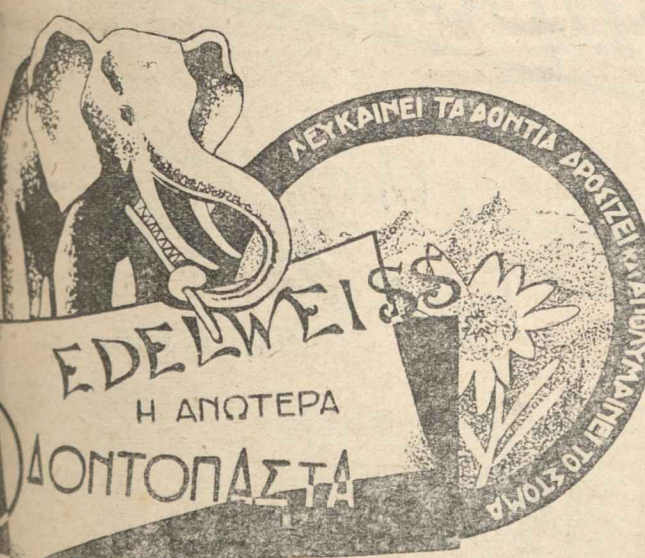
ΚΟΛΥΝΟΣ

Ἡ Οἰκονομικότερα ὀδοντόκρμα, διότι ἐν σωληνάριον διαρκεῖ 67 ἡμέρας.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΘΗΚΗ
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4 - ΑΘΗΝΑΙ

ΔΕΝΟΠΑΘΕΙΑ-ΡΑΧΙΤΙΣΜΟΣ ΣΠΥΡΟΥ ΜΠΑΛΛ

ΕΙΔΙΚΗ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ
εἰδικῶς ἀσχοληθέντες ἐν ΒΙΕΝΝΗ
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ Ἱατροὶν Ἡρώστου Κουντουριώτου
11 - 1 καὶ 6 - 7 (Τηλέφ. 40-582)

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

"ΜΥΡΑΝΤΑ",
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΜΥΡΟΠΟΙΤΑΣ
ΒΟΥΛΗΣ & ΛΕΚΑ 2
Χημικὸς
Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

Γ. Ν. Μουμουτζής
Ἱατρὸς δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαεξετιάν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηντοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ἐδὲς Κεφαλωνίας καὶ Τεγέας 1.
Ὁραὶ 8-11 π.μ. καὶ 5-7 μ.μ.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν νοσημάτων
Μάγερ 23α-Τηλ. 25532
Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἐκαστὴν ἀσθενή

Βάψατε τὰ περιώ σας φορέματα με Βάψας
ARTI
καὶ θὰ γίνωνται καινούργια καὶ μεδέρνα. Πωλεῦνται ἐν ἐμπορικῇ καὶ φαρμακείᾳ.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ
τῆς Ἐκθέσεως Θεσσαλονίκης ἔλαβεν αἱ οἰκιακῆς χρήσεως Γερμανικαὶ Βάψας ὑφασμάτων
ARTI

Κυρίες μου,
Μόνον εμείς παρουσιάζομεν
δαντιάσεις Ondulations Perma-
nentes Γιατί μόνον εμείς έχομεν
ὅλα τὰ τεχνικὰ μέσα καὶ πρὸ
παντὸς πολυετή πείραν.

Χαμαράκης

Σταδίου 37

Πρὸ Δημοσίων Ὑγιεινῶν
Τεχ. 23-208

ΜΗΝΥΤΡΟ